

HỒNG
NGƯNG
TỬ

Dịch giả: Thanh An
Làm ebook: Dâu Lê

quả
cơm
luôn
hồi

daotieuvu.blogspot.com

Quảng Văn

vh TRUNG TÂM
VĂN HỌC

Quả cam luân hồi

Quả cam luân hồi
Tác giả: Hồng Nương Tử
Dịch giả: Thanh An
Thể Loại: Hải hước - Kinh dị - Giả tưởng - Trinh thám
Dạng bìa: Bìa mềm
Số trang: 336
Khổ sách: 13.50x21.00
Ngày phát hành: 31/10/2012
Công ty phát hành: Quảng Văn
Nhà xuất bản: Văn học
Giá bìa: 79.000 VND
Chụp pic: Thuyduong Le
Type

Thùy Dương Nguyễn Thị: 1
Ha Huyen: 2
Phuong Minh: 3
Huong Nguyen: 4
Tiểu Tú Tú: 5
Koibito Yo: 6-hết

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: daotieuvu.blogspot.com

EBOOK

Free Downloads

<http://daotieuvu.blogspot.com>

Giới thiệu

Quả cam luân hồi là tiểu thuyết kinh dị nhưng vô cùng hài hước và hấp dẫn, bởi đọc xong nó bạn sẽ sồn tóc gáy và cười đau bụng!

Nếu bạn muốn tìm đọc một cuốn tiểu thuyết kinh dị nhưng vẫn không thiếu những tình huống hài hước khiến bạn cười lăn lộn thì Quả cam luân hồi chính là lựa chọn dành cho bạn

Hạ Thi Đình là một cô nhân viên bình thường, có phần ngô nghê, ngốc nghếch. Bình thường là thế nhưng cô lại có một số phận không bình thường chút nào bởi bất tự (ngày giờ sinh) đặc biệt của mình. Cô làm bạn với ma rồi bị ép học đạo, trở thành đạo cô của giáo phái Đường môn, một giáo phái đã bị tuyệt diệt từ lâu.

Sứ mệnh của cô là chống lại tên ác ma Vương Bác Du, ngăn cản hắn tìm được quả cam luân hồi, vật dẫn để hồi sinh người chết. Chặng đường đó ngập tràn gian nan nguy hiểm nhưng cũng không thiếu những pha hài hước dở khóc dở cười bởi sự vụng về và ngây thơ của chính cô.

Mục Lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Đoạn kết](#)

Chương 1

Hạ Thi Đình đứng trước gương chậm rãi bóc lớp mặt nạ đã khô, da mặt cô căng như thể có một bàn tay nhẹ nhàng kéo ra, cô rất hài lòng với loại mặt nạ cao cấp này, dường như khuôn mặt cô lập tức trở lên trắng hồng khác hẳn với mọi người.

Trước mặt cô cũng có một bàn tay đang từ từ bóc mặt nạ, Hạ Thi Đình tức giận cầm cái lược ném về phía đó nói: “Tôi đã nói cả trăm lần rồi, đừng dùng mặt nạ của tôi nữa, cô không cảm thấy lãng phí sao?”.

Chiếc lược giống như được ném vào không khí, xuyên qua khuôn mặt đối diện kia, bay thẳng vào tường rồi rơi xuống, gương mặt kia đã lộ ra, ngoại trừ chút khí sắc, những chỗ khác đều giống như đang đắp một lớp mặt nạ.

Hạ Thi Đình vừa nhanh chóng thu dọn đồ trang điểm vừa lẩm bẩm: “Làm ma thì hãy chuyên tâm làm ma đi, ở đâu ra loại ma thích làm đẹp như vậy, cô không đắp mặt nạ cũng đã đủ trắng rồi, còn muốn đắp mặt nạ nữa cho

trắng nhớn lên à?”.

Bóng người đối diện như cảm thấy bị xúc phạm, đau khổ lặng lẽ ẩn vào trong bóng tối, càu nhàu: “Đồ con gái xấu xí, năm xưa tôi là mỹ nhân trăm người muốn vạ người mê đấy”.

Hạ Thi Đình cảm thấy hơi ngượng, từ nhỏ cô đã là một cô bé biết giữ văn minh, lịch sự, giữ gìn vệ sinh, coi trọng trật tự, có đạo đức... không những thế còn có tâm hồn đẹp, ngôn ngữ tốt, hành vi đẹp, hoàn cảnh tốt. Cô là dân trí thức tân tiến của thế kỉ hai mươi mốt, có lí tưởng, có kiến thức, tuy ở nhà tập thể đi thuê, ăn đồ ăn nhanh, thi thoảng mới dùng mỹ phẩm cao cấp, mặc đồ fake, nhưng trong lòng vẫn giữ được sự cao quý và truyền thống, do vậy việc làm tổn thương một con ma nữ cũng không phải là hành vi đẹp của Hạ Thi Đình!

Sau lưng có tiếng thở dài, Hạ Thi Đình quay đầu nhìn nhưng chẳng thấy gì, tiếng than ấy như vây lấy cô, khiến tâm thần cô bất an.

Cô đành ngồi xuống, vỗ vỗ vào chiếc ghế sofa không một bóng người, tiếp đó thả ba nén nhang rồi nói: “Được rồi, DVD hôm nay chiếu phim Anh chàng đẹp trai,

các người muốn chọn kênh nào thì mặc các người, tôi lên mạng đây!”.

Chỉ thấy ti vi tạch một cái rồi bật lên, màn hình xuất hiện diễn viên Ngô Mạnh Đạt^[1] thò cả lông mũi ra ngoài. Hạ Thi Đình rùng mình, cô thực sự thấy khó hiểu trước sở thích kì quặc của ma nữ. Cô đứng dậy chuẩn bị vào phòng trong ngủ. Vừa mở cửa phòng ngủ cô liền quay đầu lại nói với hai bóng người tóc dài trên ghế sofa: “Mở ti vi nhỏ một chút, các người không trả tiền thuê phòng, còn định lãng phí tiền điện, muốn phá giấc ngủ của tôi sao, thật chẳng biết điều gì cả!”.

[1] Là một nam diễn viên kì cựu của điện ảnh Hồng Kông, với nhiều vai phụ đặc sắc.

Hai bóng người kia cùng đồng loạt giơ tay ra hiệu với cô, động tác y như nhau, đều là chìa ngón cái xuống, tỏ ý: Coi thường.

Hạ Thi Đình quả thực không hiểu nổi vì sao trong thời đại khoa học kĩ thuật phát triển, khi cả nhân loại đều vui mừng hớn hở với việc đã phóng thành công vệ tinh lên mặt trăng, còn mình cô lại phải khổ sở sống chung nhà với hai con ma nữ. Thật khiến người ta đau buồn, phiền muộn!

Chuyện mới chỉ bắt đầu cách đây một tháng, Hạ Thi Đình một tháng trước vẫn là một cô gái xinh đẹp chăm chỉ làm việc, tràn đầy nhiệt huyết với cuộc sống, thảnh thơi gặp chàng trai nào trong thang máy còn không dám nhìn thẳng. Cô thích lên mạng tán gẫu, thích nghe nhạc đọc sách, hễ có chút tiền là lại đem tặng cho quán cafe Starbucks của Mỹ, rồi ngồi ở đó uống loại cafe đẳng như thuốc bắc và ngắm người qua lại trên phố qua khung cửa sổ, nhưng trong lòng tràn ngập niềm vui của người trưởng thành.

Cô còn có vài lần đi gặp bạn bè quen trên mạng trong những quán cafe cao cấp, đương nhiên kết quả đều dang dở, tuy đều là "cam-pu-chia", nhưng lần nào cô cũng đều vì gặp họ mà tiêu hết số tiền dành để mua mỹ phẩm. Mặc dù vậy Hạ Thi Đình cũng chưa bao giờ nản lòng bởi kết cục đó. Nguyên nhân thất bại trong tình trường không phải vì cô không xinh đẹp, mà vì vẻ đẹp của cô trông hơi ngờ nghệch, luôn khiến cho cánh con trai hiểu nhầm kết bạn với kiểu con gái này chẳng mấy chốc sẽ bị lôi đến phòng để đăng kí kết hôn. Mà đại đa số bọn con trai đều sợ bị trói buộc, mặc dù rất muốn lợi dụng người khác nhưng nếu sự lợi dụng đó đem lại sự ràng buộc thì cũng chẳng có tên nào dám thử.

Hạ Thi Đình mặc dù chưa đến tuổi bà cô nhưng cứ tiếp

tục thể này cũng rất đau khổ. Cô thực sự không hiểu vì sao lúc mình nhìn một người đàn ông với ánh mắt đầy chân thành và trách nhiệm lại chỉ nhận được sự đáp trả là vẻ ngông ngang bỏ đi của người đó. Cô gắng gượng quét lê tâm hồn bị tổn thương ngập tràn đau khổ của mình về tòa chung cư.

Lần đầu tiên cô gặp Đường Tiểu Uyển là trong thang máy.

Sự xuất hiện của Đường Tiểu Uyển vô cùng lôi cuốn, cô ta đã dùng cách xuất hiện kinh điển như tất cả các con ma nữ khác – đó là bò ra.

Hạ Thi Đình trong thang máy lúc nửa đêm, hờ hững nhìn ngược nhìn xuôi, rồi nhìn chăm chăm vào cái bóng ngược của mình. Trong lúc ngẩn ngía làm đẹp cô đã phạm phải điều cấm kị khi đi thang máy, đó là không nên nhìn chăm chăm vào cái bóng ngược của mình quá lâu, bởi nếu không sẽ nhìn thấy một cái bóng khác không phải của mình.

Hạ Thi Đình sau khi ngẩn ngía cẩn thận các đường nét phía trước phía sau bên phải bên trái của mình, lại cúi đầu nhìn cái bóng ngược của mình, nói chung người nào mà

quá tự tin về bản thân thì sẽ gặp báo ứng, do vậy đúng lúc cô nhìn thấy cái bóng của mình trên mặt sàn trơn bóng kia của thang máy cũng là lúc cô nhìn thấy một cái bóng khác đang bò trên trần thang máy ngay trên đỉnh đầu mình. Cô không kịp hét toáng lên, tim cũng không đập loạn xạ, còn chưa kịp ngẩng đầu liếc nhìn cái bóng trông rất giống người nhưng lại có khả năng bò như siêu nhân trên trần thang máy kia thì đã ngất xỉu.

Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến bây giờ, đây là lần đầu tiên Hạ Thi Đình gặp ma, mặc dù lúc còn nhỏ cô đã từng bị một thầy bói thối mồm phán rằng: “Bát tự^[2] của đứa bé này quá xấu, e là không sống quá hai mươi tuổi, nếu chịu mất một ít tiền để tôi làm phép thì có thể bảo vệ nó bình an suốt đời”.

[2] Bát tự - Tám chữ là hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lí của Kinh Dịch với các thuyết Can Chi, âm dương, ngũ hành,... căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính.

Mỗi thầy lại phán một kiểu, nhưng đều tập trung vào những năm tháng trong ngoài hai mươi tuổi – cái tuổi đẹp nhất, trẻ trung nhất của đời người. Bà ngoại Hạ Thi Đình rất lo lắng, phải vất vả lắm mới nuôi được cô cháu gái tới lúc gả chồng lại chỉ vì bát tự không tốt sẽ chết yểu, thật đáng tiếc biết bao.

Cũng bởi bát tự ngày sinh của Hạ Thi Đình không đẹp mà bà ngoại của cô đã phải dùng hết số tiền tích góp cả đời của mình để đổi lại sự bình an cho đứa cháu ngoại xem ra không thông minh cũng chẳng lành lợi.

Nhưng nếu bà ngoại Hạ Thi Đình biết được bà đã dùng số tiền tích góp cả đời mà vẫn không đổi lại được việc đứa cháu ngoại bị ma dọa cho ngất xỉu trong thang máy, chắc hẳn đã liều mạng với tay thầy bói kia rồi.

Lúc Hạ Thi Đình tỉnh lại, nhìn thấy một đám người đang vây quanh mình. Có người đi làm về khuya, lúc cửa thang máy đột nhiên mở ra, nhìn thấy một cô gái nằm sóng soài bên trong, sợ tới mức trợn mắt, hô hoán ầm ĩ, khiến mọi người trong tòa nhà tưởng xảy ra hỏa hoạn, nhốn nháo mặc quần áo ngủ, đi chân đất, cầm sổ tiết kiệm chuẩn bị chạy thoát thân.

Những người khiếp sợ trước tiếng hô hoán kia đã hiểu, thì ra thủ phạm khiến mình nửa đêm hốt hoảng lúng túng chính là một cô gái bỗng nhiên ngất trong thang máy. Sự đồng cảm biến mất, họ nhao nhao chỉ trích cô chạy lung tung trong đêm, còn nói cô sức khỏe không tốt thì phải đi khám bác sĩ, không có chuyện gì thì đừng ngất lung tung, mà nếu có ngất thì cũng đừng ngất ở nơi công cộng.

Hạ Thi Đình chạy về phòng mình trong tiếng phê phán của mọi người, cô vẫn không dám xác nhận chuyện mình đã nhìn thấy. Sau một hồi thất thần, cuối cùng cô liền trùm chăn chìm vào giấc ngủ. Nguyên tắc sống của cô là, chuyện mà nghĩ không ra thì đừng nghĩ nhiều, việc hôm nay chưa làm xong thì để đến mai làm tiếp!

Lúc Hạ Thi Đình nhìn thấy Đường Tiểu Uyển lần thứ hai, trong lòng ít nhiều đã có chuẩn bị về mặt tinh thần. Đó là khi cô ngồi trên bồn cầu trong nhà vệ sinh, đọc cuốn tạp chí cũ thì bỗng nghe thấy có âm thanh khác lạ vọng đến từ bồn rửa mặt, giống như có người đang dùng móng tay cửa nhẹ vào thành bồn, lại dường như có người đang bôi đồng mĩ phẩm của cô để trên bồn rửa mặt, chai lọ va vào nhau kêu lách cách. Nhưng Hạ Thi Đình kiên quyết không ngẩng đầu, tiếp tục tập trung ánh mắt vào tờ tạp chí, tự nhủ với mình: “Chỉ là ảo giác, nghe nhầm, hãy trấn tĩnh, Thượng đế, đức Phật, Thổ địa, Quan Thế Âm, cứu con với, cứu con với!”.

Hạ Thi Đình cũng giống như đại đa số mọi người, nếu có ai đó ở bên cạnh làm phiền thì sẽ không thể đi vệ sinh như bình thường, bụng mỗi lúc mỗi đau, còn những âm thanh quái dị kia càng lúc càng to, đến cả tiếng nước chảy cũng vang lên. Cô thực sự không nhẫn nại hơn được nữa liền ngẩng đầu quát to về phía bồn rửa mặt: “Đùa đủ chưa vậy, tôi còn phải đi toilet”.

Thế là mọi tiếng động đều yên tĩnh trở lại, mặt Hạ Thi Đình nhể nhại mồ hôi lẫn với nước mắt chạy vội ra khỏi nhà vệ sinh, vừa chạy vào phòng khách đã thấy có bóng người yên lặng ngồi trước mặt, đang mỉm cười với cô. Đó là một cô gái trông rất xinh, điều đáng sợ là thứ cô ta mặc trên người không phải là trang phục hiện đại, mà giống như trang phục trong phim cổ trang, còn một điều nữa là khuôn mặt của cô ta giống hệt khuôn mặt của Hạ Thi Đình.

Hạ Thi Đình nhìn cô ta một hồi, không biết có nên mỉm cười với cô ta không? Cô thực sự không biết phải đối mặt như thế nào với một cái tôi khác trong trang phục cổ đang ngồi trên ghế sofa kia, thế là cô lại ngất đi. Vào giờ khắc ngất xỉu đó, cô nhận ra rằng con người ta cứ ngất xỉu vào đúng thời điểm then chốt quả là sự lựa chọn thông minh nhất.

Lúc gặp Đường Tiểu Uyển lần nữa trái tim yếu đuối kia của Hạ Thi Đình đã thích nghi với kiểu kích động này, cô không thể muốn ngất là ngất được nữa. Cô tỉnh dậy lúc nửa đêm, nghe thấy có người khẽ thở dài ngay bên gối, cô dè dặt quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một đôi mắt cách mình chỉ có mấy li. Người đó đang ngủ bên cạnh cô, mặt ngoài chiếc chăn ấm áp kia như có một tảng băng lạnh buốt không có trọng lượng đè lên.

Hạ Thi Đình vừa nhìn thấy bóng người bên cạnh liền nhắm mắt lại, tự nhủ: “Ha ha, lại là ảo giác, chỉ cần nhắm mắt vào ngủ tiếp là được, đây chỉ là ác mộng, đừng sợ, ngủ đi, ngủ rồi thì chẳng biết gì nữa”.

Cô ép mình ngủ tiếp hoặc là có thể lại ngất đi một lần nữa, nhưng hệ thần kinh dẻo dai lại vô cùng tỉnh táo, nói cho cô biết thứ ngủ trên chăn kia không phải là người, bởi người không thể lơ lửng trên bề mặt của chăn và không tạo ra bất cứ hình thù gì. Hơn nữa, người không thể lạnh như thế, cũng không thể nửa đêm chạy vào ngủ trên giường của cô một cách yên lặng như vậy.

Hạ Thi Đình càng muốn chìm vào giấc ngủ bao nhiêu thì lại càng tỉnh táo bấy nhiêu, cuối cùng ngay cả bản thân cô cũng thấy rằng mình va vào nhau lập cập rõ mồn một, trong bóng đêm cô nghe thấy một giọng nói khe khẽ vọng tới: “Có bao giờ cô nghiến răng khi ngủ đâu! Hôm nay sao lại nghiến răng như vậy?”.

Không thể phủ nhận giọng nữ đó nghe rất dịu dàng nhẹ nhàng, rung động đến tận tâm can người nghe, nếu truyền đến tai một người đàn ông thì không biết người đó sẽ hồn xiêu phách lạc như thế nào. Nhưng phản ứng của Hạ Thi Đình với câu nói này là ngồi bật dậy, dùng chiêu mà cô nhân thường dùng sau khi khuyên ngăn hoàng đế nhưng vô hiệu, đó là tìm cái cột rồi lao đầu vào. Cái đầu

đáng thương của cô va vào cái cột gỗ ở đầu giường rất mạnh, phát ra một tiếng bịch rất lớn. Hạ Thi Đình lập tức ngất xỉu, cuối cùng cô đã tìm ra một cách không bình thường có thể làm cho mình ngất xỉu.

Hôm sau Hạ Thi Đình xin nghỉ, trốn trong phòng ngủ, bắt đầu điên loạn gửi tin tìm người ở ghép, tuy thần kinh của cô rất vững nhưng ngày nào cũng như vậy cô sợ mình còn chưa chết vì sợ thì đã phát điên rồi, việc khẩn cấp trước mắt là tìm một người đến ở cùng, như thế lúc gặp phải nguy hiểm còn có thể giúp đỡ lẫn nhau.

Cô đăng tin cho thuê một phòng với giá thuê rất rẻ, rẻ đến mức người khác đều cho rằng cô là một kẻ háo sắc biến thái, không có cô gái nào dám đến xem phòng, còn bọn đàn ông yêu cầu đến xem phòng qua điện thoại, giọng nói thì buồn nôn giống như sên đất, chủ yếu là các cuộc gọi tới quấy rối tình dục. Hạ Thi Đình dù có to gan đến mấy cũng không dám thuê cùng với loại người này, ở chung với bọn này còn đáng sợ hơn cả gặp ma.

Trời đã về chiều nhưng vẫn chưa ai chịu tới xem phòng, Hạ Thi Đình đau khổ vò đầu bứt tóc, bây giờ cô mới hiểu vì sao trong các bộ phim kinh dị đều tập trung miêu tả cảnh trời tối, bởi vì tối trời đúng là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Cô tranh thủ trước lúc trời còn chưa tối tìm thứ gì đó lót dạ, cô vừa mở cửa phòng nhìn thấy một người đang bị treo lơ lửng ở khung cửa trước mặt. Hạ Thi Đình ngồi phịch xuống đất, không còn đủ cam đảm tự va đầu một lần nữa, bởi vì cú va đầu tối qua rất đau, cô đã dùng bao nhiêu dầu xoa bóp mà vẫn không có tác dụng gì, nếu lại va lần nữa e rằng còn chưa chết vì sợ thì đã bị chấn thương sọ não rồi.

Cô nhìn người treo trên khung cửa kia, người đó cũng đang nhìn cô, chính là con ma nữ đã ở cùng cô mấy ngày nay.

Con ma nữ đó mặt mũi đoan trang, không cao không béo, không khó coi, ngoại trừ nước da nhợt nhạt hơn người bình thường một chút, quần áo hơi cổ điển, có thể bay trong không trung, có thể bò trên trần nhà, có thể ngủ trên chần mà không gây sức nặng, còn thì bộ dạng cô ta gần như không hề đáng sợ theo kiểu thất khiêu chảy máu, lưỡi lè dài lủng lẳng trước ngực như trong phim kinh dị. Cô ta treo mình trên khung cửa chắc là vì buồn chán quá nên tự chơi đánh đu, chứ không hề muốn dọa người.

Nhưng, bất luận là ai nếu nhìn thấy một người giống hệt mình bay qua bay lại trong không trung đều sẽ khó

tránh khỏi mất tự chủ.

Hạ Thi Đình lại muốn đi vệ sinh, mỗi lần căng thẳng là cô muốn đi toilet, đây là tật xấu từ nhỏ đến giờ của cô. Trước đây cứ hể vào phòng thi là cô lại muốn vào toilet, khiến cho rất nhiều giáo viên coi thi tức giận, lúc này đây cô cảm thấy mót vô cùng, con người ta có ba thứ không thể dừng được, cho dù có ma trấn giữ ở cửa cũng vẫn không thể dừng được.

Đột nhiên cô rất tức giận, bởi cô phát hiện mình cơ bản không đủ can đảm coi như không nhìn thấy con ma nữ treo lơ lửng trên khung cửa để chạy thẳng đến toilet, cũng không thể nhịn lâu hơn được nữa, cứ tiếp tục như vậy cô vãi ra quần mất. Nhưng là một người độc lập có sự tự tôn, sao có thể tè ra quần vì bị ma dọa, Hạ thi Đình khàn giọng ra lệnh: “Tránh ra tránh ra, tôi muốn đi toilet”.

Con ma đó quả nhiên đã tránh sang một bên. Hạ Thi Đình cũng không quan tâm nhiều, mặc dù chân đã mềm nhũn không đứng được nữa nhưng vẫn cố bò đến nhà vệ sinh, giải quyết vấn đề cấp bách.

Cô thở phào, gạt mình nhận ra thế giới quan của mình có vấn đề, thà đắc tội với ma, bị ma giết chết cũng nhất

định không thể vãi ra quần được, như thế thật mất mặt. Cô vốc nước trong bồn lên rửa mặt, tự an ủi bản thân: Đây đúng là câu người ta thường nói, thích giữ thể diện thì phải chịu khổ thôi!

Nhưng lúc này cô lại giật mình nhận ra một chuyện, đó là mình không hề mở nước nhưng tại sao trong bồn lại có nước, cô dè dặt ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy một người đang đứng sau lưng mình.

Cô không quay đầu lại, tim đập loạn xạ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô vẫn quyết không quay đầu mà chăm chăm nhìn người giống hệt mình trong gương, rồi nói: “Rốt cuộc cô muốn làm gì?”.

“Tôi là Đường Tiểu Uyển, là kiếp trước của cô, tôi đến để giúp đỡ cô”. Con ma nữ đó mở mồm, giọng nói giống hệt người đã ngủ trên giường cô đêm qua.

Hạ Thi Đình vừa giơ tay gõ vào đầu vừa nói: “Chắc hẳn tôi điên rồi, liệu tôi có nên vào bệnh viện tâm thần không? Trời ơi! Vì sao tôi còn trẻ, còn chưa hưởng thụ cuộc sống, chưa tự do yêu đương, chưa biết đến nụ hôn đầu đời, chưa lấy chồng, lại phải sống trong bệnh viện tâm thần kia chứ?”.

Đúng vào lúc Hạ Thi Đình tưởng rằng mình thực sự bị điên thì chuông cửa reo lên, cô vừa làm nhảm trong mồm vừa thần thờ đi mở cửa.

Ngoài cửa sừng sững một chàng trai cao to đẹp trai, không những thế còn rất đàn ông, nếu kéo đến sàn catwalk hoàn toàn có thể làm một người mẫu nam. Chàng trai đó vui vẻ bước vào trong, rồi nhìn chằm chằm cái tủ lạnh bắt mắt nhất trong phòng, mà chẳng để ý gì tới Hạ Thi Đình cả.

Hạ Thi Đình vẫn không thể không để ý con ma nữ kia, cô lẩm bẩm: “Kiếp trước, kiếp này, luân hồi, mới tí tuổi đầu đã xem tranh châm biếm của Nhật, bây giờ thì hay rồi, mình đã trúng độc quá mạnh rồi, phải làm thế nào, đầu óc hỏng hết cả”.

Cô trốn trong nhà vệ sinh, nhìn qua gương, con ma nữ vẫn cứ nằm sau lưng mình.

Hạ Thi Đình đột nhiên quay đầu nói với con ma nữ tên là Đường Tiểu Uyển kia: “Bất luận cô là ai, cũng đừng nằm trên lưng tôi có được không? Dù cô không có trọng lượng nhưng nằm như vậy khiến tôi cảm thấy khó chịu

lắm”.

“Ái chà, xin lỗi nhé! Tôi thực sự cảm thấy nằm nghỉ ngơi trên lưng người là thoải mái nhất. Dù sao thì chúng tôi cũng không có trọng lượng, không tạo ra bất kì cảm giác nặng nhọc nào cho con người, bởi thế tôi tưởng rằng mọi người sẽ không thấy phiền”. Con ma nữ tên Đường Tiểu Uyển kia thè lưỡi, sau đó từ từ trượt xuống khỏi lưng, đứng bên cạnh cô.

Oa, mấy con ma này đầu óc quả là có vấn đề, lẽ nào bọn chúng cho rằng nằm trên lưng người rất thoải mái? Lưng người là chỗ tốt để nghỉ ngơi khi chúng nhàn rỗi, là nơi massage miễn phí chắc?

Đã thế cô ta còn nói không phiền, sao mình có thể thoải mái khi có một con ma nằm trên lưng không biết lúc nào sẽ hiện thân chứ? Tưởng ma không có trọng lượng thì có thể muốn làm gì cũng được sao? Sống-chết, người-ma cũng phải tôn trọng nguyên tắc của nhau chứ?

Hạ Thi Đình tức giận nghĩ thầm, cô không hề nghe thấy tiếng động rất lớn phát ra từ trong bếp, Đường Tiểu Uyển thò đầu xuyên qua tường phòng tắm nhìn vào bếp rồi nói với Hạ Thi Đình: “Thằng cha vừa mới đến đang cầm con

dao trong nhà bếp, không biết có phải muốn hại chết cô không?”.

Nhưng Hạ Thi Đình lại không hề quan tâm chuyện vừa rồi có phải mình đã cố gắng căn gài nhà không? Cô chỉ chú tâm tới cảnh tượng khiến người trần mắt thịt như cô rất khó chấp nhận, đó là con ma thò đầu từ trong tường ra. Cô hét to rồi xông vào bếp, chạy bổ tới chỗ chàng trai đang khua con dao thái rau kia hốt hoảng la lên: “Căn nhà này thực sự có ma, thực sự có ma”.

Cô đập cả bộ ngực mình vào lưng anh chàng, anh bị đè ngã xuống nền nhà bếp, cô quấn chặt lấy anh giống như bạch tuộc. Chàng trai đương nhiên giật nảy mình trước sự nhiệt tình thái quá như vậy, anh chống người dậy, miễn cưỡng nhìn cô gái xem ra không đến nỗi lẳng lơ nhưng lại có hành vi xốc nổi rất đáng khinh kia, anh vẫn một tay cầm dao thái rau, dè dặt phân bua: “Tôi chẳng qua hơi đói, muốn nấu chút đồ ăn, mà tủ lạnh của cô thì lại trống rỗng khiến tôi thực sự khó xử”.

Sau đó anh ta bỏ con dao xuống, giơ hai tay ôm ngược lấy Hạ Thi Đình, rồi nói với cô: “Hay đấy, nếu tôi vì một bát mì mà phải lấy thân mình ra hứa trọn đời trọn kiếp với cô thì tôi đúng là rơi vào cảnh ngộ hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt, anh hùng gặp nạn bị đám đàn bà con gái đè đầu cưỡi cổ”.

Thần trí Hạ Thi Đình nhanh chóng trở lại bình thường, khi nhận thấy có người đang ôm mình, cô chẳng kịp nghĩ, phản ứng bản năng thôi thúc cô tát cho thẳng cha kia một cái. Anh chàng trước mặt vốn đang than thân trách phận chuẩn bị hiến thân, nhưng cái tát bất ngờ khiến anh ta nổ đom đóm mắt, không biết tiếp theo mình phải làm gì mới có thể khiến cô tiểu thư này hài lòng.

Hạ Thi Đình nhanh chóng lặn xuống khỏi người anh ta, cũng nhận ra sự thất lễ của mình, liền tỏ ý xin lỗi chàng trai đã bị tát sưng một bên mặt kia, ngượng ngùng nói: “Tôi, tôi..., mặc kệ chuyện của tôi, căn nhà này có ma”.

Chàng trai lập tức đứng dậy, buông con dao xuống, tắt đèn, đi ra cửa, xách túi, làm ra vẻ đầu có thể lìa khỏi cổ, máu có thể chảy nhưng khí phách của người đàn ông không thể mất. Bước ra đến cửa anh ta còn quay đầu lại rất sành điệu nói với Hạ Thi Đình vẫn đang ngây ngô: “Tiểu thư, bệnh của cô thực sự không nhẹ đâu, nếu cần tôi có thể giúp cô gọi xe của bệnh viện tâm thần được đấy”.

“Thế này đi, anh có thể thuê phòng mà không cần tiền đặt cọc? Anh có thể ở trước rồi trả tiền sau, còn có thể được bao ăn, bây giờ anh có bằng lòng ở lại không?”. Hạ

Thị Đình nhìn theo cái bóng xa dần của chàng trai kia, rồi lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ trời đã tối hẳn, nghĩ đến ánh mắt quái đản của con ma nữ đang thò đầu ra nhìn trộm mình trong nhà vệ sinh kia liền cảm thấy việc giữ người đàn ông này ở lại vô cùng quan trọng.

Nét mặt cô hiện rõ khao khát như muốn lấy chồng, nếu là đàn ông bình thường sẽ chạy bán sống bán chết, nhưng chàng trai xách túi kia lại từ từ quay đầu, nghiêm túc hỏi: “Thật không?”.

“Thật, anh có thể ở thử, nếu có gì không hài lòng, có thể không cần trả tiền”. Hạ Thi Đình lúc này dù có phải biểu thêm tiền cũng nhất định giữ người đàn ông này lại. Trông anh ta rất chảnh, rất ngạo mạn nhưng vừa rồi lúc ôm anh ta cũng cảm nhận được phần nào sự ấm áp của cơ thể người thực sự, chứ không phải là hư ảnh lạnh như băng với nỗi bức tức bởi cảm giác bị phá đám, xen ngang khi ngủ cùng ma nữ kia.

Anh chàng kia từ từ quay lại, ném túi xuống, chạy tọt vào bếp, một lát sau bê ra hai bát mì to, bên trên rắc mấy cọng hành hoa rất thơm, nói với Hạ Thi Đình vẫn còn đang ngây dại: “Ăn chút rồi bàn chuyện giá thuê phòng nhé! Tôi thấy giá thuê phòng vẫn nên rẻ hơn chút nữa”.

Hai người ngồi đối diện không nói lời nào chỉ ngấu nghiến ăn mì, Hạ Thi Đình đã đói đến mức có thể ăn hết cả cái đầu bò, còn người đàn ông trước mặt xem ra cũng chẳng hơn gì cô.

Hai người vừa ăn mì vừa tranh thủ bắt tay vui vẻ.

“Hàn Tử Nghi, thất nghiệp, không có tiền”.

“Hạ Thi Đình, đang đi làm, cũng không có tiền”.

Hai người vừa tiến hành một cuộc nói chuyện ngắn gọn trong không khí bạn bè thân thiết, tới lúc chén sạch mọi thứ có thể ăn được cả hai mới đỡ người lên ghế sofa, thở dốc.

Hạ Thi Đình quan sát tỉ mỉ anh chàng tên là Hàn Tử Nghi kia một lát, lúc này anh ta đã hồi phục sắc khí, bỗng trở nên vui vẻ, nghĩ lại thì cũng thật đáng vui mừng. Hàn Tử Nghi tuy không soi gương nhưng cũng biết mình không đến nỗi nào, thường nhận được những cái liếc mắt đưa tình của các cô gái. Không ngờ trên thế giới này người đẹp trai được hưởng sự ngưỡng mộ như vậy, lại có thể khiến nữ chủ nhà xinh đẹp vừa gặp đã trúng tiếng sét ái

tình, cho ở không cần tiền đặt cọc, lại còn bao ăn, không hài lòng còn có thể xách túi ra đi, một xu cũng không cần trả. Tục ngữ nói trong thiên hạ làm gì có chuyện từ đâu rơi xuống chiếc bánh có nhân, nhưng câu nói này chỉ là chân lí đối với những kẻ xấu xí, còn người đẹp trai và những cô gái chân dài thì thường xuyên được hưởng sự may mắn đó.

Hạ Thi Đình thì hận không tự vả mạnh vào miệng mình, thật không dễ dàng gì mới kiếm được việc trong cái thành phố này, thức khuya dậy sớm sống khổ sống sở mới có được chút tiền, tần tiện lắm mới thuê được căn hộ tạm này, bây giờ xem ra lại phải chia một phòng cho thằng cha rất giống với trai bao này ở. Chà chà, nếu không phải mình thần kinh thì cũng là gặp ma, giữa hai thứ này, bây giờ cô thực sự không phân biệt được mình thuộc loại nào nữa.

“Sao cô có thể nói năng tùy tiện như vậy, lẽ nào không biết câu nam nữ thụ thụ bất thân sao?”. Hạ Thi Đình đẩy Hàn Tử Nghi vào phòng dùng làm nhà kho, cũng không thèm để ý anh ta oán trách phòng gì mà nhỏ thế, thì đã trở về phòng ngủ của mình. Vừa mở cửa đã nhìn thấy ở đầu giường lơ lửng một bóng người, không cần nhìn kĩ cũng biết đó là Đường Tiểu Uyên.

Hạ Thi Đình ý vào trong nhà còn có một người đàn ông,

tỏ ra coi thường con ma nữ Đường Tiểu Uyển, lạnh lùng nói: “Tôi chẳng qua chỉ là tìm người cũng thuê thôi mà”.

“Cô ở chung một nhà với đàn ông, nếu ở thời của tôi, cô đã bị cho vào rọ lợn dìm xuống sông rồi”. Đường Tiểu Uyển vô cùng kích động, giống như nhìn thấy hậu thế của mình phạm tội lằng loàn – tội hình không thể tha thứ.

Hạ Thi Đình lờm cô ta một cái rồi nói: “Thưa bà, tôi đang sống ở thế kỉ hai mươi mốt, rốt cuộc thời đại kia của bà là thời nào vậy?”.

Đường Tiểu Uyển tắc tị, bay lên bay xuống rất nhiều lần ở đầu giường nhưng vẫn không trả lời được mình rốt cuộc thuộc thời nào. Hạ Thi Đình cảm thấy mình đã gặp phải một con ma nữ có vấn đề về thần kinh, nếu không phải kiếp trước cô ta thiếu năng, thì cũng là sau khi làm ma đã chịu quá nhiều kích động mạnh, khiến cô ta không nắm rõ được tình hình của bản thân.

Hạ Thi Đình cảm thấy có chút thương cảm, nếu Đường Tiểu Uyển này thực sự là một con ma có vấn đề về thần kinh, vậy thì rất có khả năng không phải là tiền kiếp của mình. Cô ta hoàn toàn không có lí khi ngày nào cũng dọa mình một hai trận. Chẳng lẽ bát tự của mình không tốt thì

phải chịu tội, gặp xui xẻo như vậy sao? Hạ Thi Đình mở cửa sổ than trời: “Thượng đế ơi, sao số con lại khổ thế này!”.

Hạ Thi Đình quyết định ngồi xuống tìm Đường Tiểu Uyển nói chuyện, xem xem Đường Tiểu Uyển có thể buông tha mình không. Không phải vì cô ta xấu xí, mà chủ yếu vì cô ta giống cô như đúc. Cô vốn đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nếu không có gương có thể lấy cô ta làm gương để dùng, nhưng sống chung với một con ma vẫn là chuyện khiến người ta không thể chấp nhận được.

Hạ Thi Đình dè dặt chìa cánh tay nhiệt tình hữu hảo về phía Đường Tiểu Uyển vẫn đang bần khoản suy nghĩ mình rốt cuộc là ma của thời nào ở góc tường.

Cô vỗ vỗ vào góc giường rồi nói: “Chuyện là thế này, chị Tiểu Uyển, rốt cuộc chị tìm tôi có chuyện gì?”.

Đường Tiểu Uyển vẫn đang trong cơn hoảng loạn ngẩng đầu lên, lúc này mái tóc dài che kín mặt, lộ ra hai con mắt trắng dã, mặt không chút biểu cảm, đúng chuẩn là một ma nữ. Hạ Thi Đình đưa mắt nhìn sang chỗ khác, bởi phải có một sự can đảm phi thường mới dám nhìn thẳng vào một con ma đang trầm ngâm suy nghĩ.

“Tôi tìm cô là để cứu rỗi thế giới”. Đường Tiểu Uyển khinh khỉnh trả lời.

Hạ Thi Đình há hốc mồm thắc mắc: “Tôi? Cứu rỗi thế giới? Chị tưởng tôi là ai, siêu nhân, Kim Thiên^[3] đầu thai, hay người tình của Tôn Ngộ Không chắc? Tôi dựa vào cái gì để cứu rỗi thế giới?”.

[3] Kim Thiên Tử là đồ đệ thứ hai của Phật Tổ Như Lai vì không nghe giảng pháp, khinh mạn lời giảng đạo của Phật Tổ nên bị đọa chuyển sinh thành Đường Tăng (Theo Tây Du Ký).

“Dựa vào tôi là kiếp trước của cô, cả nhà họ Đường chúng ta đều là cao thủ bắt ma, đến đời của tôi bị diệt môn. Tôi là đạo cô cuối cùng của Đường gia bị giết, tôi đau khổ chịu đựng bao nhiêu năm nay, chính là vì để tìm được cô. Tôi muốn dạy cô tất cả pháp thuật của Đường môn, để cô cống hiến sức lực nhằm cứu rỗi thế giới”. Hạ Thi Đình nhìn Đường Tiểu Uyển đang hăng say thuyết phục, nước bọt bắn tung tóe ở góc tường, mái tóc dài quật vun vút vô cùng giống thanh niên ái quốc trong phong trào Ngũ Tứ^[4]. Hạ Thi Đình lơ mờ nhận thấy, kiếp trước ma nữ này không chừng là hội trưởng hội phụ nữ có giọng điệu mỉa dân, chuyên khuyến khích các chị em hãy vì hòa bình thế giới mà sinh ít con, nuôi nhiều lợn.

[4] Còn gọi là cuộc vận động Ngũ Tứ: phong trào đấu tranh rộng lớn của sinh viên, học sinh, công nhân, thị dân, trí thức Trung Quốc nổ ra ngày 4/5/1919, chống hiệp ước Versailles, chống chính phủ Trung Hoa Dân quốc.

Hạ Thi Đình cố gắng nuốt nước bọt, bơi trơn cổ họng, rất lâu sau mới mở miệng nói: “Chị Tiểu Uyên, chị xem, tôi cũng không muốn từ chối học kỹ năng của chị đâu, chỉ có điều những thứ tôi phải học quá nhiều, nào là tiếng Anh, tốc kí, thỉnh thoảng còn phải tham gia lớp yoga, học ISO, có lúc còn phải nghe nhạc giao hưởng, xem phim của Hollywood. Tôi thực sự không có thời gian để học cái gọi là thuật cứu rỗi thế giới gì đó đâu, hơn nữa trông tôi cũng rất bình thường, nếu khoác lên người chiếc áo đạo cô e rằng sẽ làm tổn hại đến hình tượng của Đường môn. Chị không muốn chết rồi còn bị tổ tông trách tội là đã tìm một đồ đệ như tôi chứ?”.

Đường môn, Hạ Thi Đình phải nghĩ mãi mới tìm ra dùng cách này để khéo léo từ chối Đường Tiểu Uyên. Hạ Thi Đình từng đọc mấy cuốn tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung, cô hiểu cái gì gọi là Đường môn. Trong võ hiệp đó chẳng qua chỉ là một môn phái chuyên mưu sinh bằng nghề hạ độc, chưa từng có ai cho cô biết, Đường môn còn là một gia tộc bắt ma. Và cô lại là đầu thai gì đó của đạo cô cuối cùng, mà học pháp thuật trong thời đại máy tính đầy rẫy thiên hạ thế này liệu có phải quá quê mùa, hơn nữa làm gì có ma để bắt chứ, lẽ nào bắt ma có thể phát tài sao?

Đường Tiểu Uyển nghe thấy những lời như vậy, quả thật tỏ vẻ rất thất vọng, đau lòng hồi lâu mới nói: “Cô có biết năm đó có bao nhiêu người quỳ dưới chân núi của Đường môn chúng ta mong được vào cửa tu hành không? Có người quỳ cả một đời cũng không vào nổi, thiên tư không đủ thì học đến chết cũng không vào nổi cửa của chúng ta, còn cô lại không muốn học”.

Hạ Thi Đình cảm thấy hơi áy náy: “Thực ra chị cũng không cần đau lòng đâu, tôi không học cũng đã có rất nhiều người bắt ma rồi. Chị xem còn có cả đạo sĩ núi Mâu, rồi nhà họ Mã bắt quỷ nhập tràng này! Phái Kha gia đạo thuật cao siêu này! Thêm một mình tôi không nhiều, bớt đi một mình tôi cũng không thiếu, có vấn đề gì đâu?”.

“Mấy gia tộc tài mọn kia sao có thể đánh đồng với chúng ta, cô đã khiến tôi quá đau lòng, có phải cô đã quên mất sự vinh hiển của tổ tiên, có phải cô đã vứt bỏ mộng tưởng trong lòng?”. Đường Tiểu Uyển nổi giận, dường như gộp tất cả mấy gia tộc này lại cũng không bằng một đầu ngón tay của mình.

Hạ Thi Đình nhìn dáng vẻ tức giận của cô ta, không biết làm thế nào mới phải, dù sao cô ta cũng là ma, nếu chọc tức rất có thể sẽ bị cô ta giương vuốt bóp chết, như vậy

thật chẳng đáng chút nào.

Nhưng đâu phải đang quay phim Vô cực^[5], nói những lời thoại vắn vè như thế làm gì, cái gì mà sự vinh hiển của tổ tiên? Hạ Thi Đình bây giờ đâu còn nhớ chuyện gì của tổ tiên, mà có ai nhớ được chuyện kiếp trước của mình, như vậy há chẳng phải muốn ép người ta làm chuyện người ta không muốn làm sao?

[5] là bộ phim sử thi giả tưởng của đạo diễn Trần Khải Ca, Trung Quốc.

Đường Tiểu Uyển cũng đã nghĩ tới vấn đề này, cô khẽ lắc đầu, rồi quay đầu một trăm tám mươi độ ra phía đằng sau, điều này có lẽ là biểu hiện sự tức giận. Cô thực sự không muốn nhìn thấy Hạ Thi Đình nữa, nhưng lúc cô dùng pha kính điển “Người đuổi ma” đối mặt với Hạ Thi Đình thì dường như cô ta đã bị sợ đến mức tim ngừng đập trong giây lát.

Cuộc nói chuyện này cứ tưởng diễn ra trong hòa bình hữu hảo, cuối cùng lại bị phá hỏng hoàn toàn, lúc Đường Tiểu Uyển bước ra chỉ nói một câu: “Cô đừng cho là tôi đã sai khi yêu cầu cô học pháp thuật, bát tự của cô xấu như vậy, nếu không học pháp thuật thì sớm muộn gì cũng bị con ma khác bắt đi làm kẻ thế mạng, đến lúc đó cô đừng kêu gào cầu cứu tôi nhé!”.

Nói xong câu đó Đường Tiểu Uyển quay người giậm chân biến mất. Hạ Thi Đình vội vàng lật tung mọi thứ lên tìm, từ tủ quần áo đến trong chăn đều không thấy cô ta, cuối cùng cô hô vang: “Muôn năm! Tôi đã thành công rồi, đã đuổi được ma nữ đi rồi!”. Niềm vui chiến thắng còn chưa kịp hưởng thụ thì ngoài cửa xuất hiện một cái đầu với đôi mắt mở to đáng sợ đang ngửa ra nhìn cô.

Cô liền cầm chiếc gối phi về phía đó, Hàn Tử Nghi ngã bổ nhào, vừa ôm đầu vừa la toáng lên, Hạ thi Đình xông đến nói với Hàn Tử Nghi: “Hay thật đấy, đàn ông đàn ông thế này mà lại nhìn trộm, chưa nhìn thấy mỹ nữ bao giờ sao?”.

“Ha ha, mỹ nữ?”. Hàn Tử Nghi bò dậy, tạo dáng quyến rũ, rồi nói: “Nửa đêm nửa hôm, cô một mình kêu gào nháy nhót trong phòng, tôi chỉ định đến xem xem có phải cô lại lên cơn điên không, có cần tôi gọi 120^[6] không? Nào ngờ cô không chỉ ngờ nghệch mà còn rất hung hãn, xem ra những ngày sắp tới của tôi không dễ sống chút nào rồi”.

[6] 120 số điện thoại gọi cấp cứu ở Trung Quốc.

Hàn Tử Nghi cúi đầu kêu than trở về phòng kho của

mình, ở đó chứa toàn đồ linh tinh của Hạ Thi Đình, nếu muốn dọn dẹp chắc phải mất không ít công sức.

Hạ Thi Đình rên la phía sau Hàn Tử Nghi: “Trời ạ, trên đời này làm gì có chuyện tốt nào mà hời như thế không, thuê phòng rẻ, chủ nhà lại tốt bụng? Đó chỉ là mộng tưởng có trong chủ nghĩa xã hội không tưởng^[7], hãy đợi đấy! Nếu anh không ngoan ngoãn nghe lời, tôi cũng đuổi anh đi luôn”.

[7] Học thuyết do Henri Saint và Charls Fourier xây dựng vào đầu thế kỉ XIX.

Hay cánh tay thon dài của cô hết vung lên lại vấy xuống, trông bộ dạng hung hăng càn quấy như một nữ vương đắc thắng, dũng mãnh như một vị lãnh đạo phong trào nữ quyền cực đoan. Cô vô cùng phấn khích vì mình có thể đuổi được một con ma nữ yếu đuối, đầu óc có vấn đề, nhưng sự phấn khích đó chẳng kéo dài được bao lâu, những ngày sau đó cuộc sống của Hạ Thi Đình không còn dễ sống nữa.

Trên thế giới này cơ bản có hai loại người, một là bất tự xấu, hai là bất tự đẹp.

Loại người bất tự quá xấu, dù có oán trời oán đất cũng không thay đổi nổi số mệnh. Ví dụ như hạ Thi Đình bây giờ vừa mới lên xe bus, bất ngờ cảm nhận được có một luồng khí lạnh sau lưng đang từ từ áp sát mình.

Hạ Thi Đình nhớ lại Đường Tiểu Uyển từng nói ma vào những lúc nhàn rỗi thường thích nằm trên lưng người nghỉ ngơi. Cô cố hết sức nhắc nhở bản thân không nên quá chú ý tới chuyện này. Làm người hà tất nhỏ nhen như vậy, lòng dạ rộng rãi một chút sẽ tốt hơn, làm ma cũng không dễ dàng gì, chỉ muốn bò trên vai bạn, nằm trên lưng bạn, cho người ta thỏa mãn cũng là chuyện nên làm.

Hạ Thi Đình đang chen chúc trên chiếc xe bus đông dịt thường, đầu mướt mồ hôi tự an ủi bản thân. Cô như đã được mở mang đầu óc nhờ Đường Tiểu Uyển nên độ nhạy cảm đối với những thứ thần bí vô cùng mãnh liệt, giống như một chiếc ra-đa thần kì. Đây cũng là khả năng trời phú, nhưng những người bình thường nếu có được khả năng trời phú này chưa chắc đã trở thành thiên tài có khả năng hội họa bẩm sinh giống như Van Gogh, mà nguy cơ có thể về với Tổ tiên bất cứ lúc nào.

Luồng khí lạnh sau lưng ập đến quá mạnh, khiến làn da mịn màng trên lưng Hạ Thi Đình đông cứng. Điều đáng sợ nhất là, không giống như của Đường Tiểu Uyển, tuy lạnh nhưng không làm tổn thương cô luồng khí lạnh này không

chỉ lạnh mà còn giống như muốn cửa đứt da đứt thịt cô, đúng lúc luồng khí lạnh từ từ vây lấy cô, giác quan thứ sáu cho cô biết: “Tốt nhất nên ngồi xuống”.

Ngồi xuống là không thể, những người đã từng chen lên xe bus đi làm lúc bảy, tám giờ đều rõ, đừng nói ngồi xuống, cho dù muốn xoay người một cái cũng rất có khả năng biến thành hành vi quấy rối tình dục đối với một chàng trai đẹp mã nào đó. Trong trường hợp trên xe bus người trước kề sát người sau thế này, ngồi xuống là một chuyện vô cùng khó khăn, người khác sẽ cho bạn là một cô gái háo sắc biến thái siêu đẳng.

Khi khoảng cách tới ngã tư dần được thu hẹp lại, cảm giác muốn ngồi xổm kia càng lúc càng mãnh liệt, khí lạnh trên lưng càng lúc càng nặng. Hạ Thi Đình nghĩ đến lời cảnh báo của Đường Tiểu Uyển, cảm giác bất an trong lòng trở dậy, cô bất ngờ ném chiếc túi xách xuống đất, giả vờ không cẩn thận trượt ngã, sau đó lấy hết sức khom lưng ngồi xuống nhặt.

Cuối cùng cô đã ngồi xuống thành công, cảm giác thực sự quá tốt, nhưng, những người xung quanh đều nhìn cô bằng ánh mắt kì lạ, trước mặt có một người đàn ông trông rất khó coi đang giữ chặt cái túi của mình.

Nhìn xem, ngồi xuống cũng chẳng có chuyện gì xảy ra, cho nên mới nói, có lúc giác quan thứ sáu hoàn toàn không đáng tin. Cô đang chuẩn bị đứng dậy thì nhận thấy chiếc xe bị rung lên một cái rất mạnh, tiếng phanh gấp xe rít lên, cô lao người về phía trước, ngã xuống nền xe.

Tài xế này có phải là thực tập sinh không vậy, không hiểu có biết lái xe không, làm gì có tài xế lái xe bus nào như vậy? Cô tức giận muốn đứng dậy tiến lên phía trước tranh luận với người lái xe, nhưng chợt nhận thấy thứ gì đó ươn ướt, âm ẩm, còn hơi nóng rỏ từ trên đầu xuống.

Cô đưa tay lên sờ, đầu cô ươn ướt, bàn tay cũng dính dính, đưa tay xuống trước mặt xem thấy đỏ tươi, là máu. Cô ngẩng đầu, hồi lâu không thốt lên lời, cảnh tượng thực sự quá rùng rợn, tuy đã được tôi luyện lòng can đảm sau mấy lần tiếp xúc với Đường Tiểu Uyển, nhưng gặp phải tình huống thế này, có rèn luyện cả trăm lần nữa cũng chỉ công cốc.

Người đứng trước mặt cô bị một thanh sắt đâm xuyên từ phía trước ra phía sau, do lực đâm vừa vặn nên người mới không đổ xuống, còn người đứng sau lưng cô cũng bị thanh sắt đâm qua. Một thanh sắt đâm xuyên qua mấy người, nếu không phải Hạ Thi Đình vừa kịp ngồi xuống, thì trong đám người bị thanh sắt xuyên qua kia sẽ có thêm cô.

Hạ Thi Đình chết lặng người, tới tận khi cảnh sát đến đưa cô đi lấy khẩu cung cô vẫn chưa hoàn hồn.

Lúc xe bus đi qua ngã tư đã va phải một xe chở hàng đi sai quy định, chiếc xe chở hàng đó chở sắt bên trên. Một thanh sắt không được buộc chặt, lúc đuôi xe bus va vào, thanh sắt đó giống như thanh kiếm sắc va vào xe bus làm vỡ khung kính, xuyên vào trong xe, tạo thành bi kịch xiên thịt người.

Thực là sự trùng hợp ngẫu nhiên sao? Hạ Thi Đình thần thờ trước những chuyện trùng hợp này.

Ngày hôm đó Hạ Thi Đình làm việc mà hồn lơ lửng trên mây, đồng nghiệp cũng biết chuyện cô gặp phải trên xe bus, thông cảm với tinh thần của cô đã phải chịu sự kích động quá lớn. Một đồng nghiệp tốt bụng còn rủ cô cùng về, cô xách túi, bắt đầu suy nghĩ chuyện có phải vì bất tự của mình quá xấu nên rất có khả năng không sống nổi đến năm ba mươi tuổi.

Trong lúc cô còn đang chìm trong những suy nghĩ vẩn vơ, thang máy đã đến tầng cô đang đứng, tầng mười sáu,

đèn đỏ vừa sáng, đồng nghiệp kia liền bước vào trước, mỉm cười nói với cô: “Đi thôi, còn ngại ngác gì nữa!”.

Hạ Thi Đình lại cảm thấy trong người khó chịu, ruột đau quặn, muốn nôn, cô nhìn thang máy chật người liền lắc lắc đầu nói với người đồng nghiệp: “Mình đợi chuyển sau thôi! Bây giờ người đang khó chịu, không muốn chen lấn nữa”.

Người đồng nghiệp cười cười, rồi nói: “Đúng là thần kinh, mình thấy cậu bị kích động quá rồi, chen lấn gì chứ!”. Vừa nói vừa ấn thang máy, cửa thang máy từ từ khép lại. Đúng vào lúc cánh cửa khép lại, Hạ Thi Đình bất ngờ nhìn thấy, đám người chen chúc phía sau người đồng nghiệp kia không hề giẫm chân xuống đất, mà lơ lửng bên trên, tất cả đều không phải là người, chẳng trách mà cô ấy nói không đồng.

Hạ Thi Đình lao đến, lấy hết sức đập vào thang máy, nhưng đã muộn, chỉ nghe thấy chỗ cửa thang máy vang lên một tiếng động rất lớn, tiếng động này khác thường biết bao. Thế giới như bị nổ tung bởi tiếng động này, không lâu sau là tiếng còi báo động vang lên, bảo vệ chạy từ bên cạnh qua, lao đến cầu thang, vừa chạy vừa nói vào máy bộ đàm: “Thang máy bị rơi tự do, rơi từ tầng mười sáu xuống, mau cho người đến cứu”.

Hạ Thi Đình ngã lăn ra đất, trong một ngày mà cô phải tận mắt chứng kiến rất nhiều người chết ngay trước mắt. Cái chết của họ xảy ra ngay bên cạnh, cô vô cùng hoài nghi, không biết mình còn có thể chống chọi được bao lâu. Cuối cùng cô đã hiểu câu nói của Đường Tiểu Uyển: “Cô sẽ phải kêu gào khóc lóc cầu cứu tôi để được học” là như thế nào.

Bây giờ cô nhận thấy thực ra việc học pháp thuật là con đường sinh tồn vô cùng sáng suốt, quan trọng gấp nhiều lần so với các cuộc thi hồi còn đi học, Không học đại học cũng chẳng chết, còn nếu người có bát tự quá xấu mà không có mấy chiêu pháp thuật thì sẽ chết bất cứ lúc nào.

Vì thế, Hạ Thi Đình gọi to: “Đường Tiểu Uyển, ra đi, tôi theo chị học!”.

Đường Tiểu Uyển lại một lần nữa xuất hiện, dáng vẻ rất dương dương tự đắc. Hạ Thi Đình mặt mày ủ rũ, sợ đến mức hồn xiêu phách lạc, áy náy hỏi lại: “Chị Tiểu Uyển, có phải là vì tôi mà những người kia bị chết không?”.

“Cô tưởng cô là sao chổi à? Những người đó đều có số mệnh của mình cả, chỉ có điều cô có giác quan thứ sáu vô cùng nhạy cảm nên mới tránh được. Nhưng tục ngữ có

câu, tránh được mồng một, không tránh được ngày rằm, nếu cô không dốc lòng học pháp thuật, tất có ngày bị ma bắt đi làm vật thể thân”. Đường Tiểu Uyển đe dọa.

Hạ Thi Đình nghiêm túc gật đầu, cô chưa bao giờ nhìn thấy Đường Tiểu Uyển ra tay thi triển pháp thuật, cũng chưa từng tiếp xúc với cao nhân trong lĩnh vực này, cho nên, trong lòng vô cùng hiếu kì, chỉ thấy Đường Tiểu Uyển ở đó bày đặt rất nhiều tư thế, rồi quỳ xuống vái lạy, làm rất lâu, sau đó lại lấy một quyển sách đưa cho Hạ Thi Đình nói: “Cứ làm theo những gì trong này là được!”.

“Ý chị là... tôi phải tự học để thành tài”. Mặt Hạ Thi Đình dài như cái bươm, đợi lâu như vậy, thì ra là luyện theo sách.

Đường Tiểu Uyển dường như không hề kinh ngạc: “Tự học cái gì, mấy đời Đường môn chúng ta đều dạy đồ đệ như vậy, xem ra cô đã nhận ra bốn phận của mình”.

Hạ Thi Đình không nói gì đỡ lấy cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập đã ố vàng, cuối cùng đã hiểu ra duyên cớ vì sao Đường môn có thể bị diệt môn nhanh như vậy. Những học sinh được đào tạo ra theo cách tự học chỉ dựa vào một quyển sách mà đòi đi khắp thiên hạ, loại người này

không chết thì mới lạ.

Này, đạo cô là một nghề nguy hiểm, không có người hướng dẫn, hoàn toàn dựa vào sự suy đoán của bản thân, về cơ bản là đánh cược bằng mạng sống của mình, theo cách nói của Châu Tinh Trì^[8] trong phim: “Học mấy thứ này là chín phần chết một phần sống, không học thì mười phần chết cả mười”. Hạ Thi Đình không còn gì để tranh cãi nữa, đành đứng dậy, mặt xám ngoét, cầm quyển sách nói với Đường Tiểu Uyển: “Chị chị”.

Đường Tiểu Uyển lại không mảy may quan tâm, chuồn ra khỏi phòng ngủ, bay đến phòng khách chơi.

[8] Là một đạo diễn và diễn viên của rất nhiều bộ phim Hồng Kông ăn khách. Anh được coi là diễn viên hài xuất sắc nhất hiện nay của điện ảnh châu Á với biệt danh “Vua hài”.

Hạ Thi Đình còn đang ngây người thì ngoài cửa lại vọng đến tiếng kêu thất thanh, đột nhiên cô phản ứng trở lại, trong nhà còn có một người, một người đàn ông bình thường có lẽ chưa từng gặp ma. Nếu nhìn thấy Đường Tiểu Uyển rón rén xuất hiện thế này, sẽ sợ tới mức phát bệnh mất.

Cô xông đến, nhưng lại thấy Hàn Tử Nghi đang chơi trò chơi rất vui vẻ trên ghế sofa, một bàn tay ma thò ra từ trong trò chơi đó, là một trò chơi kinh dị.

Thì ra anh ta bị trò chơi kinh dị làm cho hoảng sợ, đang ở đó hốt hoảng kêu la, Hạ Thi Đình liếc xéo anh ta một cái, cho nên mới nói đàn ông đẹp trai phần lớn là đồ ăn hại. Nhìn anh ta, cao trên dưới một mét tám, trẻ trung đẹp trai, sáng ngời, nhìn rất cao quý, chỉ cần không lên tiếng, mọi người đều cho anh là một nhân tài. Nhưng lại mê chơi điện tử, mà còn chơi cái trò kinh dị thiếu năng này, suốt ngày ăn không ngồi rồi lười biếng ở nhà không làm ăn gì cả, xem ra phải tìm cơ hội đuổi loại người này đi.

Hạ Thi Đình không bao giờ cảm thấy áy náy chút nào khi đã lợi dụng xong người khác, lúc đó vì sợ ma mới giữ anh ta lại, bây giờ đã trở thành đồ đệ của ma rồi, lại phải nuôi thêm người đàn ông này nữa thì rõ là ngu xuẩn.

Cô đang suy nghĩ nên đuổi Hàn Tử Nghi thế nào thì anh ta lại phản nài: “Người đẹp, trong tủ lạnh của cô chẳng có thứ gì cả, đi siêu thị mua ít đồ đi!”.

Hạ Thi Đình sáng khoái trả lời: “Tôi hết tiền rồi, xem bộ dạng anh có ăn không khí uống nước lẫn cũng có thể sống

được, không sao đâu”.

“Cô, một bà cô chưa chồng, sống dưới chế độ xã hội chủ nghĩa, học hành bao nhiêu năm như vậy, có một công việc tốt như thế, lại nói mình hết tiền rồi, cô dùng hết tiền vào việc gì mà hết, sống không có mục tiêu như vậy là không được”. Hàn Tử Nghi còn lên mặt dạy đời cô.

Hạ Thi Đình tức giận cười nói: “Vậy theo anh nên làm thế nào?”.

“Để dành chút tiền, chuẩn bị chút của hồi môn, tranh thủ lúc còn chưa hoàn toàn già tới mức hết giá, lừa một thằng giàu có mà lấy làm chồng”.

Hạ Thi Đình ném luôn chiếc gối về phía anh ta: “Cút đi! Anh vẫn còn mặt mũi nói vậy kia à? Anh, một thằng đàn ông ăn không ngồi rồi, chỉ biết chơi điện tử, còn không biết xấu hổ mà nói tôi”.

Hàn Tử Nghi ra vẻ bị tổn thương mà không được cảm thông: “Sao tôi lại không làm gì, bây giờ tôi đang làm một công trình lớn, tôi đang viết một phần mềm trò chơi, nhất định là một phần mềm trò chơi siêu cấp kinh thiên động

địa, nó chứa đựng toàn bộ trí tuệ và suy nghĩ của tôi”.

“Đúng là không nhận ra, anh còn là một kĩ sư phần mềm, thôi được. anh muốn thiết kế trò chơi gì?”.

“Một trò chơi kinh dị, trò chơi kinh dị khiến tất cả người chơi đều sợ đứng tim”. Hàn Tử Nghi hùng hồn nói.

“Ý anh là anh rất dũng cảm?”. Hạ Thi Đình tủm tỉm cười rồi nói.

“Đó là điều đương nhiên”.

Hạ Thi Đình cười như nặc nẻ, cô khẽ vỗ tay hai cái, sau đó nói với khối khí lạnh sau lưng kia: “Chị Tiểu Uyển, không cần ngủ trên lưng tôi nữa, mau hiện thân, tôi giới thiệu cho chị một người bạn mới!”.

Đường Tiểu Uyển đang mơ mơ màng màng mở choàng mắt, cố gắng hiện thân, do không tập trung tinh lực nên chỉ hiện ra được một nửa người, phần dưới cơ thể vẫn còn ẩn trong không trung. Cho nên, ở góc độ kia của Hàn Tử Nghi, vừa vặn có thể nhìn thấy một cô gái tóc dài bay

lơ lửng, đang nằm trên lưng của Hạ Thi Đình từ từ hiện ra, mà lại chỉ hiện ra có một nửa phần thân trên, phần dưới không có gì. Điều đáng sợ hơn cả là cô gái kia lại đang mỉm cười với mình, nhìn nụ cười rất giống ma.

Anh ta chưa nói được lời nào thì đã ngã ngửa ra đằng sau, ngất xỉu trên ghế sofa.

Hạ Thi Đình lật lật mắt anh ta, nhìn đồng tử vẫn co giãn to, biết là chưa sợ đến mất mạng, khinh thường nói: “Còn nói dũng cảm nữa không, chỉ nhìn một cái đã ngất xỉu rồi, đúng là vô dụng”.

Cô quay người đi vào phòng ngủ đọc cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập, mặc cho Hàn Tử Nghi ngất xỉu kia tự tỉnh dậy.

Cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập thực sự rất khó đọc, khó hiểu, khó học.

Hạ Thi Đình vừa mở cuốn từ điển Hán ngữ cổ đại vừa ghi ghi chép chép, giống như một học sinh kém phải ứng phó với kì thi tốt nghiệp cấp ba, cô tự học đến tận nửa đêm mới vẽ được một lá bùa bắt ma. Sau khi gắng gượng

vẽ xong lá bùa, cô đem nó đốt thành tro pha vào nước sẽ thành nước bắt ma.

Cô lục tung trong nhà rất lâu, chỉ tìm thấy một cái lọ nước se lỗ chân lông đã dùng hết trong cái tủ to đựng chai lọ mỹ phẩm. Cô vặn mở nắp lọ, cho nước bắt ma đã pha xong vào, cầm lên rồi cố làm ra vẻ chuẩn bị xịt, giống như trong tay đang cầm một thứ vũ khí cao cấp của điệp viên 007, còn mình trở thành nữ diễn viên luôn có rắc rối tình cảm với điệp viên nam chính, đóng vai trò trợ giúp người hùng. Sau một hồi biểu diễn mấy động tác ngu ngốc trong phim cô đã cảm thấy mình sắp trở thành Dương Tử Quỳnh^[9]. Tiếp đó cô đặt bảo bối đuổi ma mà mình dày công chế tạo kia xuống, đặc ý thưởng thức một mình rất lâu, cuối cùng chui vào chăn ngủ.

[9] Là diễn viên điện ảnh, diễn viên múa nổi tiếng của Hồng Kông.

Nửa đêm, Hạ Thi Đình giật mình tỉnh giấc bởi tiếng kêu thất thanh. Cô ngồi bật dậy nhìn, chỉ thấy có một cô gái ngồi trước bàn trang điểm, đang che mặt kêu gào ở đó.

“Chị Tiểu Uyển, chị sao rồi?”. Hạ Thi Đình tưởng là Đường Tiểu Uyển, liền vội vàng ngồi dậy xem sao, nhưng cô gái kia vừa bỏ tay xuống lại là một con ma nữ vô cùng đáng sợ, thất khiếu chảy máu, đầu lệch sang một bên,

nhấn cầu đã rơi mất một nửa, lại có cả óc bầy nhầy trước trán.

Hạ Thi Đình thét lên, lùi vào giường, nhìn con ma nữ kia đang kêu gào, nhưng lại không biết làm thế nào? Lúc này có một người bay từ ngoài cửa vào, chính là Đường Tiểu Uyển, vừa nhìn thấy ma nữ kia cũng giật mình hoảng sợ, sau đó nói: “Sao lại có thể như vậy? Hạ Thi Đình sao cô lại phun nước đui ma lên cô ấy? Cô ấy là em họ tôi mà!”.

“Tôi đã dùng nước bắt ma phun cô ta lúc nào, tôi đang ngủ say, vừa tỉnh dậy thì nhìn thấy bộ dạng cô ta như thế này”. Hạ Thi Đình vội vàng thanh minh.

Đường Tiểu Uyển ở đó khoa chân múa tay hết hoảng: “Đã hiện nguyên hình thế này rồi, nếu tiếp tục như vậy thì sẽ tan thành mây khói mất, mau nghĩ cách gì đi”.

Bây giờ Hạ Thi Đình đã hiểu Đường Tiểu Uyển vì sao còn rất trẻ đã có thể bị người ta tiêu diệt, vì cô ta chưa thực sự tinh thông pháp thuật.

Lúc này dựa vào cô ta không bằng dựa vào sách, Hạ Thi Đình bật đèn, mở cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập,

vừa rồi xem mục lục hình như có một chương cứu ma, cô cẩn thận đọc kĩ, tìm thấy trang dạy làm thế nào để cứu con ma bị phun nhầm nước bắt ma.

Trước tiên dùng vải xô gom bảy vía của con ma lại, Hạ Thi Đình vừa đọc vừa vớ lấy chiếc áo con bằng lụa ra, lúc này làm gì có điều kiện đi tìm vải xô, không dùng bằng vệ sinh cũng coi như không đặc tội với con ma nữ bản thân đã trong suốt kia rồi.

Cô làm theo những gì trong sách nói, gom bảy vía đã tan tác kia vào trong áo con, bảy vía đó giống như một làn hơi nước, tản ra ánh sáng trắng. Sau khi được thu gom lại, lại được lọc qua một lần bằng áo con lụa, bảy vía gộp lại trong lòng bàn tay giống như một giọt nước.

Điều thứ hai là: “Cho giọt bảy vía này vào trong ống tre, tiếp đó đổ vào tim của ma, để bảy vía quay lại”.

Trời ơi, bây giờ phải tìm ống tre ở đâu, mà cũng không tìm được bơm tiêm? Đường Tiểu Uyên lại chỉ biết ôm lấy con ma nữ sắp trở lên trong suốt đang kêu gào thảm thiết kia, khiến sự việc đã rồi càng thêm rồi. Lúc này Hạ Thi Đình nhìn thấy lọ mascara Maybelline màu đen đã dùng hết một nửa, vẫn còn một nửa, giờ không phải là lúc keo kiệt,

hiếu kì sẽ hại chết con mèo, keo kiệt sẽ hại chết ma. Cô lập tức bóp hết lọ mascara đi, rồi đổ nước bầy vĩa vào, sau đó cầm cái ống nhỏ màu nhũ đến bên cạnh con ma nữ đã thoi thóp kia, nói với Đường Tiểu Uyển: “Lui ra, để tôi cứu cô ấy”.

Đường Tiểu Uyển ngoan ngoãn nghe lời bay sang bên cạnh, Hạ Thi Đình hít một hơi thật sâu, tìm thấy vị trí tim ma nữ, dùng son môi vẽ một cái dấu gạch chéo ở chỗ tim không còn phập phồng kia. Sau đó cầm lọ mascara chọc vào đó, vừa chọc vừa hỏi Đường Tiểu Uyển: “Làm như vậy liệu có giết chết cô ta không?”.

“Ma không để ý đến chuyện có người mưu sát, dù sao cũng đã chết rồi, có điều, nếu cô không đổ nước bầy vĩa thì ngay cả cơ hội chết cô ta cũng không có”. Đường Tiểu Uyển trả lời rất khôn khéo.

Hạ Thi Đình bóp mạnh lọ mascara, chỉ thấy ma nữ kia quả nhiên không tiếp tục trong suốt nữa, có một luồng khí từ từ chạy ra từ khoang ngực, rồi vòng quanh cơ thể đã trong suốt của cô ta, đi đến chỗ nào chỗ đó liền có hình dáng, không còn là một khối trong suốt nữa.

Không bao lâu, hình dáng thất khiếu đỏ lòm khủng

khiếp kia của ma nữ cũng đã hoàn toàn khôi phục trở lại. Trời ạ, trong sách không nói sau khi dùng nước bắt ma, ma sẽ hiện ra dáng vẻ lúc sắp chết, nếu biết lúc chết người ta đều khủng khiếp như vậy, phải chịu sự kích động như thế đúng là cái giá quá đắt của việc làm đạo cô.

Đường Tiểu Uyển thấy ma nữ kia đã hồi phục sắc khí, vội nhào đến, lắc vai cô ta gọi: “Ngải Giai, Ngải Giai, em thế nào rồi?”.

“Tôi nói với chị cả trăm lần rồi, tôi không phải em họ của chị, chị đừng quẩn lầy tôi nữa, khi làm người tôi đã được rất nhiều người mến mộ, sau khi chết không muốn dây vào tình yêu đồng tính nữa”. Sau khi tỉnh lại đó là câu nói đầu tiên của con ma nữ tên Ngải Giai, Hạ Thi Đình vừa nghe thấy vậy liền nghi ngờ liệu mình đã cứu nhầm con ma khác, một con ma nữ thối tha, xấu xí biết bao, lại còn nói mình là người vạn người mê nữa. Ông trời ơi, cô ta tưởng mình chưa từng gặp người có sức hút bao giờ chắc?

Nhưng con ma nữ kia lại xoay người lại, nhìn chăm chăm vào Hạ Thi Đình rồi nói: “Có phải đây là nước se lỗ chân lông của cô?”.

“Nước se lỗ chân lông?”. Hạ Thi Đình như hồi tỉnh, thì ra là con ma nữ này mê làm đẹp, đã tranh thủ lúc mình ngủ để dùng trộm nước se lỗ chân lông của mình, không ngờ đã dùng phải cái lọ đựng nước bắt ma kia, suýt nữa thì không giữ được cái mạng ma.

Hạ Thi Đình che miệng, không dám cười, cái lọ này của cô có thể không bằng mấy loại mỹ phẩm chứa quá nhiều chì ngoài thị trường, nhưng đối với ma mà nói thì loại nước trang điểm này thực sự là thuốc độc, chỉ duy nhất một chiêu không kịp ngáp, không có thương lượng.

“Dù sao cô cũng là một trí thức, sao có thể dùng loại nước se lỗ chân lông rẻ tiền như vậy, lọ mascara Maybeline màu đen này đã hết hạn sử dụng rồi, cô vẫn dám dùng, thật không chịu nổi cô nữa”.

Con ma nữ tên Ngải Giai kia hình như không hề quan tâm chuyện mình vừa thiếu chút nữa thì mất mạng, cũng không cảm ơn việc Hạ Thi Đình đã cứu mạng, mà không ngừng phê phán đồng mỹ phẩm của Hạ Thi Đình. Hạ Thi Đình kinh ngạc đến sửng sồ, Đường Tiểu Uyển ngại ngùng đứng bên cạnh len lén giải thích.

“Ngải Giai, em họ đầu thai của tôi, mấy ngày trước tôi

tìm thấy cô ấy mới biết cô ấy đã chết vì tai nạn xe. Tôi khó khăn lắm mới tìm được hồn của cô ấy, không ngờ cô ấy vẫn thích làm đẹp đến mức tẩu hỏa nhập ma như kiếp trước vậy”.

Hạ Thi Đình tròn mắt: “Ý của chị là, chị muốn đón cô em họ, con ma nữ thích trang điểm đến mức tẩu hỏa nhập ma này về đây ở?”.

Đường Tiểu Uyển thật thà gật gật đầu: “Tôi khó khăn lắm mới tìm thấy một người thân đầu thai, đương nhiên không thể rời xa, mà tôi còn muốn nghĩ cách siêu độ cho nó, cô nhìn dáng vẻ điên điên khùng khùng hiện giờ của nó xem”.

Hạ Thi Đình nhìn dáng vẻ xuất thần ngồi trước bàn ngắm nhìn đồ mỹ phẩm kia của Ngải Giai, nhận thấy cuộc sống của mình quả thật đã đại loạn rồi.

Cô đột nhiên hát lên: “Trời không linh, đất không linh, thiên hạ đại loạn đến phát điên”. Vừa hát vừa trèo lên giường, trùm chăn kín đầu, tiếp tục ngủ. Bởi cô phát hiện, gặp phải chuyện không giải quyết nổi kiểu này thì ngủ vẫn là cách tốt nhất.

Hàn Tử Nghi tỉnh dậy vào lúc sáng sớm, dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ sáng lấp lánh trông hàng mi dài của anh ta đẹp vô cùng.

Vì những người đẹp trai luôn chiếm lợi thế, có người đang chăm chú ngắm nhìn anh chàng đẹp trai hôn mê sắp tỉnh này, Hàn Tử Nghi vừa mở mắt thì nhìn thấy một khuôn mặt nhợt nhạt cách mình có mấy milimet, còn ánh mắt đang nhìn mình rất quái dị. Trong nháy mắt, anh nhớ lại chuyện quái gở làm mình ngất xỉu hôm qua, kêu toáng lên rồi ngồi bật dậy, va mạnh vào khuôn mặt kia, vì cú va quá mạnh, anh lại sắp ngất xỉu một lần nữa.

Lúc này một móng tay nhọn ấn vào huyết nhân trung của anh, nhận thấy cảm giác đau đau, ngất xỉu đâu có dễ dàng như vậy, anh tỉnh hẳn. Cuối cùng nhận ra khuôn mặt kia chẳng qua được đắp một lớp mặt nạ, còn người đang đắp mặt nạ kia đương nhiên là nữ chủ nhà Hạ Thi Đình.

Anh đã phản ứng trở lại, không quan tâm đến vết đau trên đầu, liền kéo Hạ Thi Đình xuống bắt đầu nói: “Cô, sau lưng cô có một con ma, thật khủng khiếp, tóc dài, chỉ có nửa người, mặt trắng bệch, vô cùng xấu xí, căn nhà này không ở được nữa”.

“Tôi có xấu đến mức như anh nói không?”. Đường Tiểu Uyển hiện thân trước bàn ăn, rất tức giận nhìn Hàn Tử Nghi, bất kể là phụ nữ hay ma nữ nghe thấy người khác nói mình xấu xí đều sẽ nổi điên như vậy.

Hàn Tử Nghi giống như bị điện giật, chỉ vào Đường Tiểu Uyển nói: “Nhìn thấy chưa, chính là cái thứ kia, tối qua tôi nhìn thấy chính là thứ đó”.

“Thứ gì? Anh mới là cái thứ ấy thì có?”. Sau lưng Hàn Tử Nghi đáng thương vắng đến một giọng nói không bằng lòng, thì ra là Ngải Giai cũng đã ngủ dậy. Tuy cô không thừa nhận mình là người thân của Đường Tiểu Uyển, nhưng đều là ma, bị người ta khoa chân múa tay chỉ chỗ như thế đương nhiên là rất tức giận.

Hàn Tử Nghi nhìn thấy lại có một con ma nữ nữa bay qua người mình, mà con ma nữ này trang điểm rất thời thượng, còn thoa son môi, nhưng khuôn mặt trắng đến mức như mặt người chết thực sự rất có sức sát thương. Hàn Tử Nghi đột ngột che mắt rồi nói: “Hạ Thi Đình, cô gọi 120 đi! Tôi thấy thần kinh của tôi có vấn đề rồi, tôi bị ảo giác”.

Hạ Thi Đình không biết nên thông cảm hay mặc kệ anh

ta, chỉ thấy Hàn Tử Nghi tiếp tục nói: “Từ trước đến nay tôi không biết bệnh tâm thần có thể truyền nhiễm, nếu tôi không đến thuê căn phòng này thì sẽ không bị cô lây bệnh cho, cũng sẽ không bị ảo giác”.

Hạ Thi Đình đành cho anh ta biết, thứ anh ta nhìn thấy bây giờ không phải là ảo giác, chỉ là gặp ma theo cách nói thông thường thôi.

Biểu hiện của Hàn Tử Nghi càng điên cuồng hơn, anh ta đứng dậy lao vào phòng gói ghém đồ đạc, chuẩn bị bỏ đi. Anh ta vừa thu dọn vừa nói: “Tuy bây giờ tôi không có tiền, không có việc làm, nhưng ngủ ở cầu vượt còn tốt hơn ở đây mà phát điên”.

Hạ Thi Đình nhìn anh ta, cảm thấy mình có phần quá đáng, ai mà chẳng có lúc khó khăn nhất trong cuộc đời, dùng cách này để đuổi Hàn Tử Nghi đi, anh ta sẽ bị ám ảnh, chi bằng cứ đợi anh ta tìm được việc làm rồi đuổi anh ta đi cũng chưa muộn.

Tấm lòng lương thiện của cô đã đưa ra quyết định mà không lâu sau cô biết là tuyệt đối sai lầm, cô nói với Hàn Tử Nghi: “Thực ra, anh không cần bỏ đi vội vã như vậy. Hai con ma đó không hề khủng khiếp như anh nghĩ, tôi là

người mà! Tôi là con gái còn không sợ, anh sợ cái gì, anh có thể ở đây miễn phí cho đến lúc anh tìm được việc làm thì thôi”.

Nói xong câu này, Hàn Tử Nghi lập tức ngừng đóng gói đồ đạc, không định đi nữa, tuy có hơi sợ ma nhưng so với gặp ma thì điều đáng sợ hơn là ăn không ngon và phải ngủ ở cầu vượt, dường như mức độ nguy hiểm của ma còn nhỏ hơn rất nhiều. Hơn nữa, nhiệm vụ cấp bách hiện nay của anh là tìm được việc làm, sau đó chuyển đi, không cần biết là ảo giác hay gặp ma, dù sao thì đối mặt với hai cô gái chân không chạm đất bay qua bay lại cũng không phải là một chuyện dễ chấp nhận.

Nóng vội thì xôi hỏng bỏng không, Hàn Tử Nghi đi tìm việc làm trong tâm trạng lo lắng thì chỉ có một kết cục, chính là bị mắc lừa.

Trong thành phố này cái gì cũng thiếu, chỉ có kẻ lừa đảo là có thừa, không có người đẹp, không có cơ hội việc làm, không có nhà hảo tâm quyên tiền, không có chuyện may mắn từ trên trời rơi xuống, nhưng có đầy rẫy những kẻ lừa đảo và công ty do kẻ lừa đảo thành lập.

Hàn Tử Nghi đứng trước sảnh một công ty quảng cáo

tuyển dụng vô cùng hấp dẫn, lúc giao nộp mấy trăm đồng cuối cùng trong người làm tiền đặt cọc đã quen biết Vương Lôi. Vương Lôi cũng đang móc ra mấy trăm đồng làm tiền cọc, hai người hình như đang đua xem ai giao nhanh, xem ai ra tay phóng khoáng, xem tiền của ai ném vào biển cả vẫn có thể nổi lên như chơi trò ném đá nhảy. Đợi rất lâu mới biết người nhận tiền đã mất tích, tiền đã bốc hơi, lúc hai gã đàn ông nhận ra mình đã bị lừa nhìn nhau muốn khóc mà không khóc nổi, so xem mặt ai dài hơn, cuối cùng Vương Lôi nói: “Hôm nay là lần đầu tiên tôi đến chốn giang hồ, trước đây tôi không tin giang hồ hiểm ác, bây giờ tôi tin rồi. Người anh em, tôi đúng là ngu bầm sinh, đúng là kiểu người dễ bị lừa, anh thì sao?”.

“Tôi vốn sinh ra chỉ số thông minh đã không cao, vậy kẻ lừa đảo không lừa tôi thì lừa ai!”. Hàn Tử Nghi tìm đường rút lui cho mình.

Hai người hình như đã nhìn thấy chỗ kém hơn mình của đối phương, chính vì hai người đều giả vờ khinh thường nhau, cho nên đã trở thành bạn tốt. Vương Lôi vỗ vỗ vai Hàn Tử Nghi, ra sức nói: “Chúng ta đừng tự hạ thấp nhau nữa, đi uống rượu đi! Tôi mời”.

Hàn Tử Nghi đã kết giao với một thằng cha trông có vẻ kém thông minh, trên thực tế lại rất nhiều tiền, đi uống rượu ở quán bar hạng sang nhất, uống XO như uống nước

máy.

Hàn Tử Nghi đã uống rất nhiều ở quán rượu xa xỉ đó, cà lăm cà lắp và vai Vương Lôi hỏi: “Tiểu tử à, nhiều tiền như vậy còn đi dự tuyển làm gì, cướp cơ hội của người nghèo là hành vi thiếu đạo đức”.

“Tôi có tiền, nhưng tiền này là bố tôi làm ăn kiếm được, tôi tiêu không hết, cũng thấy chẳng ý nghĩa gì, đây chẳng phải là muốn đi du ngoạn giang hồ sao! Vừa ra đường đã gặp rắc rối, trời ạ, đúng là ra trận mà không nhanh chân thì chết trước!”. Vương Lôi cũng đã uống khá nhiều.

Hàn Tử Nghi nói tiếp: “Nhiều tiền như thế, chúng ta đầu tư làm ăn, thế nào, phát triển phần mềm, mở một công ty lớn, trong vòng một năm đuổi kịp và vượt qua Google, trong hai năm thôn tính Microsoft, trong ba năm xưng bá toàn cầu”.

Vương Lôi chớp chớp đôi mắt đã say nói: “Vậy bốn năm thì sao?”.

“Năm thứ tư, năm thứ tư chúng ta mỗi người lái một

chiếc máy kéo hiệu Đông Phong, anh lái cái có tay cầm, tôi lái số tự động, bon bon lăn bánh trên con đường lớn xã hội chủ nghĩa!''.

Hai người nhìn nhau cười, sau đó cùng vỗ đùi kêu: "Chuối vãi".

Hạ Thi Đình sau khi hết giờ làm trở về nhà, bước vào phòng tắm, đang chuẩn bị rửa mặt thì lại nhìn thấy hai người đàn ông quần lầy nhau trên nền nhà vệ sinh.

Cô thét lên, còn đáng sợ hơn gặp ma gặp bội phần, giống như cô thôn nữ bất ngờ nhìn thấy cảnh không phù hợp với trẻ em. Cô đang chuẩn bị lùi lại phía sau, đối mặt với cảnh yêu đồng tính này, cô thậm chí còn xấu hổ hơn cả hai người trên nền nhà.

Nhưng nhìn kĩ lại, hai người đó không phải đang quần lầy nhau, mà là cùng ngã dưới sàn không bò dậy được, mùi rượu phả ra nồng nặc, xem ra mình đã hiểu lầm. Hàn Tử Nghi mặc dù rất đẹp trai, nhưng không hẳn tất cả người đẹp trai đều là gay, còn người đàn ông kia không chỉ tuấn tú mà còn ăn mặc rất sang trọng, chỉ cần nhìn qua cũng biết là người có tiền.

Ngài Giai bay ra từ phía sau: “Hai người đàn ông này đã uống say, ồn ào cả ngày, phiền đến chết, có điều cái người ăn mặc đẹp kia là người có tiền, nếu cô có hứng thú thì lập tức giữ anh ta lại. Anh ta không chỉ có tiền, mà là có rất nhiều tiền, cái đồng hồ đeo tay của anh ta cũng đáng giá bằng cả căn nhà này của cô”.

Hạ Thi Đình không vui quay đầu lại hỏi: “Cô làm ma thì cứ lo làm ma đi, mê tiền như thế có tác dụng gì, nếu lòng dạ thanh thản thì hãy nghĩ làm thế nào để có thể siêu độ, có phải thực thế hơn không?”.

“Cô hiểu cái gì, cô có biết vì sao cô không tìm được bạn trai không? Vì cô không hiểu đàn ông, chưa bao giờ là người có sức hút, không giống tôi, năm đó tôi là người vạn người mê đấy!”.

Ngài Giai lại bắt đầu lăm bắm năm đó mình là người phong cách, thu hút biết bao nhiêu người. Hạ Thi Đình không để ý cô ta, cầm vôi hoa sen bắt đầu xả nước phun lên đầu hai kẻ say rượu, khiến cho cả hai tỉnh táo hơn một chút.

Trong mắt Hàn Tử Nghi, người con gái hung dữ, đáng ghét có kiểu tóc xấu xí, giống như con gà tây hai đao

trong phim Thực thần (Phim hài có Châu Tinh Trì đóng) đang cầm con dao có thể phun nước lửa vào mặt mình.

Nhưng trong mắt Vương Lôi đó lại là một cô gái tóc dài ngang vai, vô cùng phong tình, đẹp mê hồn như đức mẹ đang cầm một ống nước nhỏ bón nước chăm sóc mình.

Cảnh tượng này đã khiến trái tim mềm yếu của Vương Lôi bị rung động mạnh mẽ. Anh cảm thấy mình đã yêu say đắm người con gái đẹp như đức mẹ này, vì thế mới đưa tay ra muốn chạm vào bàn tay ấy, gọi một câu vô cùng thắm thiết: “Tiên nữ”, khiến Hạ Thi Đình suýt nữa đánh rơi cả vôi hoa sen.

Hạ Thi Đình đang đau đầu ngồi trên ghế sofa sau khi đã gọt sạch hai người đàn ông. Trái tim mềm yếu của cô không nỡ đuổi Hàn Tử Nghi, không ngờ bây giờ lại mọc thêm một con sâu rọu gọi mình là tiên nữ. Cô đang không biết làm như thế nào mới đúng, Đường Tiểu Uyển bất ngờ thò nửa đầu ra từ phía sau, nói một câu: “Cô hãy giữ người đàn ông nhiều tiền kia lại!”.

“Vì sao tôi phải giữ anh ta lại, lẽ nào chị cũng muốn lấy một người giàu có?”. Hạ Thi Đình bức tức nói.

“Cô đã học đạo thuật của tôi, biết bắt ma, lẽ nào còn sợ sẽ không có tiền hay sao? Cao nhân thực sự trên thế giới bây giờ rất ít, chỉ là người đàn ông đó thuộc kiểu người có bát tự vượng khác người, tục ngữ nói chính là người có mệnh tốt đến mức không thể tốt hơn. Người có mệnh tốt như vậy không nhiều, đứng bên cạnh anh ta, cô sẽ không gặp nguy hiểm, ma cũng không dám tìm đến cô”. Chủ ý của Đường Tiểu Uyển là như vậy.

Đầu Hạ Thi Đình đau như búa bổ: “Ý chị là, muốn tôi giữ anh ta lại làm bùa hộ mệnh? Ôi trời, nhưng anh ta là một con người, không phải một đồ vật, tôi cũng không thể đội trên đầu”.

Đường Tiểu Uyển cũng đành lắc đầu rồi biến mất: “Tôi thấy gần đây khí sắc của cô rất kém, e rằng cô còn chưa học được đạo thuật của Đường môn thì đã bị ma bắt đi rồi. Đường nhiên tốt nhất vẫn là tìm một người bạn trai có dương khí vượng làm bùa hộ mệnh, có điều nếu cô nhất định không hi sinh thì tôi cũng hết cách”.

“Đây mà coi là hi sinh gì, điều kiện gì, chẳng lẽ tôi vì sợ ma nên phải đối tốt với con sâu rọu kia, chịu nhân nhượng để được an toàn hay sao?”.

Hạ Thi Đình chỉ tay về phía nhà vệ sinh, thì nhìn thấy người giàu có bất tự vương khác thường kia đang bước ra với tinh thần vô cùng tốt, ánh mắt rất tinh táo. Anh chàng sai bước đến chỗ cô, thực sự cô chưa bao giờ gặp người nào tinh rệu nhanh như vậy.

Cô sợ thẳng cha kia động chân động tay với mình nên lùi lại một chút, nhưng người kia lại rất lịch sự chìa tay ra: "Tôi là Vương Lô, năm nay hai mươi sáu tuổi, chưa kết hôn, không nghề nghiệp, vừa nhìn thấy em tôi đã yêu tha thiết, hi vọng em có thể làm bạn gái của tôi".

Hạ Thi Đình nhìn vẻ nghiêm túc của Vương Lô, nhận thấy mình có thể đang đối diện với kẻ tâm thần. Cô muốn từ chối, lại nghĩ đến bùa hộ mạng mà Đường Tiểu Uyển mới đề nghị thấy cũng rất có lí, nhưng nếu chấp nhận lại cảm thấy quá nhanh. Cô còn đang đứng đó suy nghĩ xem nên diễn tả nguyện vọng của mình như thế nào thì Vương Lô nói tiếp: "Tôi biết lời tỏ tình của tôi quá đường đột, khiến em không thể chấp nhận và cũng không thể nói gì. Bây giờ em cứ từ từ suy nghĩ, tôi muốn thuê một phòng ở đây để đợi đến lúc nhận được câu trả lời của em".

Nghe thấy những lời này, Hạ Thi Đình không thể nổi cơn tam bành, có ai quá lo lắng khi nhận được lời tỏ tình như thế đâu, nhưng chuyện thuê phòng có thể suy nghĩ lại. Hạ Thi Đình nói bừa một con số, anh ta muốn sống ở

đây thì phải mất kha khá tiền.

Vương Lôi vừa nghe xong, lập tức lấy chi phiếu ra, điền lên trên đó mấy con số, rồi đưa cho Hạ Thi Đình: “Tôi trả trước một năm tiền thuê phòng”.

Hạ Thi Đình sướng rơn lên khi nhìn thấy mấy con số, tuy Vương Lôi có hơi kì quặc, nhưng rốt cuộc mình đâu có thù hằn gì với tiền bạc, có người muốn làm kẻ vung tiền qua cửa sổ, lẽ nào mình nhất định phải tỏ ra thà chết cũng không khuất phục? Hạ Thi Đình lập tức đẩy Vương Lôi vào phòng của Hàn Tử Nghi, nói: “Các anh ở chung một phòng, chung một phòng”.

Vương Lôi vui như mở cờ leo lên giường nghỉ ngơi. Ngải Giai đợi đến lúc anh ta biến mất mới dám xuất hiện. Hạ Thi Đình quay đầu lại cẩn thận quan sát con ma nữ lại dùng trộm mĩ phẩm của cô, than thở: “Nếu cô chưa chết, thực sự rất xứng đôi với anh ta”.

“Đương nhiên, chúng tôi là một cặp trời sinh trai tài gái sắc mà!”. Ngải Giai thản nhiên nói.

“Không phải, hai người là một đôi điên cuồng tự tin

đáng ghét có một không hai”.

Hàn Tử Nghi tỉnh rượu, nhận ra mình dẫn Vương Lôi về nhà là một chuyện vô cùng ngu ngốc, bởi hắn đã chiếm mất hơn một nửa diện tích căn phòng chứa đồ vốn đã nhỏ đến mức đáng thương của mình. Anh không ngừng đá vào Vương Lôi đang nhỏ dãi ngủ trên giường của mình, hoài nghi hỏi: “Có phải anh mắc chứng thích bị ngược đãi không vậy, có nhiều tiền như thế sao còn muốn chui rúc ở chỗ này của tôi cho khổ chứ?”.

Wang Lôi trong lúc nửa mê nửa tỉnh, trả lời Hàn Tử Nghi khiến anh chàng rất lâu sau đó vẫn không hoàn hồn được: “Anh thì biết cái gì, đây gọi là hi sinh vì tình yêu”.

“Tình yêu, tình yêu ở đâu ra? Ôi trời, không phải là anh đã thích tôi chứ? Tôi đã nói với anh, tôi thực không phải là gay, anh anh, anh đừng giả vờ ngủ nữa, hãy nói rõ với tôi, tình yêu gì vậy?”.

Bên này phòng chứa đồ, Hạ Thi Đình đang tranh dùng mỹ phẩm với Ngải Giai trước bàn trang điểm, Đường Tiểu Uyển lơ lửng đu đưa trên rèm cửa. Hạ Thi Đình nói: “Tiểu Uyển à, chị có thể ra dáng ma một chút được không, nhàn rồi lại treo người trên bóng đèn, khung cửa, rèm cửa chơi

đánh đu, rất mất lịch sự”.

“Dù sao cũng không có ai nhìn thấy, hơn nữa, tôi đang buồn chán mà!”.

“Buồn chán, chị có thể đi xem ti vi!”.

“Ti vi, ti vi là cái thứ gì?”. Đường Tiểu Uyển xem ra là một cô gái sinh vào thời cổ đại, chưa từng tiếp xúc với ti vi.

Ngài Giai khinh khỉnh giải thích: “Ti vi chính là cái hộp nhỏ mà bên trong đó có người biết động đậy ấy”.

Hạ Thi Đình trợn tròn mắt nghĩ, thì ra đầu óc của hai con ma nữ này đều chẳng ra sao cả, lần đầu tiên cô nghe thấy có người giải thích về ti vi như vậy.

Đường Tiểu Uyển bất ngờ hỏi Ngài Giai: “Em họ, rốt cuộc em đã chết như thế nào?”.

“Cái này... thế kia... hình như... là, à, tôi rốt cuộc chết

như thế nào?”.

Ngải Giai đang ở đó nghiên cứu loại mỹ phẩm trang điểm mới ra, nghe thấy câu hỏi này thận trọng suy nghĩ một lát, sau đó đặt lọ nước trang điểm xuống, ngênh đầu hỏi ngược lại một người một ma đang đợi câu trả lời của cô.

Hạ Thi Đình và Đường Tiểu Uyển gần như đồng thời ngã lăn xuống đất, họ bị câu trả lời này làm chấn động thực sự.

“Đây thực sự là em họ của chị, chị chắc chắn không nhận lầm người chứ?”. Hạ Thi Đình kéo Đường Tiểu Uyển khẽ hỏi.

Đường Tiểu Uyển cẩn thận quan sát Ngải Giai một lát, rồi trả lời: “Thật đấy, vết bớt màu hồng nhạt hình hoa hồng trên trán nó là do kiếp trước đã dùng nước chiết xuất từ loại hoa đặc biệt để nhuộm, cho dù làm gì cũng không phai, có thể giữ lại đời đời kiếp kiếp, cái đó không thể làm giả. Ngoài nó ra, còn ai thích làm đẹp đến mức dùng loài hoa đặc biệt hạ lời nguyên tạo ra vết bớt cho mình.

“Nhưng đầu óc cô ấy dường như không bình thường”.
Hạ Thi Đình làm một động tác kiểu đầu óc chập mạch.

“Tôi thấy nó cũng có chút không bình thường, nếu không sẽ không quanh quẩn ở cửa ra vào cũi âm dương, không thể đầu thai, cũng không thể sống cùng với ma. Tôi đã chết lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải con ma không có mục đích theo đuổi và mục tiêu sống như nó”.

Đường Tiểu Uyển và Hạ Thi Đình thảo luận đã khá lâu, cuối cùng quyết định phải giúp Ngải Giai tìm nguyên nhân cái chết, sau đó sẽ đưa cô ấy đi đầu thai.

Hạ Thi Đình cũng coi đây là nhiệm vụ đầu tiên nhận được sau khi tự học Đường môn đạo thuật toàn tập, nhưng nhiệm vụ này là giúp một con ma đầu óc chập mạch tìm lại lòng tin vào cuộc sống, cô cảm thấy hơi tiếc cho tài năng lớn của mình chỉ được dùng để xử lý việc vặt vãnh.

Hạ Thi Đình ra sức đọc thuộc lòng quyển sách rách nát đã ố vàng. Cô cũng nhận thấy thời gian này mình rất xui xẻo, nếu không nghĩ cách thay đổi số mệnh, lần sau lúc gặp chuyện nguy hiểm chắc sẽ không thoát chết được

nữ.

Cô đương nhiên rất xui xẻo, nếu không xui xẻo, thì sao có thể sống chen chúc chật chội cùng hai người đàn ông, hai con ma nữ trong một căn hộ nhỏ như thế? Bây giờ thì hay rồi, đừng nói sofa, nền nhà, đến cả trần nhà cũng được dùng làm chỗ cho ma ngủ.

Hạ Thi Đình vẫn phải đi làm như bình thường, mặc dù cuộc sống đã xảy ra những thay đổi kinh thiên động địa, trong chốc lát cô đã từ một nhân viên làm việc trí óc nhảy vọt lên bậc đạo cô. Nhưng vẫn phải đi làm, đạo cô cũng vẫn phải ăn cơm, không có lương thì ăn không khí uống nước lẽ sao?

Hạ Thi Đình vừa mở cửa thì nhìn thấy Vương Lôi quần áo chỉnh chu, nét mặt đăm đỗi, tay cầm hoa hồng đang đứng đó giống như chuẩn bị đi chụp hình cho trang bìa tạp chí Đàn ông thời thượng. Vương Lôi vừa xuất hiện, Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai đồng thanh hét to, tránh xa anh chàng dương khí vượng đến mức trong vòng ba mét ma quái cũng không dám xuất hiện kia bằng cách nhảy lầu hoặc chui qua lỗ thông gió ra ngoài.

Hàn Tử Nghi đang ở đằng sau đánh răng chuẩn bị đón

xem màn cầu hôn thì thấy quá trình chạy trốn của hai ma nữ kia. Anh sợ quá nuốt hết bột kem đánh răng vào bụng, kéo Vương Lôi nói: “Ma, ma, nhìn thấy chưa?”.

Nếu người trên toàn thế giới đều gặp ma thì Vương Lôi cũng không thể gặp được, anh ta một tay hất Hàn Tử Nghi – vật cản ra, ôm bó hoa hồng cực lớn đưa tặng Hạ Thi Đình vẫn còn chưa rửa mặt chải đầu trang điểm. Hàn Tử Nghi bị kích động sâu sắc, ngơ ngác quay lại trước gương đánh răng tiếp.

Hạ Thi Đình nhận bó hoa hồng đầu tiên trong đời, cô thậm chí không biết nên vui mừng hay trang điểm trước nữa. Cô nhận bó hoa chạy tọt vào trong phòng ngủ đóng cửa lại, ôm bó hoa nhảy lên giường, tiếp đó hỏi Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai đã quay trở lại: “Bây giờ anh ta bắt đầu chính thức theo đuổi tôi rồi, làm thế nào, tim tôi đập nhanh quá, như sắp nhảy khỏi lồng ngực rồi”.

“Thận trọng một chút, cô phải tỏ ra cao quý một chút, phải tỏ vẻ không thèm để ý, giống như đã từng có rất nhiều đàn ông theo đuổi cô”. Ngải Giai tự cho mình là người hấp dẫn, ra sức khuyến cáo Hạ Thi Đình đang ngập tràn niềm vui trong lòng.

Đường Tiểu Uyển cũng ở bên cạnh bơm thêm: “Bình tĩnh, bình tĩnh, đừng đặc ý vênh váo như vậy. Bây giờ cô là thực nữ, là hậu duệ của Đường môn, dáng vẻ này thật quá mất mặt, lau sạch nước miếng đi”.

Chính vì thế hôm đó Hạ Thi Đình giả như nhìn mà không thấy, tránh qua người Vương Lôi để đi làm, còn Vương Lôi tuy bị từ chối khéo nhưng lại vui vẻ thốt lên: “Có cá tính, tôi thích, tôi cũng muốn đến công ty cô ấy làm việc”.

Hàn Tử Nghi nhìn theo Vương Lôi như kẻ bám đuôi đuổi theo bóng Hạ Thi Đình, lắc lắc đầu giống như hai ma nữ sau lưng rồi đồng thanh nói: “Hèn thế!”.

Hạ Thi Đình dẫn theo một anh chàng đẹp trai sang trọng đi làm, các cô gái trẻ trong công ty đều vô cùng ngưỡng mộ.

Một vài đồng nghiệp lớn tuổi lắc đầu than thở: “Thối đời ngày càng bại hoại, chỉ thấy dẫn chó cưng đi làm, chưa từng nhìn thấy dẫn theo người yêu cưng đi làm”.

Ngay cả tổng giám đốc của công ty cũng kinh ngạc,

ông cử người mời Vương Lô đến văn phòng, muốn hỏi anh chàng nhiều tiền đẹp trai hơn cả mình, mặc đẹp hơn cả mình rất cuộc muốn làm gì.

Nhưng Vương Lô lại không hề nhìn ông, hỏi: “Ở đây tuyển người, hàng tháng trả lương bao nhiêu?”.

“Vài nghìn, sao thế?”. Ông chủ ngạc nhiên.

“Thế này nhé, một tháng tôi trả ông mười lần số lương đó, ông chỉ cần cho tôi ở trong công ty này là được rồi”. Nói rồi Vương Lô lấy quyển chỉ phiếu ra.

Ông chủ kia một đời mở công ty, chưa từng nghe thấy nhân viên muốn trả tiền cho mình, ông ta không thể từ chối yêu cầu này, vì thế Vương Lô đã tìm được công việc đầu tiên.

Trước mặt Hạ Thi Đình có thêm một đôi mắt lúc nào cũng long lanh, tròn xoe nhìn mình giống như khi nhìn thấy người khác không kéo khóa quần vậy. Vương Lô đã trở thành đồng nghiệp của cô, không những thế bàn làm việc còn đặt đối diện, Hạ Thi Đình thực sự có đánh vỡ đầu cũng không ngờ sẽ như vậy.

Nhưng cô lại thực sự cảm nhận có một luồng khí lạnh trốn chạy khỏi văn phòng. Cô vẽ một cái bùa hiện thân trong lòng bàn tay, dán vào giữa trán mình, đây là cách mở mắt trời tiện nhất. Tối qua vì vẽ cái bùa hiện thân này mà phải luyện mất mấy tiếng đồng hồ.

Cái bùa đó vẽ cũng chưa thật chuẩn, cho nên, mắt trời cũng mở không rõ lắm, nhưng Hạ Thi Đình vẫn có thể nhìn thấy rất nhiều hồn ma trong phòng đang lũ lượt đóng gói thu dọn đồ đạc chuẩn bị chuyển nhà.

Ái chà, không nhìn được thì không biết, nhìn được thấy thật đáng sợ. Tại sao trong một văn phòng rộng rãi sáng sủa, người qua người lại cả ngày như thế lại có thể có nhiều hồn ma như vậy? Nhìn dáng vẻ của những con ma đó hình như đều bị dương khí của Vương Lô ép buộc dời đi, tuy không cam tâm tình nguyện ra đi, nhưng đành chịu thua cái mệnh quá hung hãn của Vương Lô. Cũng không có con ma nào dám đứng ra khiêu chiến, chẳng bao lâu lũ hồn ma nhan nhản khắp căn phòng đều đã bỏ đi sạch sẽ.

Hạ Thi Đình nhìn Vương Lô bằng ánh mắt ngưỡng mộ, nhân ra anh ta không chỉ đẹp trai mà còn có chức năng đuổi ma tốt hơn cả bùa đuổi mà cả trăm lần. Xưa nay cô chưa bao giờ nhìn thấy người nào thần uy như vậy, bây giờ sau khi được nhìn tận mắt, cô càng sùng bái Vương Lô hơn.

Vương Lô suốt cả ngày từ sáng đến tối chỉ ngồi nhìn Hạ Thi Đình, khiến cô không có cách nào khác đành trốn trong nhà vệ sinh, mà trong nhà vệ sinh lại là nơi nhiều ma nhất. Tính cô rất hiếu kỳ, luôn luôn dùng bùa hiện thân vỗ vỗ vào trán nhìn xem hình dáng ma thể nào.

Chương 2

Hạ Thi Đình sau khi quen biết với Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai, đã mất hết cảm giác sợ ma. Cô cho rằng mình đã sợ đến mức tê dại rồi, có điều nói thật thì Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai không đáng để con người phải sợ. Một thì không biết mình đến từ thời đại nào, ngày nào cũng nói phải cứu rỗi thế giới. Một thì không nhớ mình đã chết thế nào, ngày ngày ở đó nói mình là kẻ trăm người muốn vạ người mê. Xin lỗi, khiến người khác sợ chí ít cũng phải xuất hiện trong điệu bộ đáng sợ với kiểu bỏ như trình sát kia chứ.

Cô trốn trong nhà vệ sinh vênh váo xem mấy con ma nam háo sắc kẻ ngồi, kẻ quỳ trên bồn cầu. Chốc chốc cô lại lấy cái lọ làm se lỗ chân lông đựng nước đánh ma ra phun về phía đó, những con ma kia nhìn thấy đáng vẻ vô vị của cô biết ngay cô chỉ là đạo cô kém cỏi. Có con không thèm để ý tiếp tục nhìn trộm, có con chê cô thật mất mặt liền chui sang nhà vệ sinh nam chơi, còn Hạ Thi Đình

tưởng rằng mình rất có bản lĩnh khiến ma sợ mình, ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Lúc này, Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai đang lơ lửng trước ghế sofa nghiên cứu ti vi, Ngải Giai rất đặc ý dùng vẻ hung hăng càn quấy của con ma hiện đại tiến hành giảng giải xóa nạn mù khoa học cho Đường Tiểu Uyển – kẻ mà tư tưởng quan niệm đến kiến thức đều đã lỗi thời, dạy cho cô biết cách nhấn nút mở ti vi, chọn kênh nào, điều chỉnh âm thanh ra sao.

Ti vi vừa bật lên, Đường Tiểu Uyển nhìn thấy một người đàn ông mặc quần sooc bồ nhào về phía nhân vật nữ liền hét lên: “Yêu quái”, rồi vội vàng chụp hai tay trước ngực, một thanh kiếm tổ xuất hiện trên ngón trỏ, màn hình ti vi chỉ thấy choang một cái rồi vỡ thành mấy mảnh. Ti vi tối om, tròng mắt của Ngải Giai rơi xuống đất.

“Trời ơi, vừa rồi là thần tượng của tôi – Bae Yong Jun^[1], định đến ôm hôn người yêu. Chỉ vì người khác mặc một chiếc quần bơi mà đã rút kiếm tổ, ti vi rất đắt, làm thế nào, làm thế nào, đợi lát nữa bà cô đáng ghét họ Hạ kia về sẽ đuổi tất cả chúng ta đi”. Ngải Giai hận một nỗi không thể đẩy Đường Tiểu Uyển rơi từ ban công xuống.

[1] Bae Yong Jun: nam diễn viên Hàn Quốc được đông đảo các khán giả

hâm mộ biết đến với tên viết tắt BJ.

Đường Tiểu Uyển cũng biết mình đã gây ra họa nhưng vẫn thản nhiên như không: “Tôi là sư phụ của cô ta, cho dù hiện giờ cô ta có bùa hộ mệnh bằng xương bằng thịt, tôi cũng sẽ không sợ cô ta, chẳng qua là một cái hộp nhỏ, nếu Hạ Thi Đình thích, tôi vào bãi tha ma đào năm mươi cái về cho cô ta”.

“Đó là hộp đựng tro cốt, không phải là ti vi, đừng lẫn lộn tất cả các loại hộp đều là một. Dù sao cô cũng chẳng hiểu gì, sau này đừng có động một tí lại giơ thanh kiếm tổ đó ra, nếu mà bổ nhăm lên người tôi thì tôi sẽ thành hai mảnh mất”. Ngải Giai vẫn rất sợ đạo thuật của Đường Tiểu Uyển, tuy lúc thường Đường Tiểu Uyển xem ra rất vô dụng, nhưng mỗi khi khẩn cấp lại vung kiếm tổ với những chiêu hung tợn có thể khiến những hồn ma bình thường tiêu tan thành mây khói.

Ngải Giai vừa dùng chiêu phong chỉ quét mảnh vỡ ti vi vừa hỏi: “Vì sao bây giờ Hạ Thi Đình không sợ ma tí nào nữa, lẽ nào cô ta đúng là mẫu người trời sinh ra để học đạo thuật?”.

“Cô ta mà là trời sinh ra để học đạo thuật? Ai cầm được quyển Đường môn đạo thuật toàn tập – bảo bối gia truyền

kia của Đường môn chúng tôi đều sẽ được linh hồn của tổ tông trong sách phù hộ, mất đi sự sợ hãi, không còn sợ hãi gì những con ma bình thường nữa”. Đường Tiểu Uyên vẫn rất xem thường sự gan dạ của Hạ Thi Đình, gan dạ gì mà thiếu chút nữa đã bị dọa cho sợ đến mức tè ra quần.

“Cái gì, không có cảm giác sợ hãi những con ma bình thường, vậy nếu gặp phải ác quỷ thì sao?”. Ngải Giai lo lắng hỏi.

“Quyển sách đó không còn tác dụng bảo vệ gì nữa, phải sợ thế nào thì sợ như thế, mà sẽ còn càng sợ hơn”. Đường Tiểu Uyên nói xong bèn chuồn mất, còn trơ lại Ngải Giai vẫn đờ đẫn suy nghĩ ngộ nhớ Hạ Thi Đình gặp phải ác quỷ thì sẽ rơi vào tình trạng như thế nào.

Hạ Thi Đình đặc ý bước ra từ trong nhà vệ sinh, thời khắc đó cô gần như ngộ nhận mình là đại sư bắt ma, là nhân vật đạo cô cỡ thần đồng, chẳng bao lâu thì có thể đánh khắp thiên hạ mà không có địch thủ.

Cô ngân nga hát quay lại văn phòng, sợ gì cảnh Vương Lô nhả mặt nhú mày nữa chứ. Đang đi thì có một người đàn ông trên tay bê cái hộp giấy đựng đồ dùng văn phòng, dáng vẻ ủ rũ trông như hồn bay phách lạc xuất

hiện trên lối đi trước mặt. Cô thoát nhìn là biết đó là người đàn ông xui xẻo vừa bị công ty nào đó trong tòa nhà này sa thải.

Hạ Thi Đình rất đồng cảm với người đàn ông này, nhìn dáng dấp anh ta cũng không còn trẻ nữa, cộng thêm bộ dạng ngây ngô kia của anh ta có thể nhận ra người như anh ta muốn tìm việc làm mới là vô cùng khó khăn, đoán chừng gánh nặng gia đình cũng không nhỏ, chưa biết chừng vợ anh ta cũng đã chạy theo người đàn ông thành đạt khác rồi, không những thế còn có thể chỉ vào mũi anh ta mà chửi: “Anh là thằng đàn ông vô tích sự, ngay cả gia đình cũng nuôi không nổi, đúng là tôi năm đó đui mù nên mới lấy anh”.

Cô đang chìm vào ảo giác vô cùng bi thảm về thân thế của người đàn ông kia, người đàn ông kia đã sắp đi lướt qua vai cô, nhưng lối đi quá nhỏ, anh ta lại cúi đầu không nhìn đường, nên đã va vào Hạ Thi Đình, anh ta ngẩng đầu bối rối nhìn cô, không nói lời xin lỗi, lại tiếp tục đi về phía trước.

Hạ Thi Đình đột nhiên vui vẻ, vết đen ở trung đường của người đàn ông kia giống như bị quệt mực nước, nếu không phải là gặp ma thì nhất định là hóa trang, chẳng trách vận số anh ta đen như vậy. Theo ghi chép ở chương mười cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập, anh ta nhất

định là đã gặp phải một ác quỷ siêu đẳng, mới có thể thành ra như vậy.

Cô lập tức chạy theo người đàn ông kia, nếu cô không vì dân trừ hại, người đàn ông kia nhất định sẽ bị ma lấy mất mạng.

Hạ Thi Đình cầm lọ nước đuổi ma, cẩn thận dán một cái bùa lên giữa lòng mày. Quả nhiên trước mặt người đàn ông kia có hai bàn tay đang nắm chặt cà vạt của anh ta, lôi anh ta đi về phía tầng thượng.

***

Người đàn ông thất nghiệp đã bị lôi đến ban công, lát nữa thôi sẽ có một người đàn ông trung niên thất nghiệp nản chí nhảy từ tầng thượng xuống tan xương nát thịt. Mọi người sẽ đều nói là vì áp lực xã hội quá lớn lại cộng thêm chuyện bị mất việc làm, không chịu nổi nên mới nhảy lầu. Nhưng thực tế là anh ta bị một con ma lôi xuống, tuy rất bất lực nhưng anh ta không hề muốn chết. Trên thế giới này người không có tiền đồ không ít, hơn nữa không phải ai cũng có thể trở thành tỉ phú, cũng không phải nhà nào cũng hạnh phúc, vợ con đều ngoan ngoãn. Anh ta tuy đã bị sa thải, nhưng thế giới vẫn còn

biết bao công việc, vẫn còn rất nhiều ông chủ không lợc lỗi sẽ nhận anh ta làm thủ kho vì sự thật thà của anh ta. Anh ta đấu tranh, vật lộn, lùi lại phía sau, nhưng bàn tay dính máu ở cà vạt vẫn ngoan cố, hần học lôi anh ta về phía trước, nhất định phải kéo anh ta xuống dưới bằng được.

Người đàn ông thất nghiệp này đã tuyệt vọng. Anh ta không thể kêu gào, cũng không thể trốn chạy, cơ thể tuy bị khống chế nhưng trong đầu lại ý thức rõ ràng mình đang từng bước từng bước tiến lên tầng thượng. Về mặt anh ta đau buồn giống như xuống địa ngục, nhìn bộ dạng này người ngoài đều sẽ hiểu nhầm là anh ta đã đánh mất lòng kiên định, thực tâm tìm cái chết, cho nên rất nhiều người nhảy lầu đều chết rất oan uổng.

Hạ Thi Đình kịp thời xuất hiện, đứng phía sau giơ tay ra, phun nước đui ma lên bàn tay dính máu bám trên cà vạt kia, quát to: "Làm ma còn hung hăng càn quấy như vậy, có ta đây, không cho phép người giết người tràn lan".

Lời lẽ của cô đầy tinh thần trọng nghĩa, nếu Đường Tiểu Uyên ở đó nhất định sẽ biểu dương dáng vẻ này của cô rất giống hình tượng đạo cô cứu rỗi thế giới. Theo lí mà nói chủ nhân của bàn tay kia phải lập tức biến thành hình dạng trước lúc chết, sau đó sẽ tan thành mây khói mới đúng, nhưng chủ nhân của bàn tay kia lại không hiện

thân.

Cô đang buồn bực xoay xoay lọ nước đuổi ma xem có phải đã cầm nhầm không mà tại sao không có một chút tác dụng nào? Đúng lúc đó cái lọ choang một tiếng rồi vỡ tan, trong giây lát phía trước xuất hiện một luồng sức mạnh cực lớn tiến tới bóp chặt cổ cô, một giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai: “Muốn chết à, một chút đạo hạnh đó mà cũng dám xía vào chuyện của ta?”.

Hạ Thi Đình nhìn thấy một bóng người đầm đìa máu không phân biệt được là quỷ đực hay quỷ cái đã nát thành mấy mảnh xuất hiện trước mặt. Cơ thể ác quỷ đó đã bị dập nát rất thảm hại, chỉ có đôi tay là đang bóp chặt cổ cô, một cảm giác sợ hãi vô cùng mãnh liệt dâng lên trong lòng cô. Sự sợ hãi làm cho cô không kịp suy nghĩ, cô thét lên một tiếng long trời lở đất.

Ác quỷ đó không thềm để ý, luồng sức mạnh kéo cô về phía trước: “Các người xuống làm bầu bạn với ta nhé!”. Giọng nói đó rất uốn éo, vừa lạnh lẽo vừa ươn ướt lọt vào lỗ tai, khiến người ta hận một nỗi không thể bịt tai lại.

Lúc này cô mới biết mình quá khinh địch, đọc sách đạo thuật có mấy ngày đã hống hách đòi lòng hành thiên hạ là

chuyện hoang tưởng, nhưng cái giá của việc đạo cô khinh địch sắp phải trả bằng mạng sống rồi.

Ác quỷ một tay kéo tóc Hạ Thi Đình, một tay kéo cà vạt của người đàn ông thất nghiệp kia lên tầng thượng. Hai người giống như hai con rối bị giật dây không thể chống cự, trong lòng Hạ Thi Đình sợ hãi đến cùng cực, còn đầu óc thì trống rỗng, chỉ cảm thấy tức giận khi bị ai đó tóm tóc nhưng cô không nhớ tại sao lại bị tóm như vậy.

Đúng vào lúc Hạ Thi Đình sợ đến mức cứng đờ, một chân đã lơ lửng trong không trung, sắp rơi xuống thành bánh nhân thịt ở trên sân thượng, thì phía sau đột nhiên có một cánh tay chìa ra, chặn ngang trước mặt rồi ôm lấy eo của cô, kéo mạnh cô về phía sau, còn người đàn ông thất nghiệp kia đã rơi xuống ngay trước mắt Hạ Thi Đình. Lúc anh ta rơi xuống Hạ Thi Đình nhìn thấy rõ có một bóng người đập nát cười trên cổ người đàn ông thất nghiệp, dường như ác quỷ đang rất vui mừng hưởng thụ cú rơi này, chỉ có ánh mắt hung hãn là vẫn đang nhìn chăm chăm vào Hạ Thi Đình, kèm theo một chút bất lực nhìn người phía sau lưng cô.

Đó là một ác quỷ độc ác, cô chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt của con ma nào độc ác như vậy, đây là một ác quỷ vô cùng hung dữ.

“Em không sao chứ! Đang yên đang lành sao lại muốn tự sát, nếu không thích anh thì cũng không cần phản ứng thái quá như vậy!”. Giọng nói đó dồn dập vang lên, đánh thức Hạ Thi Đình phản ứng trở lại. Cô không còn chìm trong ảo giác mơ hồ nữa, đầu óc cũng bắt đầu hoạt động. Cô dần thoát khỏi sự hoảng sợ và lấy lại tinh thần. Anh chàng cao to đẹp trai trước mặt cô chính là Vương Lôi. Trông anh đáng yêu và chân thành biết bao! Lốp lông măng trên mặt anh mềm mại phát ra ánh hào quang giống như một thiên sứ. Lúc này cô hiểu rằng có thể sống thật tốt biết bao, cái chết thật đáng sợ, cô cảm động ngả đầu vào ngực Vương Lôi, ôm lấy anh khóc nức nở như một đứa trẻ.

Vương Lôi cảm thấy mình đã trở thành anh hùng trong chốc lát. Vừa rồi anh chỉ là lạng lẽ đi theo Hạ Thi Đình và người đàn ông này lên ban công, anh thực sự không thể tin mình đẹp trai như vậy lại có thể thua dưới tay người đàn ông đứng tuổi vừa già vừa xấu vừa sa sút tinh thần vừa chán nản nhìn giống như tài xế lái xe bus kia. Hạ Thi Đình sao có thể coi trọng người đàn ông đó, cùng anh ta đến ban công tâm sự được chứ?

Vương Lôi đã phải chịu sự kích động lớn nhất trong đời. Anh lén nhìn Hạ Thi Đình và người đàn ông thất nghiệp, quả nhiên thấy rõ họ sắp cùng nhau nhảy lầu, mới vội

vàng lao như bay đến. Trời ơi! Đúng là khẩu vị của Hạ Thi Đình rất kì quái, cá tính quá đặc biệt, dù thế nào cũng không cần phải chết vì tình cùng với loại đàn ông này chứ!

Tầng thượng rất rộng, lúc anh từ chỗ ẩn mình chạy đến bên cạnh ban công ôm được Hạ Thi Đình, thì người đàn ông ủ rũ đã trong trạng thái rơi tự do rồi.

Nhìn Hạ Thi Đình đang khóc như mưa, thật không giống như muốn tự sát mà là vui mừng khi thoát khỏi cái chết. Anh không hề ý thức được sự lợi hại của mình, nếu không phải vì anh là người sinh ra đã có dương khí vượng khác thường khiến ma quỷ cũng phải chạy trốn, thì vừa rồi không chỉ có một người rơi xuống mà là ba người.

Hạ Thi Đình không nói, anh cũng không hỏi vì sao cô muốn nhảy lầu. Phía dưới rất nhiều người tập trung chứng kiến cảnh nhảy lầu. Có mấy người bảo vệ chạy lên, nhìn thấy đôi nam nữ đang ôm nhau này tưởng là cặp tình nhân hẹn hò riêng, người con gái đã quá sợ hãi khi chứng kiến cảnh nhảy lầu.

Vương Lô cùng Hạ Thi Đình bước ra từ phòng bảo vệ, sau khi xác nhận Hạ Thi Đình không quen biết gì với người

đàn ông nhảy lều kia, anh mới thử phào nhẹ nhõm. May mà anh không thua trong tay loại đàn ông này, nếu không sẽ không còn chút tự tôn nào, có thể mình cũng đã nhảy xuống từ chỗ này rồi.

Bảo vệ đang chuẩn bị thả họ ra, một người bảo vệ thu dọn hiện trường mặt trắng bệch vừa chạy vào, lắc đầu nói: “Hôm nay không dám ăn cơm nữa!”.

“Người đó sao có thể rơi đến mức biến thành thịt bằm chứ?”.

“Đúng đấy. Tôi thấy thật kì lạ, tòa nhà này tuy khá cao nhưng nhảy xuống như vậy cũng chưa đến nỗi như thế, gần như thành một miếng bì lợn dán trên mặt đất, mà đây đã là vụ thứ ba trong tháng này đấy”.

“Suyt, cậu muốn thôi việc à, nhắc chuyện này làm gì, cần gì biết đến chuyện vụ nhảy lều thứ mấy, bây giờ áp lực với mọi người rất lớn, nghĩ không thông cũng rất bình thường, đừng bao giờ nói lại chuyện này nữa”. Người bảo vệ đứng tuổi mắng.

Người bảo vệ trẻ tuổi không dám lên tiếng, nhưng cũng

không phục: “Tôi đã nói tòa cao ốc này có ma, không lâu trước đây mới rơi thang máy, một cô gái đã bị chết, mấy ngày nay lại có một người nhảy lầu, cứ tiếp tục như vậy, tôi thà về quê làm ruộng cũng không muốn làm ở đây nữa”.

Hạ Thi Đình nghe rõ từng câu từng chữ, quay đầu lại hỏi: “Người nhảy lầu đầu tiên ở tòa cao ốc này có phải là một người đàn ông không?”.

“Sao cô biết, đây là bí mật mà! Đó là chuyện của một tháng trước rồi, là một ông chủ phá sản, nhảy từ tầng thượng xuống”. Người bảo vệ trẻ tuổi thật thà tiếp lời, nhưng lại bị bác bảo vệ lớn tuổi lôi đi.

“Đó là công ty gì vậy?”. Hạ Thi Đình vội vàng hỏi với theo.

“Hình như là công ty vận tải Trường Nhuận”. Nhiều chuyện chắc là bản chất của người bảo vệ trẻ tuổi này.

Hạ Thi Đình và Vương Lô cùng bước ra khỏi phòng bảo vệ, cô lẩm bẩm trong mồm: “Công ti vận tải Trường Nhuận, phá sản, được, phen này cọp không ra oai người

tưởng ta là con mèo ốm, không khử được người ta sẽ không mang họ Hạ nữa”.

Vương Lôi nhìn thấy ánh nhìn khác thường trong mắt cô, cảm thấy hơi sợ nên trốn ở đằng sau, dáng vẻ đó của cô gần như không cần hóa trang cũng có thể đóng vai ma nữ trên ti vi.

Về đến nhà, Hạ Thi Đình không hề chú ý đến chuyện chiếc ti vi đã bị vỡ, chui thẳng vào trong phòng đọc cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập kia. Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai đều cảm thấy rất sợ hãi, chỉ nhìn nhau, lơ lửng sau lưng Hạ Thi Đình, xem cô ta vì sao lại chăm chỉ nỗ lực tự học như vậy, lẽ nào muốn thi lấy bằng chứng nhận đạo thuật cấp sáu sao?

“Nhìn dáng vẻ cô ta giống như đã bị ác quỷ khiến cho sợ hãi”. Khả năng quan sát của Ngải Giai rất cao.

Đường Tiểu Uyển có vẻ không tin: “Không thể! Cô ấy tuy xui xẻo, nhưng ác quỷ không nhiều, mười tòa cao ốc cũng chưa chắc có một con, sao cô ấy có thể gặp được”.

“Chẳng phải cô nói bát tự của cô ấy xấu khác người

sao? Người như vậy không gặp thì ai có thể gặp, không cần đoán nữa, nhất định là gặp ác quỷ rồi, chút nữa thì cái mạng nhỏ cũng không giữ được”.

Hạ Thi Đình bị người khác nhìn thấu từng chân tơ kẽ tóc, tức giận cầm lọ nước hóa trang ra nói với họ: “Các người còn nói nữa, tôi sẽ phun vào các người đấy!”.

“Lấy nước hóa trang để dọa ma à? Loại nước hóa trang này tôi vừa mới dùng thử, sắp hết hạn rồi. Cô hãy chú ý hình ảnh của mình một chút có được không, như vậy mà đi trên phố, cũng không sợ người khác cười nhạo cô là thổ dân xuất thân từ Châu Phi hay sao?”. Ngải Giai vẫn thản nhiên nói.

Hạ Thi Đình giận dữ đập tay xuống bàn trang điểm: “Nếu tôi không trừ khử được ác quỷ kia, tôi không mang họ Hạ nữa. Hôm nay hắn đã kéo tóc tôi, lôi tôi lên đến tận tầng thượng. Khốn khổ kiểu tóc mới của tôi, tốn mất bao nhiêu tiền để làm, lại bị hắn ta kéo hỏng, mà hắn còn giết người tràn lan nữa, lại còn chế giễu tôi là đồ kém cỏi. Tôi nhất định phải trừ khử được hắn ta, hồn ma lão chủ phá sản biến thái kia”.

Đường Tiểu Uyển thấy ý chí chiến đấu sục sôi của Hạ

Thi Đình, lạnh lùng nói: “Cô lấy cái gì để khử ông ta? Đạo hạnh của cô bây giờ yếu đến mức ngay cả ác ma bình thường cũng đánh không nổi, nói gì đến sự oán hận của một người phá sản tự sát, thiếu chút nữa là cô bị hại chết, cô đúng là một người không có khả năng bẩm sinh, lại có bát tự cực xấu nữa!”.

Hạ Thi Đình không chịu khuất phục, cô lật mở sách soạn soạn: “Tôi không tin tôi không thu phục được ông ta, nhất định tôi phải tìm ra cách”.

Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai nhìn đáng vẻ nóng vội muốn báo thù rửa hận đến mê muội của Hạ Thi Đình, chỉ biết lắc đầu thở dài, họ chui ra ngoài qua cửa thông gió, thoát khỏi Vương Lô, đi tìm Hàn Tử Nghi tán gẫu.

Hạ Thi Đình bước ra khỏi phòng sau khi đã ngồi lì cả đêm trong đó. Hàn Tử Nghi vô cùng vui mừng đã dậy từ rất sớm vì hôm qua là lần đầu tiên nói chuyện được với ma nữ, vừa nhìn thấy Hạ Thi Đình hai mắt thâm quầng như gấu trúc đi ra từ phòng ngủ, anh giật mình hoảng sợ, một lát sau mới nói: “Đọc sách cả đêm, chăm chỉ thật, nếu chăm chỉ như thế từ trước, có thể đã sớm thi đỗ vào trường đại học Bắc Kinh hay Thanh Hoa rồi”.

Nhưng Hạ Thi Đình không hề nổi giận, chỉ ngâm nga một điệu nhạc rồi nói: “Tôi đã tìm ra cách đối phó với hắc ta rồi, trong sách nói có cách đối phó với loại ác ma này”.

“Chỉ dùng cách tự học này bắt ma có phải là quá ít kĩ thuật không”. Xem ra sau một đêm nói chuyện với Ngải Giai, Hàn Tử Nghi như đã hiểu rõ như lòng bàn tay chuyện của Hạ Thi Đình.

“Vậy phải làm thế nào?”. Hạ Thi Đình liếc Đường Tiểu Uyển đang đánh đu dưới bóng đèn, nói kháy: “Lẽ nào anh còn có thể hi vọng chị ta dạy cho chút gì đó, khỏi cần đi, muốn chị ta dạy, chi bằng tự học”.

Lúc ăn cơm, Hạ Thi Đình thả mấy nén hương cho Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển. Hàn Tử Nghi và Ngải Giai thì ở đó không ngừng nói chuyện, chỉ có Vương Lô ngạc nhiên đứng đó. Vương Lô không hiểu nổi vì sao ăn cơm mà phải tiến hành nghi thức cổ quái như vậy, cũng không hiểu Hàn Tử Nghi vì sao trong chốc lát có thể giống như kẻ mất trí, liên tục nói chuyện một mình với không khí, lại còn cười cười rất phong tình nữa.

Đường Tiểu Uyển vì có thể tiếp cận Hạ Thi Đình đang ăn cơm, dấn dò cô đội cho Vương Lô cái mũ để che bớt

cái trán của anh lại, đừng tán dương khí khắp nơi, trán gì mà cứ phát quang chẳng ra sao cả, như vậy hai con ma nữ đáng thương Đường Tiểu Uyên và Ngải Giai này mới dám xuất hiện trước mặt Vương Lô.

Hạ Thi Đình tiện tay lấy cái khăn sợi trải trên sofa chùi lên đầu Vương Lô đang ăn cơm. Vương Lô không biết vì sao phải chịu đại lễ này, còn cho rằng cô lại nổi tính trẻ con trêu chọc mình, vì thế tinh nghịch ngẩng đầu, nhưng lại thấy Hạ Thi Đình đang cãi nhau với không khí.

“Sao cô biết cách này của tôi không được, tôi đã đọc sách rồi, đây là một trong những cách khả thi nhất”.

Đường Tiểu Uyên nén giận giải thích: “Cô đi đâu để tìm thi thể của ác quỷ này, nếu hắc ta đã hỏa táng thì cô phải lật tìm bãi tha ma, cô có biết bãi tha ma có bao nhiêu oan hồn không? Cô thì nhỏ bé như vậy, muốn chết cũng không cần chết như thế”.

Lòng Hạ Thi Đình đã quyết, nhất định phải làm bằng được chuyện này: “Chị đừng khuyên tôi, nếu tôi không tiêu diệt nổi hắc ta, tôi sẽ ăn không ngon, ngủ không yên. Việc gì phải lo, tôi đem theo Vương Lô, để anh ta làm vệ sĩ cho tôi”.

“Vương Lôi cũng không phải là bùa hộ mệnh vạn năng. Cô cứ khăng khăng kéo anh ta đến chỗ âm khí u ám đó, lâu dần cũng sẽ tổn hao dương khí của anh ta. Hạ Thi Đình, làm đạo cô cũng không thể vô liêm sỉ như vậy”.

Vương Lôi ở bên cạnh nghe thấy nhắc đến tên mình, tuy không biết Hạ Thi Đình vì sao một mình cãi nhau với không khí vô cùng hung dữ, nhưng vẫn nhìn Hạ Thi Đình đăm đăm, làm vệ sĩ tốt biết bao! Rất nhiều bộ phim tình cảm Hollywood vẫn thường diễn những câu chuyện tình của nhân vật chính với các vệ sĩ đầy thôi. Nếu biết Hạ Thi Đình muốn dùng mình làm vệ sĩ cản ma nguy hiểm như vậy, không biết anh ta còn có thể vui vẻ như thế nữa không?

Cuộc cãi vã giữa Đường Tiểu Uyển và Hạ Thi Đình kết thúc không vui vẻ. Hạ Thi Đình cho rằng chỉ cần dội máu chó đen lên cái đỉnh sắt đánh hồn đã được yểm rồi đóng vào ấn đường của thi thể ác quỷ, cho dù nó là ác quỷ phi thường như thế nào cũng có thể trực tiếp tiêu diệt được. Nhưng nếu thi thể đã hỏa thiêu thì phải tìm lấy hộp tro cốt, sau đó dùng nước biển hình khiến nó trở lại nguyên hình như trước lúc chết, đúng là đốt thì dễ, khôi phục lại mới khó.

Có một tin vui là ông chủ của công ty vận tải Trường Nhuận kia nghe nói vẫn chưa hỏa thiêu, như vậy thì không cần trực tiếp đến bãi tha ma lục tìm hộp tro cốt, nhưng vào trong nhà xác ăn trộm thi thể cũng là một chuyện vô cùng khó khăn. Hạ Thi Đình đưa mắt nhìn hai lao động thực thụ trên bàn ăn, có hai người đàn ông cao to trên dưới mét tám ở bên cạnh, việc di dời thi thể không còn là vấn đề nữa.

Vương Lôi không biết âm mưu của cô, nhưng Hàn Tử Nghi đã nhìn thấy biểu hiện của Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai, anh thấy Hạ Thi Đình dỗi mắt vào mình thì biết sắp có chuyện không hay, vì thế quay đầu sang chỗ khác: “Cô đừng nghĩ đến chuyện kéo tôi đi làm chuyện nguy hiểm gì đó, tôi không phải là bùa hộ mệnh”.

“Đi một lần, trả một trăm đồng, thế nào?”.

“Đừng hòng, mạng của tôi chỉ đáng giá một trăm đồng sao?”. Hàn Tử Nghi không dễ lừa như Vương Lôi.

Hạ Thi Đình giơ tay chỉ lên trên ý tăng thêm tiền: “Hai trăm, ba trăm? Ài chà, anh đừng tham lam như thế chứ, chẳng qua là đi cùng tôi một chuyến. Bốn trăm? Ha ha, anh vẫn chưa gật đầu, lẽ nào là muốn năm trăm? Năm

trăm thì anh đi cướp ngân hàng nhé! Anh xem, diễn suốt đêm trên ti vi được bao nhiêu tiền hả? Được rồi, anh đã muốn sáu trăm đồng, vậy thì chúng ta không cần thương lượng nữa”.

Cô nhảy đến bóp cổ Hàn Tử Nghi còn đang ở đó với khuôn mặt không chút biểu cảm, không hề động lòng vì tiền, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Một nghìn đồng, chỉ có một nghìn đồng, cao hơn nữa tôi thà nhảy lầu chết rồi đi tìm ác quỷ kia đánh giáp lá cà, cũng không cần anh giúp đỡ nữa”.

Hàn Tử Nghi vẫn ngồi yên như không hề bị động lòng vì quyền thế, đột nhiên nhảy lên ghế, chỉ vào Hạ Thi Đình nói to: “Một nghìn đồng, cô tự nói ra nhé, tôi không hề cướp tiền từ ví của cô, thỏa thuận xong”.

Anh ta vỗ vào bàn rất kêu, Hạ Thi Đình mặt lạnh như tro, cô đã phải hao tổn quá nhiều tiền, thậm chí cô còn thấy đau hơn là đâm vào tim cô một nhát.

Cô chậm chạp ngồi lên ghế sofa, tiếp đó cầm lấy điều khiển ti vi theo thói quen bấm một cái, nhưng rất lâu không có phản ứng, ti vi hình như có chút là lạ, sao lại có mấy vết nứt, cô tức đến sùi bọt mép, quay đầu lại nhìn

mạnh từng từ với Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai: “Có phải là các người làm không?”.

Đường Tiểu Uyển cúi đầu giả vờ không nghe thấy, Ngải Giai vừa chỉ vào Đường Tiểu Uyển vừa đưa mắt ra hiệu chuẩn bị chuồn đi. Nếu Ngải Giai cho cô biết là vì Đường Tiểu Uyển nhìn thấy một người đàn ông mặc quần cộc nên đã bỏ một nhát kiếm đánh hỏng ti vi, không chừng Hạ Thi Đình vừa bị hao tổn vì tiền quá nhiều kia sẽ liều mạng với Đường Tiểu Uyển.

Đúng lúc này, Vương Lô đứng dậy, nói với Hạ Thi Đình: “Không sao, hỏng rồi thì đổi cái khác, chiếc ti vi này cũng quá cũ rồi, bây giờ anh gọi điện để họ mang một chiếc tinh thể lỏng HD đến, treo lên cho em”.

Tiếp đó Vương Lô lấy ví tiền ra, đếm một nghìn đồng đưa cho Hàn Tử Nghi: “Được rồi, cầm tiền của con gái cũng không sợ gặp ác mộng sao? Sau này chuyện của Hạ Thi Đình cũng chính là chuyện của tôi, bất cứ khi nào Đình Đình cần trả tiền tôi sẽ thay mặt”.

Vương Lô sau khi làm xong một loạt công việc, lấy di động ra gọi: “Ông chủ à? Đúng, tôi chính là nhân viên mới đến hôm qua đã trả lương ngược cho ông, tôi muốn xin

ngủ, có gì thì trừ lương, được thôi được thôi! Thích trừ thì trừ! Tôi và Hạ Thi Đình đều muốn ngủ, một ngày trừ bao nhiêu tôi sẽ trả bù ông gấp hai”.

Tiếng ông chủ gào lên ở đầu đẳng kia: “Đừng cho rằng có tiền là đã tài giỏi, tôi không cần tiền của cậu, các người rút đi cho tôi”.

Sắc mặt của Vương Lôi trở lên tái mét, anh quát vào điện thoại: “Bây giờ tôi đang muốn chứng minh có tiền mua tiên cũng được, ba mươi phút nữa, tôi muốn mua lại công ty của ông, sau đó hàng tháng sẽ trả lương cho ông, bây giờ tôi tự cho mình và Hạ Thi Đình ngủ, ông làm gì được nào?”.

Sau khi nói xong câu này, anh gọi một cuộc điện thoại khác, người nghe điện thoại đầu kia chắc chắn đang cúi rạp mình.

“Giúp tôi mua lại một công ty, trong vòng ba mươi phút mà không làm được, thì sau này đừng gặp tôi nữa”.

Wang Lei nói xong lập tức cúp điện thoại.

Hạ Thi Đình và Hàn Tử Nghi cùng nhìn Vương Lô với ánh mắt thèm thưỡng. Họ biết anh chàng này giàu có, nhưng không biết anh có nhiều tiền đến mức này. Nếu sớm biết anh có nhiều tiền như vậy cần gì phải buồn phiền nữa. Hạ Thi Đình bỗng nhận ra mình đúng là đã được đổi đời, câu chuyện cô bé Lộ Lem của thế kỉ hai mươi một đã xảy ra đối với cô. Tuy Vương Lô không giống hoàng tử, nhưng về cơ bản cũng đạt tiêu chuẩn, yêu cầu quá nhiều sẽ không tốt.

Là một cô gái bất tự quá xấu gặp được một người theo đuổi có bất tự vương khác người, hơn nữa lại vô cùng giàu có, giàu tới mức có thể làm tan biến mọi phiền não. Người con gái này giờ đây bất cứ lúc nào cũng có thể vui vẻ.

Hạ Thi Đình ngồi trong phòng cảm thấy vui sướng biết bao, vừa đập mặt nạ cao cấp vừa đắc ý nói với Ngải Giai: “Nhìn xem, cứ nói tôi là cô gái xấu xí, là bà cô không ai thèm, bây giờ đã thấy một đại gia như vậy đang theo đuổi tôi chưa? Đúng rồi, năm đó cô đã làm thế nào, tôi không có chút kinh nghiệm nào, trong lòng hơi lúng túng”.

Ngải Giai nghĩ ngợi rất lâu rồi mới nói: “Tôi chỉ nhớ năm đó tôi được rất nhiều người ngưỡng mộ, nhưng thực sự không nhớ rốt cuộc đã thích người nào nữa? Trời ạ, tôi nhất định phải tìm lại hồi ức, không thể quên đi một thời

vinh quang của mình!”.

“Có phải làm ma đều sẽ mất hết trí nhớ?”. Hạ Thi Đình không hiểu hỏi.

“Về cơ bản, ma sẽ mất đi một phần kí ức, có người là tự mình không muốn nhớ lại, có người là lúc chết quá gấp gáp chưa kịp ghi nhớ, có người là oán khí quá nặng nên cơ bản không nhớ được những chuyện tốt đẹp. Nói tóm lại, những con ma có hồi ức đầy đủ rất ít, tuyệt đại đa số sau khi chết đều chỉ có thể ghi nhớ một phần sự việc. Oan hồn thì ghi nhớ chuyện oán hận, ma tình thì ghi nhớ chuyện tình”. Tri thức lí luận của Đường Tiểu Uyển thực sự rất phong phú.

Hạ Thi Đình nhìn hai ma nữ đã mất đi phần kí ức quan trọng nhất, thở dài thườn thượt. Mình sống chung với họ, không biết cuối cùng sẽ trở thành gì đây.

Màn đêm đã buông xuống, Hạ Thi Đình mở cánh cửa phòng ngủ, cô phát hiện căn phòng đi thuê của mình đã thay đổi rất lớn, từ đồ gia dụng cho đến đồ điện đều là loại mới nhất. Xem ra Vương Lôi thực sự theo đuổi cô, do vậy cô vui như mở cờ trong bụng. Cô nũng nịu nhìn Vương Lôi, khiến trái tim anh đang mềm yếu đi giống như

que kem đã bóc vỏ sắp tan thành một cốc mật ngọt ngào.

Hàn Tử Nghi ngồi bên cạnh nhìn biểu hiện của hai người, cảm như đã lệch sang một bên, Ngải Giai hiện ra từ phía sau: “Tiểu tử, anh đang ghen à?”.

“Trời ơi, mắt cô sao vậy, tôi muốn ghen cũng sẽ không ghen với anh chàng đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia”.

“Nhưng người ta không chỉ đầu óc ngu si mà còn có bạc triệu trong nhà, anh ghen tị với tiền của anh ta hay ghen tị anh ta đã cướp bạn gái của mình”. Hình như gần đây Ngải Giai rất thích đấu khẩu với Hàn Tử Nghi.

“Đó là tên phá gia chi tử, sẽ có một ngày hết sạch tiền, mà cô nói đó là bạn gái của tôi, sao có thể được, tôi có một bạn gái đẹp nghiêng nước nghiêng thành, còn đẹp hơn cả Trương Bá Chi^[2] nữa kìa”. Hàn Tử Nghi khoác lác, Ngải Giai liếc xéo anh ta một cái rồi bay đi.

[2] Trương Bá Chi: nữ ca sĩ và diễn viên Hồng Kông.

Hạ Thi Đình một tay cầm cuốn Đường môn đạo thuật

toàn tập, một tay xách chiếc túi nhỏ thời thượng, cô ra về thần bí gọi Vương Lô, Hàn Tử Nghi, Ngải Giai, Đường Tiểu Uyên lại, đổ vũ khí đánh ma mà mình đã chuẩn bị một ngày lên chiếc bàn mới nhất. Trong lọ mascara Maybelline là nước cố định xác, nếu gặp phải xác chết dừng mãin có thể dùng để cố định xác chết lại. Son môi đã trở thành bùa đuổi ma, chỉ cần thoa lên môi, những con ma bình thường nhìn thấy sẽ tránh sang một bên không đến gây chuyện nữa, còn có cả nước đánh ma trong lọ hóa trang, con ma nào bị thứ nước này dính vào chỉ có nước khóc.

Cô đắc ý cầm lên, không hề để ý biểu hiện càng ngày càng khó coi của hai người đàn ông, lẽ nào hôm nay mình phải hóa trang thành yêu quái cùng cô ấy đi bắt ma gì đó sao?

Vương Lô cắt ngang lời cô: “Đình Đình, em vừa nói chúng ta phải đi bắt ma, nhưng, anh cho rằng trò chơi này tuy rất thú vị nhưng anh cũng không cần hóa trang đâu! Nếu để người quen nhìn thấy sẽ cho là anh bị thần kinh”.

Hàn Tử Nghi càng phẫn nộ hơn: “Cầm một nghìn đồng mà muốn hóa trang tôi thành một vũ công nam, chi bằng để tôi đến thẳng hộp đêm cho xong”.

“Hóa trang thì có thể sống tiếp, không hóa trang thì chết ngay, các anh định thế nào?”. Hạ Thi Đình không hề lo lắng, cô đã ngồi xuống cẩn thận hóa trang.

Vương Lôi khóc mà không ra nước mắt, anh nghĩ rằng mình một đời ngang dọc tình trường chưa bao giờ thất bại, bây giờ lại bị cô gái nhỏ bé này hớp mất hồn. Anh nhớ đến cảnh trước đây có cô gái ôm lấy chân anh mà kêu khóc van nài: “Anh đừng đi”, với cảnh bị thương cầm son môi hóa trang thành cô đồng bây giờ, cuối cùng ngược mặt thở dài than trời: “Sống tạm bợ buông thả, sớm muộn gì cũng phải trả giá, đây là báo ứng của tôi!”.

Nói xong câu này, anh bắt đầu cúi đầu đau khổ hóa trang, Hàn Tử Nghi thấy bạn chiến đấu của mình đã đầu hàng, cười khan mấy tiếng tỏ vẻ thà chết cũng không khuất phục.

Hạ Thi Đình cũng không thềm để ý khuyến cáo của Đường Tiểu Uyển, lấy chiếc đinh sắt đã được ngâm trong máu chó đen đồng thời được hạ lời nguyền độc địa ra, thứ này đã tiêu tổn của cô cả trăm đồng!

Nhưng nếu cô biết lai lịch thực sự của chiếc đinh sắt này, chắc sẽ không thể vui cười với ý chí chiến đấu sục

sôi như vậy. Ban ngày cô đã đeo khẩu trang cầm đinh sắt giao cho ông chủ một quán thịt chó, cô nhắc đi nhắc lại nhất định phải là ngâm trong máu chó đen.

Chủ quán thu tiền, tươi cười nhận lời, có chuyện tốt tiền từ trên trời rơi xuống ai mà không muốn, Hạ Thi Đình không dám chứng kiến cảnh giết chó nên đã tránh ra bên ngoài.

Phục vụ của quán thịt chó thật thà nói với ông chủ: “Nhưng, ông chủ, chúng ta làm gì có chó đen! Chúng ta chỉ có một con màu nâu”.

“Màu nâu với màu đen cũng gần giống nhau, không sao đâu, cô gái này kì kì quái quái, cô ta sao có thể phân biệt được là chó đen hay chó nâu, chỉ cần là chó thì được rồi”.

Một lát sau người phục vụ cầm chiếc đinh sắt đã nhuộm máu chó đưa cho Hạ Thi Đình đang đợi ngoài cửa, đây vẻ thương tình nhìn cô chạy đi như bay, trong lòng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể than thở một câu: “Đã là thương nhân thì ai chẳng gian dối, đàn bà luôn là loại ngu ngốc nhất”.

Nhìn thần sắc muốn làm cho Đường môn nở mày nở mặt như vậy của Hạ Thi Đình, Đường Tiểu Uyển cũng ngại nói ra những lời đả kích, đành bám theo sau quan sát xem cô có thể gây ra chuyện gì. Vương Lôi biết buổi tối phải hành động, đã chuẩn bị sẵn những trang bị cao cấp giống như được ăn trộm từ quân đội đặc chủng Mĩ, nào là đèn pin của Đức, nào là quần áo chống nước, nào là đồng hồ dạ quang đeo tay, loại đồng hồ đó ngoại trừ không thể làm sô-cô-la để ăn ra còn thì chức năng gì cũng có, có thể đối thoại trực tiếp, có thể dùng để liên lạc giữa các chiến hữu.

Hạ Thi Đình và Hàn Tử Nghi sửng sốt khi nhìn thấy những trang bị cao cấp chỉ có thể nhìn thấy trong phim Điện viên 007 kia, lại còn có cả súng, anh ta tưởng sắp đi làm gì? Bắt một con ma cần dùng nhiều thứ hiện đại như vậy sao? Nếu đi cướp ngân hàng những thứ này còn có thể dùng được.

Hàn Tử Nghi vô cùng vui mừng cầm những trang bị tối tân này, vừa thử đeo đồng hồ đeo tay vừa nghịch súng. Hạ Thi Đình từ bên cạnh đi qua chỉ ném lại một câu: “Những thứ này không có tác dụng uy hiếp đối với ma đâu, lẽ nào anh chuẩn bị dùng súng giết một con ma?”.

“Ôi chao, những trang bị này tốt như thế, lẽ nào cô không động lòng sao?”. Hàn Tử Nghi là đàn ông, đàn ông

sinh ra đã là tình nhân từ kiếp trước của súng đạn.

Hạ Thi Đình lạnh lùng cười, cầm tấm bản đồ nơi đặt thi thể của hồn ma ông chủ phá sản biến thái kia, chuẩn bị xuất phát.

Vương Lô nhìn biểu hiện không vì trang bị cao cấp mà cảm động kia của cô, càng ái mộ cô hơn, anh cho rằng người con gái mình thích đúng là độc nhất vô nhị, ngay cả đồ vật tốt như vậy để trước mặt mà có thể thản nhiên như không. Đương nhiên, anh không hề biết Hạ Thi Đình có biểu hiện như vậy hoàn toàn là vì cô chẳng hiểu chút gì về quân sự, nếu cô có một chút kiến thức về nó, biết được chiếc đồng hồ đeo tay kia đáng giá bao nhiêu tiền, chắc chắn đã há hốc mồm vì ngạc nhiên, sẽ thèm thuồng cầm lấy đồng hồ, hoặc ôm đèn pin, cầm súng bỏ chạy rồi, còn ở đó bắt ma bắt quỷ gì nữa! Cho nên mới nói, muốn thể hiện cho người con gái biết, cũng phải xem xem trình độ hiểu biết của cô gái đó ở mức nào.

Chiếc xe Vương Lô chuẩn bị đã đỗ bên dưới, Hạ Thi Đình hoàn toàn không hiểu gì về giá cả xe cộ, chỉ thản nhiên lên xe, khiến Vương Lô càng nhận thấy kế hoạch dùng tiền để mua chuộc Hạ Thi Đình của mình quá nông cạn. Anh thực sự cho rằng mình đã tìm được nữ hoàng đích thực của cuộc đời, người con gái không hề động lòng vì tiền như vậy mới là người anh yêu nhất. Vì người

con gái đó mà anh phải lên núi đao xuống biển lửa cũng đáng.

Cho nên, lúc Vương Lô cầm tấm bản đồ đến tòa nhà đặt thi thể này, trong lòng anh vẫn ngập tràn tình yêu nồng cháy. Anh xông thẳng vào không hề sợ hãi, không giống như đi tìm một xác chết, mà xác chết có gì phải sợ? Anh hoàn toàn không hiểu vì sao trên đầu Hàn Tử Nghi ra nhiều mồ hôi như thế, hoàn toàn không giống một trang nam tử chút nào.

Vương Lô bình tĩnh như vậy là vì anh không nhìn thấy phía trước cửa sổ mỗi căn phòng đặt thi thể đều có một khuôn mặt vỡ đầu máu chảy đầm đìa áp sát. Hạ Thi Đình vừa xuống xe đã kêu to: "Tôi đã từng gặp ma, nhưng chưa bao giờ thấy nhiều ma như ở đây thế này, làm gì thế không biết, lẽ nào là tổ chức vũ hội ma?".

Đường Tiểu Uyển vừa lao xuống xe giật mình quay đầu nói với Hạ Thi Đình: "Không được, chúng ta không thể vào, chỗ này không phải là chỗ đặt thi thể thông thường. Tôi bắt đầu nghi ngờ sao có thể có người đặt thi thể ở chỗ này mà mãi không đem hỏa táng, bây giờ tôi đã rõ, đây là một chỗ dưỡng xác chết cực âm, nhất định là có kẻ xấu đứng đằng sau dưỡng xác chết để nuôi dưỡng ma".

“Ma cũng phải nuôi sao, lẽ nào còn phải đóng học phí mới được sao?”. Hạ Thi Đình nhìn Đường Tiểu Uyển một cách khinh rẻ, đạo cô ma cũng thật nhát gan, chẳng trách cả đời cũng không làm lên trò trống gì, ngay cả chuyện làm ma cũng làm một con ma vô tích sự như thế.

“Cô học đạo thuật còn chưa được bao lâu, quyển sách đó cô còn chưa lật đến một nửa. Phía sau cuốn sách có dạy cô xem phong thủy, chỗ đất này chính là chỗ dưỡng thể cực âm, thi thể đặt ở đây sẽ không thối rữa, qua một thời gian nhất định sẽ trở thành thầy ma, vô cùng hung ác, mà hồn ác ma vẫn có thể tách ra, thành công cụ hại người”. Lần này Đường Tiểu Uyển không có vẻ gì là nói đùa.

Ngài Giai cũng đồng ý: “Chẳng trách gần đây trong thành phố có rất nhiều oan hồn, thì ra có kẻ đang tổ chức đào tạo những con ác quỷ này, ai có thể làm chuyện vô vị như vậy, lẽ nào là muốn đổi đầu với sự xuất hiện của chúng ta?”.

Hạ Thi Đình không coi ra gì: “Đường môn đã diệt vong bao nhiêu năm nay, ai còn có thể đổi đầu với sự xuất hiện của chúng ta?”.

Hàn Tử Nghi cũng đứng bên cạnh gật đầu nói: “Theo tôi hay là không cần vào nữa, bên trong có nhiều ma như thế, pháp thuật của cô lại kém cỏi như vậy, chết là cái chắc!”.

Hạ Thi Đình đưa son môi cho anh ta: “Bây giờ đã thấy sự quan trọng của son môi rồi phải không! Có thoa không?”.

Hàn Tử Nghi không hề do dự, nhận lấy rồi thoa ngay một lớp thật dày, lúc này đừng nói hóa trang thành yêu quái, cho dù phải hóa trang thành viên kim cương anh cũng sẽ không nhăn nhó khó chịu.

Hạ Thi Đình nhìn vẻ lo lắng của mọi người, cười ha hả, lôi ra một gói giấy trang điểm từ đáy túi. Cuối cùng Ngải Giai không thể nhẫn nại hơn được nữa: “Hạ Thi Đình, kẻ biến thái này, đã đến lúc này rồi mà còn nghĩ đến trang điểm, tôi tưởng tôi quá thích trang điểm, không ngờ trên đời này còn tồn tại kẻ hơn tôi”.

“Cô nhìn cho rõ đi rồi hãy làm Ồn có được không! Đây là bùa trấn xác, hôm qua tôi vẽ đấy, tôi đoán có khả năng sẽ có xác chết tác oai tác quái, chỉ cần cầm tờ giấy này dán lên đầu xác chết, thì sẽ không có xác chết nào biến cả!

Mọi người hãy tin tôi, phàm là những tình huống nguy hiểm có thể xảy ra tôi đều đã nghĩ tới". Hạ Thi Đình ra vẻ một chuyên gia, cũng chỉ có Vương Lô nhìn cô vẻ rất tin nhiệm, những người khác đều đã đang chuẩn bị bỏ chạy.

Nhà xác đó rất kì quái, không nói đến việc xây dựng ở một chỗ hoang vu, còn cả những căn nhà mái bằng nhỏ thấp lè tè, bốn bề xung quanh đều là cây cối rậm rạp, âm u, không có người bảo vệ nào. Nói đi cũng phải nói lại, làm gì có tên trộm nào đến trộm những xác chết vô thừa nhận này, ăn trộm về làm gì, lẽ nào còn có thể đem nấu canh.

Vì thế cả ba người và hai con ma đều lúi vào trong nhà xác, bên trong nồng nặc mùi hôi thối của xác chết, may mà Hạ Thi Đình mang theo nước xịt khử trùng không khí, phun lung tung về phía trước. Những con ma chen chúc trong các xó xỉnh nhìn thấy nhóm người này đi vào, đều tự động chuồn hết, đặc biệt khi nhìn thấy cái trán lửa sáng chói rọi ra bốn phía kia của Vương Lô giống như mặt trời, chỉ cần đến gần anh một chút đều sẽ bị thiêu cháy.

Hạ Thi Đình và Hàn Tử Nghi đều biết sự quan trọng của Vương Lô, vì thế mỗi người đứng một bên bám chặt vào anh. Vương Lô nhìn cô gái đẹp như hoa e ấp ở bên trái cười tươi sảng rơn, lại đưa mắt nhìn sang bên phải, thấy

Hàn Tử Nghi hóa trang thành yêu quái, anh tỏ ý như có thể ăn tươi nuốt sống kẻ phá đám không biết điều này, lúc này rồi còn muốn làm kì đà cản mũi.

Cánh cửa nhà xác vừa mở ra, Hạ Thi Đình nhận thấy mình đã quá khinh địch. Xác chết ở đây nhiều vô kể, bày thành hàng thành lối san sát nhau, vừa nhìn đã biết là chỗ chứa xác chết đặc biệt đáng sợ, quả nhiên có người nuôi dưỡng xác chết ở đây, nếu ba người đi cùng nhau, không biết phải mất bao lâu mới tìm được xác chết của ông chủ phá sản biến thái kia, cách tốt nhất là chia nhau ra tìm.

Cô cầm gói giấy trang điểm đã vẽ bùa trấn xác chia cho hai người đàn ông, rồi nói: “Đi tìm xác chết kẻ thù của tôi, nếu không phải thì dùng bùa trấn xác dán lên trán những xác chết đó để trấn giữ chúng, làm chúng mất khả năng làm loạn là được”.

Hàn Tử Nghi sợ đến cứng đờ người, nhưng vẫn hỏi: “Cô có mang theo hồ dán không? Như thế có thể dán chắc hơn một chút”.

Hạ Thi Đình hận một nỗi không thể ăn tươi nuốt sống kẻ đàn độn này, bây giờ còn hỏi câu hỏi đó. Vương Lôi đúng là kiểu người có số mệnh tốt không thể tốt hơn

được, anh không chỉ không gây chuyện với ma, mà quỷ thần nhìn thấy anh cũng chỉ có nước bỏ chạy. Hơn nữa, anh cũng không biết sợ là gì, theo cách nhìn của anh, xác chết chỉ là xác chết, lẽ nào có thể đứng dạy nhảy múa. Còn nếu như chúng đứng dạy nhảy múa thật, Vương Lô cũng chỉ đứng bên cạnh lặng lẽ thưởng thức. Kiểu người như anh chính là kiểu nhân vật có năng lực khác người bẩm sinh, những người bên cạnh chỉ có thể ngưỡng mộ mà không học được, muốn trách chỉ trách mình không có số mạng tốt như anh, giờ cha mẹ sinh không được đẹp như anh mà thôi.

Wang Luo cầm lấy bùa rồi bước đi luôn, vừa nghiêng cứu xác chết vừa tò mò hỏi như học sinh: “Trên xác chết này có lông?”.

“Ừ”. Hạ Thi Đình làm ra vẻ quyết chí muốn khoe khoang trước mặt Đường Tiểu Uyển việc cô đã chăm chỉ đọc sách, do vậy quyết tâm học thuộc nội dung trong cuốn đạo thuật toàn tập: “Ở chỗ nuôi dưỡng xác chết này, nếu xác chết có thể mọc lông trắng thì gọi là hung thần trắng, sau khi nuôi thành thầy ma, hành động vô cùng nhanh nhẹn nhưng khả năng sát thương không lớn”.

Wang Luo lại nhìn một xác chết khác thắc mắc: “Trên xác chết này lại mọc lông đen?”.

“Đồ ngốc, mọc lông đen thì là hung thần đen rồi, loại thầy ma này rất khó nuôi thành, tuy rất vụng về nhưng khả năng sát thương lại đứng đầu, anh nhổ sạch lông của nó đi, nếu nó được nuôi dưỡng thành công thì nguy to”.

Hàn Tử Nghi thấy hai người này ở đó người hỏi người đáp, giống như đang học thứ gì đó mang tư tưởng lí luận tiên tiến, trong lòng bất bình tức giận, chỉ vào xác chết trước mặt mình nói: “Xác chết chỗ tôi mọc lông lốm đốm rồi, thì là cái gì?”.

Ngài Giai bay đến xem, sau đó nói: “Đồ ngốc! Đây là xác chết bị mốc! Việc nuôi xác thất bại”.

Hàn Tử Nghi nhìn lại một lần đám lông lốm đốm xanh, buồn nôn không chịu được, ọe lên rồi bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Trong nhà xác, mọi người cầm tấm ảnh trước khi chết của ông chủ phá sản biến thái mà Hạ Thi Đình đã in ra chia nhau tìm, cố gắng tìm ra người có hình dáng này trong đồng xác chết đã thối rữa kia.

Hạ Thi Đình cầm ảnh xem kĩ càng nhất, vì cô và con ác quỷ đó đã có duyên gặp mặt một lần. Cuối cùng cô đã nhận ra xác của kẻ này trong đồng xác chết.

Cô vô cùng vui mừng cầm lấy cái đinh sắt, chuẩn bị đóng xuống, lúc sắp hoàn thành việc lớn, cô muốn cùng mọi người chúc mừng một chút, vì thế liền nắm tay với người bên cạnh một cái.

“Ha ha, tìm thấy rồi”.

Cô hét toáng lên, nhưng thấy Ngải Giai đang nấp ở một chỗ rất xa đưa mắt ra hiệu với mình, biểu hiện của cô ta vô cùng kinh sợ, cô mới định thần nhìn kĩ xem người đứng bên cạnh mình là ai.

Rất quen, trông hơi giống người trong ảnh, cũng hơi giống xác chết nằm đây. Hạ Thi Đình gượng cười chậm rãi nói: “Người không cần nói, các người là cùng một người!”.

Con ác quỷ kia bất ngờ biến sắc, giơ móng vuốt ra, rồi nói: “Cô nói nhé?”.

Hạ Thi Đình lấy nước bắt ma ra phun bừa về phía trước, vừa kêu gào vừa lùi lại phía sau, nói với Hàn Tử Nghi và Vương Lô: “Chạy thôi, kẻ đó xuất hiện rồi”.

Nước đánh ma không hề phát huy tác dụng đối với loại ác quỷ đó, còn cái đinh sắt tuy được Hạ Thi Đình đóng vào ấn đường trong lúc hỗn loạn nhưng vì không phải là ngâm trong máu chó đen, nên không những không có tác dụng hủy diệt linh hồn mà còn kích thích phát huy tiềm năng của con ác quỷ.

“Thứ kia của cô không phải là máu chó đen”. Đường Tiểu Uyển ở đó vung mạnh thanh kiếm tổ, mới có thể ngăn được cú tấn công của ác quỷ, ác quỷ kia thấy mình không thể phá được vòng vây của thanh kiếm, bất ngờ hô lên một tiếng, một trận gió tà nổi lên, chỉ thấy những tờ giấy trang điểm – bùa trấn xác trên trán các xác chết kia đều bay hết.

“Trời ơi, tôi bị gian thương hại rồi, ngày mai nhất định sẽ dỡ quán của ông ta”. Hạ Thi Đình vừa ném pháp bảo ra ngoài vừa chửi bới.

Vương Lô tuy không nhìn thấy ác quỷ, nhưng vỗng mạc không có vấn đề gì, anh kéo Hạ Thi Đình rồi nói:

“Hình như những xác chết kia đều ngồi dậy rồi”.

Hạ Thi Đình vừa quay đầu đã nhìn thấy một nhà xác chết chi chít giống như nghe được mệnh lệnh tập trung đều đã ngồi hết dậy, biết là đại sự không hay: “Cái gì mà hình như, là ngồi dậy thật đấy, còn không nhanh chạy đi, muốn mất mạng à?”.

Hàn Tử Nghi lui nhanh hơn bất cứ ai, vừa chạy vừa nói: “Đã nói với mọi người từ trước, dán bằng hồ dán mới bảo đảm, chỉ một trận gió đã thổi bay hết”.

Nhưng cửa đã bị ác quỷ kia chặn lại, Đường Tiểu Uyển hình như đã sắp kiệt sức, cô vốn đã là con ma không có dương khí rồi, việc sử dụng đạo thuật rất tổn hại nguyên khí.

Đồ trang điểm của Hạ Thi Đình cũng đã ném gần hết, xem ra thứ mà ác quỷ sợ nhất lúc này là Vương Lô. Ác quỷ không dám áp sát quá gần, nhưng sự tập trung của Vương Lô lại bị những thân ma kia làm cho phân tán. Đây là lần đầu tiên trong đời anh nhìn thấy xác chết biết cử động, thực sự rất hiếm kì, lại cảm thấy rất kích động, ngưỡng mộ ngẩn nhìn người yêu Hạ Thi Đình, cảm ơn cô đã đem đến điều không giống với cuộc sống đời thường.

Hạ Thi Đình không thể nhẫn nại hơn được nữa, vào lúc quan trọng này lại phải đón nhận ánh mắt đầy tình ý khiến người ta buồn nôn kia, cô vung tay đâm cho anh một cái, Vương Lô che mắt ngồi khụy xuống.

Quả đấm này đã làm hỏng chuyện. Cái trán như mặt trời nhỏ của Vương Lô vừa hạ xuống, ác quỷ kia chẳng sợ gì nữa, hung hăng lao tới, như muốn xé xác Hạ Thi Đình thành hai mảnh.

Lúc này, một bộ móng vuốt bất ngờ giơ ra từ sau lưng Hạ Thi Đình, bổ thẳng vào đầu ác quỷ, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Muốn chết hả, cú!”. Một luồng sáng sượt qua, chỉ thấy ác quỷ kia giống như làm bằng giấy, bị xé thành mấy mảnh, lập tức tan thành mây khói.

Còn bộ móng vuốt kia là một bàn tay bán trong suốt.

Hạ Thi Đình ngoảnh đầu lại, cũng giống như Đường Tiểu Uyển, Hàn Tử Nghi đều đang kinh hoàng, chỉ thấy Ngải Giai hai mắt đã trắng dã, biểu hiện kì quái, hoàn toàn không giống con ma nữ ngày thường lúc nào cũng nói mình là người có sức hấp dẫn kia. Cô chỉ dùng một chiêu đã dẹp yên ác quỷ, có thể thấy khả năng sát thương của

cô đáng sợ biết nhường nào.

Nhưng cô vừa giải quyết xong ác quỷ thì lập tức như trở thành một người khác hoàn toàn, ngơ ngác nhìn mọi người. Thân ma càng ngày càng tiến gần, Ngải Giai lại trở về trạng thái khó hiểu. Vừa rồi cô giống như bị ma nhập, đúng lúc này lại có một giọng nói vang lên: "Ra ngoài đi, những thân ma này để cho bọn em".

Còn chưa nhìn rõ người đã nói kia, đám Hạ Thi Đình đã bị một luồng sức mạnh đẩy ra khỏi cửa chính của nhà xác, cả mấy người cùng hai con ma nữ ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi căn nhà âm khí nồng nặc kia. Hạ Thi Đình vừa ra khỏi căn nhà liền ngồi xuống đất thở dốc, không ngờ có nhiều người thế này mà chút nữa đã bị những oan hồn đó lấy mất mạng, nếu không có người đứng sau ra tay giải quyết giúp những xác chết đã đông cứng kia, thì một chút đạo thuật kia của mình cơ bản không có tác dụng gì, trong đạo thuật Đường môn không có chương đánh thân ma.

Hàn Tử Nghi lần đầu tiên gặp phải cảnh tượng này, sợ đến mức mặt mũi tái xanh, còn Vương Lôi tuy nhìn thấy xác chết cử động, nhưng vẫn không nhìn thấy những oan hồn vây đánh, người không nhìn thấy luôn luôn là người may mắn nhất, anh chỉ có một chút không hiểu vì sao xác chết có thể vô duyên vô cớ ngồi dậy, tuy hơi sợ nhưng vì

tình yêu anh cũng có thể chấp nhận.

Đường Tiểu Uyển kinh ngạc nhìn Ngải Giai, vừa rồi nếu không phải là bộ móng vuốt của Ngải Giai xé xác ác quỷ kia thì mọi người đừng bao giờ nghĩ đến chuyện ra khỏi đó. Nhưng vì sao bây giờ Ngải Giai không nhớ gì, vừa rồi nhìn Ngải Giai rất đáng sợ, trước nay chỉ nghe thấy ma nhập vào người, chưa nghe thấy ma cũng có thể nhập vào ma! Khi nào thì đầu óc của Ngải Giai trở lại bình thường đây?

Đúng vào lúc mọi người đang dần hoàn hồn trở lại, người vừa rồi nhảy vào giúp họ giải quyết quỷ nhập tràng đã xuất hiện. Mọi người đều chuẩn bị tinh thần quỷ lay bái tạ vị ân công này, tất cả đều đang ảo tưởng vị ân công này là một cao nhân ngoại thế gì đó, nếu không phải là ân công ngăn sự tấn công của các thầy ma, có lẽ tất cả bọn họ đều đã chết bên trong.

Hai người kia bước ra từ trong bóng đêm dày đặc, đi thành một hàng, bóng người kéo dài dưới ánh đèn, thì ra ân nhân cứu thế là hai người. Đường Tiểu Uyển đang định dẫn đầu hành đại lễ, nhưng mọi người đều ngớ ra, họ quả thực không thể quỳ xuống khi đối diện với hai ân nhân này.

Hai ân nhân mặc bộ đồ trẻ em rất đáng yêu, trên tay cầm thanh kẹo mút nhiều màu, một người uốn tóc trông như một tiểu công chúa, cậu bé còn lại đội mũ, chỉ cần không bị mù bất cứ ai cũng có thể nhận ra đây là một cặp sinh đôi, quá lắm cũng chỉ trên dưới mười tuổi, cậu bé kia ngay cả cổ áo bị lệch cũng không biết tự mình chỉnh lại.

Hai đứa trẻ này chính là ân nhân cứu mình? Lạ thật, hai đứa trẻ đó bước ra từ trong nhà xác nhưng lại không hề có vẻ gì là kinh sợ, giống như vừa đi ra từ khu vui chơi giải trí, khoan khoái nghĩ đến chuyện về nhà.

Hạ Thi Đình lao lên phía trước, cố gắng nở một nụ cười, nói với chúng: “Các em à, bố mẹ các em ở đâu?”.

Cô nhận định đây chắc chắn là con của ân công, ân công nhất định ở bên trong.

Bé gái ngẩng đầu trả lời rành mạch: “Mẹ ở nhà, bố ra nước ngoài rồi”.

“Ở nhà, vậy vừa rồi là tự các em làm?”. Mặt Hạ Thi Đình đã ngạc nhiên đến mức biến dạng.

Bé trai kia kéo em gái mình: “Phụng Phụng, đừng nói chuyện với chị ta, trình độ của chị ta quá kém, mẹ nói chơi với người đẳng cấp kém cỏi sẽ không phát triển”.

Cái gì, đẳng cấp kém cỏi, Hạ Thi Đình mắt chữ A mồm chữ O chỉ vào mình, thì ra hai đứa trẻ này đúng là người vừa rồi đã cứu mình, nhưng biểu hiện bây giờ của bọn trẻ cho thấy chúng vô cùng coi thường cô, đây là con cái nhà ai vậy, sao người lớn không biết dạy trẻ con phải biết kính trọng người trên.

“Anh ơi, chị ấy là người đẳng cấp kém cỏi sao?”. Bé gái mút thanh kẹo một cái rồi hỏi rất to.

“Đương nhiên là vậy rồi, em không thấy chỉ có mấy thầy ma quèn như thế đã làm cho chị ta sợ đến mức đi không nổi rồi à, ha ha! Thậm chí cô giáo ở nhà trẻ cũng gan dạ hơn chị ta”.

Hạ Thi Đình tức đến mức muốn nhảy lên, không thể chịu nổi hai đứa trẻ này nữa. Đường Tiểu Uyển từ phía trước bay đến, gật gật đầu với hai đứa trẻ, rồi nói: “Xin hỏi, hai em có phải là hậu duệ của Mã gia?”.

“Em, con ma nữ này cũng có thể nhận ra ta là hậu duệ của Mã gia, đúng là cũng tinh tường đấy!”. Bé trai ngẩng đầu thật cao, ra vẻ rất đắc ý.

“Đa tạ các em vừa rồi đã ra tay cứu giúp, có phải em đã luyện tập xong, chuẩn bị về nhà”. Đường Tiểu Uyển hỏi.

Bé gái tên Phụng Phụng tiếp lời: “Đúng ạ, bài học hôm nay là bắt mấy thầy ma động đậy này, một chút thách thức cũng không có, nhưng ngày nào mẹ cũng muốn ép chúng em bắt thầy ma, thành phố này chỉ rộng bấy nhiêu, ở đâu ra nhiều thầy ma như thế cho chúng em bắt, chẳng thú vị chút nào”.

Câu bé khuyên em gái: “Đúng như vậy, bố nói rồi, nếu chúng ta luyện xong bài cơ bản bắt thầy ma nhỏ, sau này bố ra nước ngoài cũng đưa chúng ta đi bắt ma cà rồng, ngay cả thầy ma nghìn năm trong tòa bảo tháp cổ cũng có thể cho chúng ta bắt được”.

“Vậy mới hay chứ!”.

Hai anh em lại bắt đầu bàn luận ra nước ngoài bắt thầy ma lớn như thế nào, không hề coi đám người lớn sợ co

rúm lại kia ra gì. Hạ Thi Đình vẫn ở đó tức giận, Đường Tiểu Uyên khuyên cô: “Cô cũng đừng tức nữa, đây là trẻ con nhà họ Mã chuyên bắt thầy ma đó. Họ là những người đuổi ma quỷ trời sinh, cơ bản không cần học hành quá nhiều, sinh ra đã là người đánh ma đuổi xác chết rồi, may mà hôm nay chỉ gặp hai đứa trẻ, nếu không thì thật mất mặt Đường môn chúng ta”.

Ngài Giai đứng bên cạnh nói: “Mã gia này thực sự hưng thịnh bao nhiêu năm nay đúng là danh bất hư truyền! Đứa trẻ nhỏ như vậy cũng đã phải luyện bài bắt ma rồi, chẳng trách Đường môn diệt vong, hoàn toàn dựa vào tự học sao có thể thành tài chứ”.

“Mã gia có gì đáng kiêu ngạo, hừm! Đợi tôi học thành đạo thuật, tôi tóm mấy thầy ma chết tiệt cho bọn chúng xem”. Hạ Thi Đình lại bắt đầu khoác lác.

Đúng lúc này có một con đom đóm sáng lấp lánh bay đến, trông rất bắt mắt. Bé trai vừa nhìn thấy liền đưa tay bắt con đom đóm, nói với em gái: “Là con tiểu trùng truyền lệnh của mẹ tìm chúng ta về rồi”.

Quả nhiên, con trùng nhỏ đó hình như có thể truyền lời, truyền đến một giọng nữ dịu dàng: “Long Long,

Phụng Phụng, các con về sớm chút nhé! Học xong bài rồi thì về thôi”.

Tên của hai anh em sinh đôi chính là Long Long và Phụng Phụng, có thể thấy người nhà họ Mã không chú trọng học tri thức văn hóa. Chỉ thấy hai đứa trẻ liền xếp thành hàng như vậy đi vào trong bóng tối, vui vẻ trở về nhà.

Vương Lô gọi với theo: “Này, các em nhỏ, vật truyền tin của các em rất tiên tiến, rất khác người, đến đây, bao nhiêu tiền, anh trả các em gấp đôi...”.

Hai đứa trẻ kia đồng loạt giơ tay tỏ ý coi thường Vương Lô, rồi chạy như bay về nhà.

Hạ Thi Đình chỉ có thể cười khẩy rồi nói: “Nói không chừng hai đứa trẻ này là con riêng của Mã Tiểu Linh^[3]”.

[3] Mã Tiểu Linh: là vai diễn nổi tiếng nhất của Vạn Ý Văn – nữ diễn viên Trung Quốc trong phim truyền hình dài tập **Khử tà diệt ma** (My Date with a Vampire) do đài truyền hình ATV sản xuất năm 1999.

“Ai là Mã Tiểu Linh?”. Đường Tiểu Uyển hỏi.

“À! Chị chưa xem Khử tà diệt ma (My Date with a Vampire)? Trong đó có Tư Xuân Hinh – một bà cô chân dài, xinh đẹp nhưng lại không thể sống cùng đàn ông”. Hạ Thi Đình hể cùng người khác nói về phim truyền hình là bắt đầu hớn hở ra mặt.

Đường Tiểu Uyển hoàn toàn không thể hiểu, ngay cả ti vi cô còn bỏ cho một cái, Ngải Giai lại xen vào: “Trước đây tôi cũng rất thích xem bộ phim này”.

Hạ Thi Đình và Ngải Giai luôn thuyên về phim truyền hình như mấy bà tám buôn chuyện. Hàn Tử Nghi sợ đến dở sống dở chết, nhưng nghĩ có một nghìn đồng dễ kiếm kia, trong lòng rất miễn nguyện. Vương Lôi cảm thấy đêm nay có ý nghĩa hơn bất cứ đêm nào trong những đêm mình từng bỏ tiền ra chơi, càng thêm đặc ý. Chỉ có Đường Tiểu Uyển đang suy nghĩ xem người nào đã tạo chỗ nuôi xác chết lớn như thế này, người đó định làm gì, nhưng trong chốc lát vẫn chưa nghĩ ra, đầu óc cô vốn không dễ sai bảo, nên cũng bỏ mặc vấn đề này.

Mọi người lại vui vẻ về nhà, không ai nhìn thấy trong tòa nhà mái bằng có một đôi mắt, một đôi mắt người nhưng lại phát ra tia nhìn còn khủng khiếp hơn cả ma quỷ, dõi theo họ tới tận khi họ đi khuất.

Vương Lô đã mua lại công ty của Hạ Thi Đình, trong chốc lát anh trở thành sếp của cô, hai người không cần đi làm, mọi người đều ngồi ở nhà. Trừ Vương Lô không biết làm gì chỉ ngồi bên cạnh cười ngây ngô ra, Hạ Thi Đình cùng Hàn Tử Nghi và Đường Tiểu Uyển vây lấy Ngải Giai.

Hạ Thi Đình nhất định ép Ngải Giai thực hiện lại chiêu tán hồn thảo, trong sách Đường môn đạo thuật toàn tập không có chiêu thức này, Ngải Giai chỉ bay lơ lửng trong không trung, biểu diễn rất nhiều tư thế nhưng vẫn không nhớ nổi chiêu đó như thế nào.

Hạ Thi Đình không chịu được nữa: “Bây giờ không phải là lúc chụp trang bìa cho tạp chí Đàn ông^[4], cô biểu diễn nhiều tư thế gợi tình như vậy có tác dụng gì?”.

Ngải Giai liếc Hàn Tử Nghi một cái, Hàn Tử Nghi đang ở đó nuốt nước miếng trông bộ dạng như một kẻ háo sắc.

[4] For **Him Magazine** – FHM là tờ tạp chí nổi tiếng nhất Trung Quốc dành cho nam giới.

“Tôi thích biểu diễn mấy tư thế đó đấy, có phải cô ghen

tị vì thân hình của tôi đẹp hơn cô”

“Làm ma thì đương nhiên là thích thân hình nào thì có thân hình ấy rồi, kiếp trước có khả năng cô là một cô gái to béo”. Hạ Thi Đình lợi dụng sự mất trí nhớ của Ngải Giai, tha hồ đả kích cô.

“Sao có thể, sinh thời tôi nhất định là một đại mỹ nhân, tuy tôi không nhớ trước đây mình như thế nào, nhưng tôi biết mình được rất nhiều người thích”. Ngải Giai nhất quyết cho rằng mình là một người có sức hấp dẫn mê hồn.

Đường Tiểu Uyển lên tiếng: “Bây giờ không phải là lúc tranh cãi rốt cuộc có phải là người có sức hút không, Ngải Giai à, trong trường hợp nào thì cô có thể sử dụng pháp thuật bằng móng vuốt, mà pháp thuật của cô lại không phải là của Đường môn, càng không phải là Mao Sơn, hay Kha gia, Mã gia, tôi chưa từng nhìn thấy động tác như vậy, cô có thể suy nghĩ kĩ lại không, chuyện này rất quan trọng?”.

“Trong phim truyền hình cũng diễn như thế, gặp người mất trí thì đừng ép họ nghĩ ngợi thứ gì, sẽ nghĩ không ra được đâu, được rồi được rồi, nhìn Ngải Giai mướt cả mồ

hôi ra rồi”. Hàn Tử Nghi bắt đầu thương hoa tiếc ngọc, liền bị Hạ Thi Đình đá sang một bên.

Ngài Giai tiếp tục làm ra vẻ ngớ ngẩn, cô cầm lọ sơn móng tay đánh, hoàn toàn không để ý hai đệ tử thất bại của Đường môn này, chuyện này chẳng liên quan gì tới cô cả, bản thân cô lại không muốn làm đại sư đạo thuật gì đó, càng không muốn chấn hưng môn phái, hay cứu rỗi thế giới, là Hạ Thi Đình và Đường Tiểu Uyển tự tôn không chịu nổi mà thôi, đặc biệt là Hạ Thi Đình, lần đầu tiên làm nhiệm vụ đã bị người ta điên cuồng chà đạp, mỗi thù như thế nếu cô không báo, cô sẽ tức đến táo bón mất thôi.

Hạ Thi Đình chuẩn bị ra ngoài, Đường Tiểu Uyển hỏi: “Đi làm gì, bây giờ cô phải cẩn thận một chút? Đằng sau chỗ nuôi xác chết mà chúng ta đến chắc còn có một tổ chức lớn”.

“Cái gì mà tổ chức với không tổ chức, đâu phải xã hội đen, chị là ma không cần ăn cơm, tôi là người, không có bữa tối là chuyện không thể”. Hạ Thi Đình muốn đi siêu thị.

Vương Lô chạy đến xun xoe: “Chúng ta ra ngoài ăn đi! Tùy em thích ăn cơm gì, cơm Tây, cơm Tàu, cơm Nhật,

cơm Hàn Quốc, cơm Thái Lan”.

Anh thấy Hạ Thi Đình không chút động lòng: “Cơm Pháp, cơm Tây Ban Nha, cơm Đức, cơm Việt Nam, lẽ nào em không thích cơm nước nào sao”.

“Ê-ti-ô-pi-a ới!!!”. Hạ Thi Đình thực sự không chịu được nữa, tuy cô có ấn tượng không tồi với tiền tài của đại gia Vương Lô này, nhưng nếu một người đàn ông quá hèn thì không được các cô gái tôn trọng.

Nói xong cô sập cửa ra ngoài, Vương Lô ở phía sau than vãn: “Ê-ti-ô-pi-a, không giống mọi người, rất thú vị, tôi thích!”.

Tất cả người cũng như ma đứng phía sau đều buồn nôn, ngoài việc tặng anh ta một câu hèn quá, hoàn toàn không thể chịu nổi nữa.

Hạ Thi Đình ra khỏi cửa thì bắt đầu sờ túi tiền tính toán, bây giờ trong nhà có ba người, nấu chút gì đó vừa tiết kiệm tiền vừa tiện lợi.

Cô vừa đi vừa nghĩ, vì mấy hào tiền chợ mà nghĩ đến mê mẩn, lại không phát hiện mình đang bị bao vây trong ánh mắt của mấy người.

Ánh mắt đó vừa nóng bỏng vừa cố chấp, rất nhanh chóng Hạ Thi Đình đã cảm nhận được, cô ưỡn ngực, còn làm dáng, nhẹ nhàng đưa tay vén mấy sợi tóc trước trán, thầm than: “Làm người đẹp đúng là chuyện bất đắc dĩ, đi đến đâu cũng có giai đẹp nhìn theo, thật phiền phức”.

Những ánh mắt nhìn cô chăm chăm kia đều có vẻ kinh ngạc, trong đó có một người đàn ông có cái nhìn xoi mói nhất nghĩ thầm: “Lẽ nào, cô ta nhận ra chúng ta là sát thủ? Vì sao có vẻ bất cần như vậy, không hiểu có âm mưu gì không?”.

“Đại ca, anh nhìn xem cô gái kia có phải hơi kì quặc, xem ra còn ra vẻ hưởng thụ nữa?”. Giọng nói khể khàng của thuộc hạ vang đến bên tai.

“Dù sao cũng đừng khinh địch, có thể là mưu kế của cô ta, cẩn thận kẻo cô ta chuồn mất, không hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta đừng hòng sống mà trở về”. Đại ca của lũ sát thủ ra lệnh.

“Được rồi”. Tên thuộc hạ đáng thương kia đã bị dánh về đê mê của Hạ Thi Đình làm cho hồ đồ.

Quả nhiên là tổ chức sát thủ tốt nhất trong giới xã hội đen, Hạ Thi Đình vừa đi vào ngõ nhỏ thì lập tức bị mấy người đàn ông bao vây.

Lúc này cô mới phát hiện có chuyện không hay, vừa giơ tay che túi tiền, vừa lo lắng hỏi: “Cướp của hay hiếp dâm?”. Biểu hiện hơi giống với hiếp nữ.

Đại ca của đám sát thủ suýt chút nữa thì đập đầu vào tường, đầu óc cô ta rất cuộc có vấn đề gì, sao lại có thể cho rằng những nhân sĩ chuyên nghiệp như vậy xuất hiện là vì cướp mấy hào tiền chợ, hay là vì chút nhan sắc kia của cô ta.

Hạ Thi Đình cũng nhận ra vẻ bất cần của những người kia, dường như tài sắc của mình đều không khiến chúng cảm thấy hứng thú, lòng tự tôn lại bị tổn thương nghiêm trọng. Cô chỉ mong sao còn có bạch mã hoàng tử từ trên trời rơi xuống cứu mình như trong phim truyền hình.

Nhưng trong thực tế, mấy người đàn ông kia không có

lấy một người lộ vẻ thích thú hay đếm xỉa gì đến thân xác của cô, chỉ vây lại hỏi: “Vật đó đâu? Đem vật đó giao ra đây!”.

Hạ Thi Đình nhận thấy súng đang chĩa vào đầu mình, khẩu súng đó gần giống khẩu súng Vương Lô mang về. Cô nhận ra cái đoạn dài ở trước mặt kia gọi là bộ phận giảm thanh, cũng đồng nghĩa với việc nếu bây giờ mình bị nhóm người này giết chết, thì ngay cả tiếng súng người khác cũng không nghe thấy.

Chắc sẽ chẳng có ai đến cứu mình, cô ngoan ngoãn giao ví tiền ra, một tên trong đó cầm ví tiền mở ra xem, rồi đổ hết tiền xuống đất.

Hạ Thi Đình tức điên lên nhìn hằm ta, số tiền đó là tiền mồ hôi xương máu của cô, nhưng ngay cả bọn cướp cũng không coi ra gì, thật quá sỉ nhục sức lao động của cô.

Một tên tiến đến lục soát khắp người cô, thủ pháp vô cùng chuyên nghiệp, không hề có ý làm nhục, tên lục soát người kia đơn giản coi cô là miếng thịt heo để kiểm tra, sau khi lục soát xong cũng chỉ quay lại lắc đầu.

“Vật đó rốt cuộc ở đâu?”. Tên đại ca lại nói vọng ra từ trong bóng tối.

“Thần kinh à? Người muốn cướp đồ, chí ít cũng phải cho ta biết là đồ gì chứ?”.

“Bốp”. Một cú tát thực sự giáng vào mặt, cú đánh mạnh đến mức đầu óc cô quay cuồng, cô gần như không tin trong thế kỉ hai mươi mốt mà có thể gặp cảnh bạo lực từ đồng loại. Nếu đối phương là ma cô còn có thể dùng đạo thuật Đường môn bỏ con ma này thành mấy mảnh như ngũ mã phanh thây. Nhưng bây giờ trước mặt là người sống nhơn nhơn, đạo thuật hoàn toàn không có tác dụng.

“Các người, các người làm thật sao!”. Hạ Thi Đình nghẹn ngào: “Ta dù sao cũng là con gái, thế mà các người lại nở ra tay”.

Đại ca trong bóng tối nghiêng rằng kèn kẹt, nếu không phải nhiệm vụ bên đó là phải tìm thấy đồ mới có thể làm thịt cô gái ngu ngốc này thì cô ta đã chết một trăm lần từ lâu rồi. Hắn ta bị cô gái luôn tự cho mình quá tốt đẹp này làm cho phát điên, ngay cả thuộc hạ cũng lặng lẽ nhắc nhở hắn ta: “Đại ca, anh đừng quá kích động, tìm thấy đồ rồi, muốn giết thế nào cũng được, trước hết, chắc chắc...”

rồi giết!”. Vừa nói vừa làm một động tác đâm thẳng, vì thế cũng bị một cú bạt tai của tên đại ca.

“Quả cam, đem quả cam giao ra đây thì cô có thể đi”. Tên đại ca đã mở miệng: “Vật đó có để bên người cô cũng không có tác dụng gì, chỉ có thể rước họa hại thân, tốt nhất cô giao nó ra đi!”.

“Quả cam, ta để một quả cam bên mình, người muốn ăn hoa quả tới phát điên rồi sao! Trong siêu thị đầy cam, người đòi cam với ta là muốn làm gì?”.

“Giải đi!”. Tên đại ca không muốn nói thêm một lời nào nữa, hắn sợ nói thêm một từ nữa sẽ không khống chế được ý muốn giết chết cô gái trước mặt này.

Hạ Thi Đình cho dù có ngốc hơn nữa cũng hiểu, nếu mình để người ta mang đi thì kết cục nhất định sẽ không hay. Trời ơi! Thần thánh ơi! Các vai nữ chính trong phim ảnh lúc gặp nạn đều sẽ gặp anh hùng đến giải cứu, vì sao anh hùng của Hạ Thi Đình vẫn không xuất hiện?

Vương Lôi đang cắt tỉa lông mũi trước gương, Hàn Tử Nghi đang dùng nước massage rửa mặt, Ngải Giai vẫn

đang tỉ mỉ sơn móng tay, Đường Tiểu Uyển đã thích xem tivi, không có người nào nghe thấy tiếng kêu gào trong lòng Hạ Thi Đình. Cô chỉ ra ngoài đi siêu thị mua thức ăn, sao lại có thể gặp chuyện bất trắc, chuyện như thế thực sự không ai nghĩ tới, cho nên mới nói cô là người bất tự quá xấu, là người đen đui tới mức người khác nhìn thấy cũng phải thổ huyết thật chẳng sai chút nào.

Hạ Thi Đình đoán chắc hai tay mình sẽ bị trói chặt trong giây lát, tiếp đó sẽ bị đánh cho hôn mê, lúc tỉnh dậy có thể sẽ bị người ta dùng cực hình bức cung, bắt mình phải giao quả cam đáng chết kia ra, nhưng nào ai biết được quả cam kia là thứ gì chứ? Thực sự cô không có quả cam này!

Cô muốn tranh cãi, nhưng biết đám người này sẽ không nghe, mấy tên đui mù này nhất định là đã nhận lầm người rồi.

Có lẽ là chó cùng đứt gai, trong cái khó ló cái khôn, vào lúc then chốt nhất, Hạ Thi Đình lại nhớ ra ở trang vừa đọc trong cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập có một chiêu gọi là thuật chiêu hồn, tức là có thể gọi ra hồn ma ẩn náu bên cạnh mình. Nhưng thuật chiêu hồn này cơ bản lại nhờ vào sự may mắn bởi không phải chỗ nào cũng có hồn ma ẩn náu, nếu không chiêu hồn ở những nơi như bãi tha ma hoặc chỗ có âm khí nặng thì thuật chiêu hồn

này chỉ là cơ hội kiểu mèo mù vớ được cá rán mà thôi.

Quan tâm làm gì đến chuyện đó nữa, bây giờ cần phải thử xem. Cô cố gắng nhớ lại một số khẩu huyết, cũng không quan tâm có đúng hay không, cô chìa ngón út tay trái ra gập cong lại, rồi hướng lên trời kêu to: “Ra đi”.

Sau tiếng la đó, ánh mắt của mấy tên sát thủ kia hình như bất ngờ thay đổi, cũng không thể không trợn ngược lên, bởi có một người đứng sau lưng Hạ Thi Đình, nói chính xác là một nửa người.

Đó không phải là người mà là ma, lại là một con ma bán thân, đám sát thủ kia tuy gan dạ nhưng cuối cùng đã gặp ma giữa ban ngày, hơn nữa những sát thủ nhìn thấy hình dạng ma khủng khiếp như thế cũng không nhiều.

Tổ chức chuyên nghiệp của những tên này quả nhiên rất tốt, chúng lập tức bỏ chạy khỏi ngõ nhỏ sau khi chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp này. Tình hình đã thay đổi, bên đó cũng sẽ không trách tội vì bọn chúng chỉ là sát thủ, không phụ trách việc bắt ma.

Hạ Thi Đình đắc ý quay đầu, hừm, muốn đấu với tôi à,

đường hồng.

Có điều cô cũng lập tức ngã vật xuống đất, bởi vì con ma bán thân kia sau lưng cô thực sự quá khủng khiếp. Cô không biết là khẩu huyết của mình có vấn đề hay là con ma này thực sự chỉ có một nửa, nhưng chết mà thành con ma xấu xí như vậy thực sự rất hiếm. Tuy cô đã từng bị thầy ma tấn công, ác quỷ truy sát và cả sự quấy rối lúc nửa đêm của Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai, nhưng khi nhìn thấy con ma này vẫn sợ đến mức đi không vững.

Con ma đó cũng buồn bực nhìn cô, nhìn thấy người này gọi mình ra cũng không có việc gì liền từ từ biến mất, không chừng trong lòng cũng đang chửi thầm: “Vô vị chết mất, không có chuyện gì gọi tôi ra làm gì? Triền lãm thì phải thu vé chứ”.

Hạ Thi Đình nhìn con ma bán thân đó biến mất, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề rất sâu sắc. Thứ nhất, mình xui xẻo như thế có phải là vì có duyên với ma. Thứ hai, thứ mà nhóm người kia muốn tìm dường như vô cùng quan trọng, nếu không phải rất đáng giá, thì nhất định có thể khiến người ta trường sinh bất lão, nếu không thì việc gì phải bỏ ra nhiều công sức như vậy để cướp. Thứ ba, quả cam đó không biết chừng thực sự ở bên cạnh mình, bởi vì trong một thời gian ngắn lại xuất hiện nhiều người và ma với lai lịch không rõ ràng như vậy, tốt nhất nên về nhà hỏi

cho rõ.

Nghĩ xong, cô cũng chẳng thiết tới đồ ăn nữa, nhặt tiền lên, quay đầu về nhà.

Lúc Hạ Thi Đình xông vào cửa, cảnh tượng đập vào mắt khiến cô giật mình hoảng hốt, Vương Lôi và Hàn Tử Nghi vẫn đứng nguyên trong tư thế tay cầm súng, còn tất cả vật dụng trong nhà đều đã bị đập tan. Hạ Thi Đình vốn một bụng tức giận, vừa thấy cảnh trong nhà mình bị phá tan tành như vậy, cơn tức giận kia đã biến thành một bụng thù lương, lại nhìn dáng vẻ mặt mũi bầm dập của hai người đàn ông trước mặt, tuy vẫn đang kiên cường gắng gượng không gục xuống, chắc họ đã phải chịu không ít khổ cực.

Cuối cùng cô hiểu ra, mình đã gặp rắc rối lớn.

Vốn định chất vấn mấy người này xem ai có quả cam, làm liên lụy đến mình, nhưng, trong tình trạng vừa mới thoát chết này, Hạ Thi Đình cũng không dám gây kích động nhiều đến hai người đàn ông vẫn đang cầm súng trước mặt kia, dù là ai cũng không dám dây vào những người đàn ông trong dáng vẻ thế này, cô chỉ dè dặt hỏi một câu: “Các anh cũng bị cướp?”.

Đường Tiểu Uyển từ đằng sau bay ra, nhìn dáng vẻ, là cô đã cứu hai kẻ vô dụng này, cũng phải dùng chiêu ma hiện thân mới dọa cho mấy kẻ lục tìm đồ kia bỏ đi.

Hạ Thi Đình khó khăn lắm mới thuyết phục được hai người đàn ông đang sợ hãi kia bỏ súng xuống, nói đi cũng phải nói lại trước đây nếu không phải Vương Lôi nhất thời hứng khởi tìm mấy khẩu súng đến để bắt ma, có lẽ mấy tên xông vào nhà kia đã bắt họ đi rồi.

Hàn Tử Nghi hoàn hồn trở lại, câu đầu tiên là: “Cái gì là quả cam, nguy hiểm, Hạ Thi Đình, trong nhà cô rốt cuộc đã chôn giữ bảo bối gì, cô nghèo như vậy sao có thể có người đến cướp đồ của cô?”.

Vương Lôi vẫn có vẻ trấn tĩnh: “Nhất định là cướp nhằm rồi, mấy tên đó được đào tạo chuyên nghiệp, vừa nhìn cũng thấy không giống bọn cướp thông thường, chắc chắn là nhận nhầm người rồi”.

“Quả cam, ôi chao, cái gì là quả cam, rốt cuộc số tôi là số gì! Sao có thể gặp phải chuyện này”. Hạ Thi Đình thấy vấn đề quả cam mình muốn hỏi đã bị Hàn Tử Nghi hỏi trước, trái lại còn bị đổ oan, cho rằng cô chính là người

mang phiền phức đến, cục tức trong lòng gần như trào lên tận mây xanh, cắn hận ngút trời.

Ngải Giai từ ban công bay vào, cô vừa ra ngoài dạo phố trở về, không thấy nhóm người kia vào nhà tìm quả cam, mặc dù nhìn thấy trong nhà bị đập phá thành ra như thế, nhưng vẫn không hoảng sợ. Trong mắt Ngải Giai, chuyện đáng làm cho cô ấy sợ hãi chỉ có một, chính là nhìn thấy một cô gái đi ra ngoài mà không trang điểm, làm một con ma nữ không màng danh lợi, ngoại trừ chuyện sắc đẹp có thể làm cho cô kích động ra, mọi chuyện khác cô đều không quan tâm.

Lúc cô bay vào, vừa hay nghe thấy Hạ Thi Đình đang gào khóc nỉ non trên ghế sofa: “Quả cam”. Cô rất không biết điều đã nói một câu: “Cam à, tôi rất thích ăn cam”.

Mọi người trong chốc lát đều trở nên yên lặng, dồn toàn bộ ánh mắt vào cô, gần như mỗi người đều đã tỏ rõ thân phận trong sạch của mình. Hàn Tử Nghi chỉ lên trời nói mình chỉ là một kỹ sư lập trình phần mềm trò chơi, cơ bản không có gì đáng giá cho người khác cướp đoạt, nếu anh ta có tiền, cũng sẽ không lưu luyến đến căn nhà có ma, làm chuyện nguy hiểm này. Vương Lô càng tỏ rõ gia thế của mình rất thanh bạch, một kẻ phá gia chi tử vừa sinh ra đã có tiền, có gì đáng để người khác hận thù, nguồn gốc tiền bạc của anh đều rõ ràng, gia đình mở công ty không

có tiền ai tin được. Còn Đường Tiểu Uyển rõ ràng không phải là người thời nay, cũng không thể kết oán với mấy người kia. Vậy thì, kiểm đi kiểm lại, chỉ có Ngải Giai là đáng ngờ nhất, chủ yếu là vì cô đã mất trí nhớ, một ma nữ mất trí nhớ thì mất trí nhớ nhé! Vào lúc quan trọng lại lộ ra công phu tuyệt thế có sức chấn động kinh người mà mình giấu giếm bấy lâu nay. Hơn nữa, vừa rồi lúc bọn cướp vào nhà, cô lại không có mặt, cho nên ánh mắt của mọi người hình như đều cho rằng cô là người cất giấu quả cam kia, là nguồn cơn mang đến phiền phức.

Ngải Giai thấy mọi người đổ dồn ánh mắt vào mình, ngoài Vương Lôi – thẳng cha không có khả năng nhìn thấy ma ra, ánh mắt của mấy người còn lại nhìn mình giống như nhìn một nghi phạm giết người. Cô rất ngạc nhiên xoa xoa mặt nói: “Mọi người sao rồi, chẳng qua là một quả cam mà muốn liều mạng với tôi sao?”.

Đường Tiểu Uyển nhào tới, dùng bộ vuốt ma bóp cổ Ngải Giai: “Quả cam là cái gì, giao ra đây, giao ra đây, rốt cuộc cô là ai?”.

Hạ Thi Đình thấy tình hình không thể khống chế, lập tức đến can ngăn, nhưng ma không phải là vật thật, cơ bản chỉ là chạm đi chạm lại vào hư ảnh của họ, Hàn Tử Nghi cũng tiến lên nghĩ cách can, nhưng nhìn thế nào thì chỗ hai tay sờ vào đều giống như là đang lợi dụng hai ma

nữ này.

Hạ Thi Đình như đã nhận ra, hai con ma nữ đánh nhau hoàn toàn không có tổn hại vật chất gì, cho dù cắn đứt tay đối phương thì vẫn có thể cầm bàn tay đó lên ghép lại, hoàn toàn giống với chuyện xé rách một cái áo. Cô lấy làm lạ, trước đây chưa bao giờ thấy show diễn PK ma nữ, liền lùi sang một bên xem hai con ma cắn xé lẫn nhau, tới lúc xem chán rồi liền cầm quả táo lên ăn.

Đường Tiểu Uyển dần dần chiếm thế thượng phong, cô vốn định ép Ngải Giai bộc lộ tiềm lực của mình, muốn xem Ngải Giai rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng Ngải Giai lúc này lại không có một chút pháp lực nào, chỉ biết dùng móng tay cào mặt, giật tóc, nhổ nước miếng giống như đám đàn bà đánh đá, hoàn toàn là những chiêu trò trong cuộc chiến bà cả bà hai ngoài đường. Đường Tiểu Uyển nản chí rút kiếm tổ bố Ngải Giai ngã xuống đất, sau ngồi xuống bên cạnh, không thèm nhìn Ngải Giai đang ở đó gào khóc.

Ngài Giai khóc đã thấm mệt, thấy không có ai thương hoa tiếc ngọc, tự mình nhặt lấy đầu ngón tay út bị đứt trong lúc đánh nhau lên ghép lại. Hạ Thi Đình nhìn hai ma nữ đang giận dữ nhau ngồi trước mặt mình, một thì quần áo rách tả tơi, đầu tóc rối bù, một thì ở đó ghép đầu ngón tay út, giống như chơi trò ghép tranh. Cô thực sự không chịu được nữa, nói: “Tối nay, tôi muốn đưa Ngài Giai ra ngoài đi dạo, kiểu gì cũng bắt Ngài Giai nhớ lại một số chuyện lúc còn sống, không thể cứ ngồi đây đợi người khác đến bắt được!”.

Việc khôi phục lại kí ức lúc còn sống cho Ngài Giai trở thành tâm nguyện lớn nhất của mấy người này. Ngài Giai đã là ma của thành phố này, sẽ có một số chuyện có thể khiến cô nhớ ra điều gì!

Hàn Tử Nghi lấy xe chở cả đám chạy loanh quanh trên phố, mọi người cãi cọ cả một ngày. Ngài Giai ngoài chuyện chuyên tâm bình luận mấy cô gái ăn mặc không theo chuẩn mực trên phố ra, thì chẳng lập được bất kì công trạng gì. Nếu không phải cô đã chết, Hạ Thi Đình thực sự sợ mình sẽ không tìm được ý định giết chết cô ta.

Vương Lôi đại khái đã biết chuyện xảy ra bên cạnh mình, khi anh biết xung quanh mình có hai con ma nữ, một con trong đó đã mất trí nhớ, bây giờ bọn họ đang giúp ma nữ này tìm lại trí nhớ, biểu hiện của anh tốt hơn

phần lớn đám người còn lại, hoàn toàn không để ý xung quanh, vì anh không nhìn thấy ma, nét mặt tỏ rõ vẻ thất vọng.

Từ lúc nhìn thấy thầy ma ở chỗ dưỡng thi, Vương Lô hoàn toàn không có bất cứ cảm giác sợ hãi gì, tố chất này không phải ai cũng có. Được biết mình là người duy nhất không nhìn thấy ma, trong lòng anh bị tổn thương nặng nề. Nét mặt vì sao ông trời không cho tôi nhìn thấy, ông trời thực sự quá bất công đối với mình của anh khiến Hạ Thi Đình nổi máu giết chó.

Wang Lu không biết làm gì trên xe, vừa nhìn vừa nói: “Nếu Ngài Giai không phải là ma thì tốt biết bao, nếu không mất trí nhớ cũng có thể tìm tới khoa não ở một bệnh viện khám, uống chút thuốc là xong”.

Hạ Thi Đình như bừng tỉnh, đúng vậy! Sao không nghĩ đến chiêu này nhỉ? Tuy nói đi khoa não không có tác dụng gì với Ngài Giai, nhưng tìm một bác sĩ tâm lý cao tay thôi miên, không biết chừng còn có thể được việc.

Dù gì nói đưa ma đi khám bác sĩ tâm lý cũng hơi xa rời thực tế, nhưng đã đến nước này rồi, cũng chỉ có thể coi con ma mất trí nhớ là một bệnh nhân nữ mắc bệnh tâm lý

để điều trị thôi. Trong hoàn cảnh bó tay chằm com này, có lẽ biện pháp không chính đáng kia lại có tác dụng cũng nên.

Chuyện tìm bác sĩ tâm lí đối với Vương Lôi mà nói chỉ là chuyện vặt, một cuộc điện thoại của anh là xong. Thế là cả đám lại chạy đến chỗ bác sĩ tâm lí nổi tiếng nhất trong thành phố. Hàn Tử Nghi lái xe, lo lắng thắc mắc: “Nếu chúng ta nói đưa một con ma nữ đi khám bác sĩ tâm lí, liệu người ta có tống chúng ta vào bệnh viện tâm thần không?”.

“Anh ngốc thật đấy! Chẳng lẽ cứ phải nói là chúng ta giúp ma khám bác sĩ tâm lí chắc? Anh có thể nói là khám cho anh mà”. Hạ Thi Đình lạnh lùng nói.

Hàn Tử Nghi nhìn biểu hiện của mọi người, xem ra lần này mình phải giả làm người bệnh thật rồi, anh phần nộ bất bình: “Vì sao mấy chuyện khó khăn vất vả đều bắt tôi làm vậy, tại tôi quá đẹp trai?”.

Ngài Giai an ủi: “Anh cũng không cần quá lo lắng về sự đẹp trai của mình, tôi thấy Vương Lôi đẹp trai không kém anh”.

Hàn Tử Nghi kêu lên: “Ngải Giai, có ai an ủi người khác như cô không? Cô xấu bụng quá! Làm tổn thương người ta”.

Những người khác trên xe đột nhiên tái mặt lại, một con quạ đen từ trên trời bay ngang qua kêu: “Quác quác!”.

Bác sĩ tâm lí quả nhiên rất nhiệt tình tiếp đón đám người này của Vương Lô, vì anh đã trả vào tài khoản của ông ta một khoản ứng trước khá cao. Lúc ông được biết người bệnh mình phải đối mặt là Hàn Tử Nghi đẹp trai nhưng khuôn mặt sầm khổ, lại nhìn Vương Lô trông cũng giống như người mẫu nam có vẻ rất ngang tàng kia, đã thầm đoán định được tình hình.

Vừa nhìn cũng biết là một đôi đồng tính đối mặt với áp lực đời thường không dám yêu nhau thắm thiết, sự thông cảm của bác sĩ tâm lí đã thể hiện ra mặt, có điều câu đầu tiên nghe được khiến ông giật mình hoảng hốt.

“Bác sĩ, thực ra không phải tôi khám bệnh? Mà là cô ấy”. Hàn Tử Nghi nhìn xung quanh không có người, lại không muốn giả làm người bệnh nữa, liền đẩy sang Ngải Giai.

Bác sĩ nhìn qua, quả nhiên bệnh không nhẹ, lại còn chỉ vào hư không, xem ra tâm bệnh của anh ta đã rất nghiêm trọng, bắt đầu nảy sinh ảo giác.

Bác sĩ bắt đầu nở nụ cười mang tính nghề nghiệp để ổn định tâm trạng của Hàn Tử Nghi, ông hòa theo nói: “Vậy là tốt rồi! Anh cho rằng cô ấy có vấn đề gì?”.

“Cô ấy có vấn đề gì, cô ấy mất trí nhớ, chúng tôi muốn ông thôi miên cô ấy một lát, xem cô ấy có thể nhớ lại chuyện lúc còn sống không?”. Hàn Tử Nghi sốt sắng nói.

“Xem ra người bệnh này đã hoàn toàn rối loạn tinh thần rồi, bắt buộc phải nằm viện điều trị”. Bác sĩ khẽ than thầm, tình yêu đúng là một thứ hại người, đã khiến cho một chàng trai trẻ có tố chất minh tinh phát điên.

Lúc này Hạ Thi Đình mới nhắc nhở Ngải Giai sắp ngủ ngon lành trong không trung kia hãy hiện thân, cô nhận thấy trình độ bác sĩ tâm lý này quả nhiên không bình thường, cũng không giống mấy kẻ hư danh, dường như tố chất tâm lý vững, đối với một bác sĩ tâm lý mà nói, gặp ma cũng là chuyện có thể chấp nhận được!

Ngải Giai đã từ từ hiện thân ở chính giữa căn phòng ẩm áp dễ chịu kia của bác sĩ. Biểu hiện của bác sĩ tâm lí càng lúc càng kì quặc, miệng ông ta bắt đầu hình chữ O, có thể nhét vừa một quả trứng gà, sau đó lông mày nhú lại tiếp tục ngoạc miệng ra, lộ hết răng ra phía trước.

Sắc mặt cũng đổi từ trắng sang xanh sang tím sang đen sang trong suốt, cuối cùng, sau khi mọi sắc thái đều tập hợp đông đủ, bác sĩ tâm lí nhẹ nhàng nói một câu: “Tôi đã bị ảo giác”. Giọng nói rất bình tĩnh, ông gỡ kính xuống, giống như đã làm xong một bài tập vô cùng bình thường, rồi hét toáng lên: “Ma!!!”. Ông ngã vật ra phía sau, nằm bất động trên nền nhà, ngất xỉu.

“Xí”. Mọi người cùng đồng thanh: “Hoảng sợ như thế còn là bác sĩ tâm lí gì nữa?”. Nói rồi đều nhìn Ngải Giai vẻ khó hiểu, xem ra không còn cách gì nữa rồi.

Căn phòng đi thuê của Hạ Thi Đình đã bị nhóm người vào nhà cướp quả cam kia đập phá tan tành, ma còn có thể miễn cưỡng ở được, chứ người thì tuyệt đối không thể. Cả đám người trong chốc lát đã trở thành kẻ lang thang vô gia cư, nhưng không một ai lo lắng, tất cả đều đổ dồn ánh mắt nhìn Vương Lô, anh chàng này đi chiếc xe xa xỉ như vậy, lẽ nào không tìm được chỗ ở.

Vương Lô quả nhiên là điển hình của những kẻ phá gia chi tử, không nói đến lời thứ hai, lập tức quay đầu xe đưa cả nhóm về nhà. Chiếc xe từ từ đi ra khỏi trung tâm thành phố, Hàn Tử Nghi ở bên cạnh bắt đầu nhếch mép nói mát, người giàu gì đó đều thích chạy theo trào lưu, thích sống ở nơi rừng hoang núi thẳm, tựu chung lại là nơi đất dữ.

Hạ Thi Đình ngồi bên cạnh cảm thấy buồn nôn bởi những lời chua cay phát ra từ mồm Hàn Tử Nghi kia, cô lườm Hàn Tử Nghi mấy cái, anh ta mới có vẻ bớt lời đi một chút, có điều một lát sau Đường Tiểu Uyển lại rất kinh ngạc nói: “Đừng tưởng đầu óc Hàn Tử Nghi không nhạy bén, anh ta nói cũng có lí đấy. Cô xem địa hình này, nếu không phải là nơi đại hung thì cô cứ tổng tội trở lại thời cổ đại, đạo thuật mà tôi đã học được cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa”.

Hạ Thi Đình cũng chú ý quan sát một chút, quả nhiên địa hình chỗ này không giống với nơi ở của các gia đình giàu có khác, không có cảnh non xanh nước biếc, bố cục phong thủy gì cả, mà là nơi tận cùng của cõi âm dương.

Gần đây cô rất chăm chỉ đọc cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập kia, kể cả chương phong thủy cũng không bỏ qua, cái gọi là nơi tận cùng của cõi âm dương nghĩa là con đường âm gian đến chỗ này cũng là tận cùng, người dương gian đến chỗ này cũng không còn chỗ để đi, đúng

là tuyệt cảnh!

Cô vỗ vỗ Vương Lôi nói: “Nhà anh có phải đã đắc tội với kẻ thù lớn nào đó không, người giúp nhà anh xem phong thủy tìm nhà không chừng có thù giết cha với gia đình anh, sống ở chỗ như thế này thì thập tử nhất sinh, là chỗ đất đại hung đại nạn đấy!”.

Vương Lôi vô cùng ngạc nhiên, quay đầu lại nói: “Cái gì mà đất đại hung, tôi sống ở đây rất tốt. Tuy đã thay rất nhiều bảo vệ, người làm vườn, người làm thuê nhưng chưa từng nhìn thấy hoặc nghe thấy chuyện quái lạ gì cả. Hơn nữa, gia đình tôi cũng chung sống rất tốt, chưa bao giờ thấy thiếu tiền thiếu ăn, làm gì có chuyện thập tử nhất sinh”.

Đường Tiểu Uyển ở bên cạnh tròn mắt, nếu Vương Lôi có thể nhìn thấy ma, đó mới là chuyện lạ. Số vận của gia đình anh ta vẫn rất tốt, hình như không hề bị ảnh hưởng bởi phong thủy của nơi đại hung này, lẽ nào trên thế gian này vẫn còn có vận gia không chịu ảnh hưởng của phong thủy? Hay ở thế kỉ thứ hai mươi một phong thủy đã không còn được sử dụng nữa.

Mang theo sự nghi ngờ này, mọi người thấy xe đã đi

vào một vườn hoa. Cánh cổng từ từ khép lại, vườn hoa bên trong quả nhiên đẹp vô cùng, Hàn Tử Nghi cũng bị cảnh đẹp làm cho ngạc nhiên đến sửng sồ, nhưng một lát sau vẫn quyết định nói mấy câu khó nghe.

“Vương Lô à, sao nhà anh trông giống như một sân golf, thiết kế nhà như khách sạn thế?”.

“Không hiểu thì đừng nói lung tung có được không, đây vốn là một sân golf, là sân golf riêng của gia đình”. Ngải Giai hình như rất quen thuộc với những chuyện thời thượng kiểu này.

Hạ Thi Đình cũng sửng sốt nhìn Vương Lô. Mọi người đều biết anh có tiền, mà còn rất rất nhiều tiền, mệnh cũng rất tốt, nhưng trước khi đến nhà anh, chưa ai từng nghĩ anh có thể có nhiều tiền đến mức này, mệnh có thể tốt đến như thế, không chừng còn có mấy chiếc máy bay riêng dùng để ngắm phong cảnh trong những lúc nhàn rỗi cũng nên.

May mắn đối mặt với người có tiền như thế, Hạ Thi Đình không thể không có chút động lòng, cô nuốt nước bọt ừng ực.

Chương 3

Nhà Vương Lô không giống một số nhà giàu Trung Quốc thích làm theo kiến trúc châu Âu, động một tí trước mặt là bể bơi, rồi lại mấy cái nhà mái nhọn, giống như trong truyện thần thoại. Nhà anh nhìn từ bên ngoài hoàn toàn là kiểu dáng nhà hai tầng Trung Quốc, có sân nhỏ, nước chảy, cầu gỗ, cây liễu. Kiểu kiến trúc này cho người ta cảm giác dường như không được xây bằng xi măng, mà vốn đã ở giữa thiên nhiên, hòa làm một với cảnh đẹp tự nhiên.

Đường Tiểu Uyển đứng bên cạnh kéo kéo Hạ Thi Đình, nói mấy câu nhắc nhở: “Bố cục của ngôi nhà này là bày theo quẻ càn khôn trong bát quái, cô quan sát kĩ đi!”.

Hạ Thi Đình rất kinh ngạc quay đầu nhìn Đường Tiểu Uyển rồi nói: “Lẽ nào chị thực sự cho rằng tôi có thể tự học mà thành tài đến mức này, tôi vẫn chưa có được trình độ như vậy!”.

Nhưng Ngải Giai xông vào trước, giống như xe nhẹ chạy đường quen, cô bay đến chiếc cầu nhỏ trước mặt, nhẹ nhàng bay trên cửa ngói nhà kia, hình như cô vô cùng có hứng thú với nơi này.

Cả đám Vương Lôi cũng đi vào theo, Vương Lôi đang mở cửa, Hạ Thi Đình đã có phản ứng trở lại, cô đặt tay lên bàn tay mở cửa của anh nói: “Anh nói thật đi, đây chỉ là một trong những chỗ nghỉ ngơi của gia đình nhà anh, anh cũng rất ít khi đến phải không?”.

Wang Lôi thấy mình đã bị nhìn thấu tim gan, mặt đỏ ửng. Thực ra anh cũng rất ít khi đến chỗ này, anh cũng ngại đưa đám người này về nhà bố mình, nếu gặp bố không chừng lại bị bắt về làm mấy chuyện khổ sai kiểu giám đốc, chủ tịch gì đó. Tình cờ anh biết ở đây có một bất động sản của nhà mình, bố anh cũng hiếm khi lui tới, không những thế còn rất yên tĩnh, rất thích hợp để tán gái, ờ, hay sống tạm bợ qua ngày.

Hàn Tử Nghi lại rất thích nhìn vẻ lúng túng của Vương Lôi, vừa nói vừa đẩy cửa: “Đến thì đã đến rồi, hãy cứ ở đi, coi như đi nghỉ, vừa may để viết xong chương trình trò chơi của tôi, bán được khoản tiền lớn, lúc đó tôi cũng có thể có căn nhà lớn như thế này rồi”.

Hạ Thi Đình mở cửa ra, một bóng đen đúng mảnh lao ra, nhe răng trắng ớn, giống như sắp ăn tươi nuốt sống Hàn Tử Nghi. Hàn Tử Nghi vừa quay đầu lại thì sợ quá ngồi phịch xuống đất. Nhưng bóng đen đó lại chui trở lại, Vương Lô sờ soạng bật công tắc, đèn vừa sáng, chỉ thấy rèm cửa trong nhà đều được hạ xuống, mới thấy rõ trong nhà u ám biết bao, bóng đen kia cũng chẳng đáng kể gì, chỉ là một con cá mập lớn nuôi trong bể cá.

Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai bay đi kéo rèm cửa cho ánh nắng chiếu vào. Họ hoàn toàn không sợ ánh sáng như trong truyền thuyết vẫn kể, có lúc Ngải Giai còn có thể tắm nắng, Đường Tiểu Uyển nói ban ngày không muốn ra ngoài, chỉ là vì người quá đông, không thích người khác xuyên qua xuyên lại cơ thể mình, luôn có cảm giác bị người ta lợi dụng, còn chuyện sợ ánh sáng, cô ấy chưa từng nhìn thấy hồn ma nào sợ ánh sáng cả. Có lẽ chỉ có những con ma cà rồng ngoại quốc, nhưng Đường Tiểu Uyển cũng chưa từng tìm cách chứng thực.

Hàn Tử Nghi nhìn thấy một con cá mập đang bơi trong bể cá lớn trên bức tường như muốn xông ra. Trong lòng anh đã tự hỏi đến mấy trăm lần bà cố nội cái người thiết kế ngôi nhà này, cũng cảm thấy hiếu kì với sở thích biến thái của bố Vương Lô – trưng một con cá mập trong nhà.

Vương Lô kéo anh ta dậy, nhưng anh ta lại nói: “Nhà anh bắt chước kiểu thiết kế nhà của Bill^[1], người ta là người giàu nhất thế giới, trong nhà có mấy con cá mập cũng không có gì lạ, nhà anh học theo làm gì?”

[1] Bill Gates (1955) là một doanh nhân, nhà từ thiện người Mỹ, người sáng lập và chủ tịch tập đoàn Microsoft. Ông luôn có mặt trong danh sách những người giàu nhất trên thế giới.

“Trong nhà Bill hình như là nuôi cá voi!”. Hạ Thi Đình đứng bên cạnh nói xen vào.

Vương Lô phân bua: “Không phải là tôi thiết kế, tôi cũng không biết từ lúc nào có thêm con cá mập này”. Thực sự thì đã rất lâu rồi anh không đến chỗ này, trong cuộc sống của anh không phải lúc nào cũng có gái để tán, đa phần là con gái tán anh.

“Được rồi, được rồi, đừng vì chuyện con vật cứng gì mà cái nhau nữa, Hàn Tử Nghi, trong bể cá nhà anh nuôi gì?”. Ngải Giai đã kéo xong rèm cửa bay trở lại.

“Nuôi ốc đồng”. Hàn Tử Nghi không vui trả lời.

“Nuôi ốc đồng làm gì?”.

“Buổi tối đợi nó biến thành cô trên ốc đồng hiến thân!”.

Ngài Giai cười mỉa mai nói: “Nếu ốc đồng không biến thành mỹ nữ thì làm thế nào?”.

“Xào ốc lên, bà nội ơi, rồi ăn nó”.

Quản gia ở đây là một người tầm sáu mươi tuổi, lưng đã còng, mắt đã mờ trông rất dân đen, làm việc cũng rất chậm chạp, hồi lâu mới nhận ra cậu chủ trẻ của mình, chẳng có vẻ gì là tôn trọng Vương Lô cả, chỉ đưa khách vào căn phòng trên tầng hai rồi thì chuồn đi luôn.

Vương Lô thấy cũng không có ai chuẩn bị bữa tối cho mình, cảm thấy thật mất mặt, đang định cầm điện thoại đòi đuổi tên quản gia đó, thì Hạ Thi Đình lại thò đầu ra đề nghị: “Ra ngoài ăn đi! Ăn ở đây cũng quá yên tĩnh”.

Vương Lô lập tức đồng ý, nhìn làn da căng, lớp lông tơ mịn màng, cái mũi đáng yêu của cô gái trước mặt, anh dường như muốn ngẩng đầu mà hỏi trời xanh: “Ông trời

ơ! Có phải ông nợ tôi rất nhiều tiền không, nên mới cho tôi được sống thoải mái, may mắn hạnh phúc biết bao!”. Đúng vào lúc anh chuẩn bị cùng người trong mộng ăn tối, Hàn Tử Nghi lại thò mặt ra, một gương mặt thô, lỗ chân lông to có thể dùng làm lưới bắt cá lộ ra trước mặt Vương Lô.

Wang Lo biết đại sự không hay, quả nhiên Hàn Tử Nghi sống chết nhất định cùng ra ngoài ăn uống, dạo phố, hoàn toàn không quan tâm mình là kì đà cản mũi siêu to gì cả. Vương Lô đành lên xe, không tỏ vẻ gì, chỉ mong sao lúc này có bản lĩnh làm Hàn Tử Nghi biến mất hoàn toàn. Đúng vào lúc anh khó chịu vì Hàn Tử Nghi không biết điều, lại có hai con ma nữ chui vào trong xe. Ôi chao, hèn hò gì, dẫn theo nhóm người này sao có thể coi là hèn hò được! Bữa tối dưới ánh nến cũng chẳng khác gì đi ăn buffet.

Hạ Thi Đình không đau lòng chút nào, cô không muốn ở lại trong ngôi nhà đó, mặc dù chỗ nào trong ngôi nhà đó cũng tốt, phòng khách giống như khách sạn năm sao, nhưng sống ở đó cảm giác âm u lạnh lẽo đáng sợ, kể cả Đường Tiểu Uyển cũng cảm thấy sợ hãi, đã bị Hạ Thi Đình chế giễu: “Bản thân chị cũng đã là ma, còn có gì đáng sợ?”.

Nhưng Đường Tiểu Uyển lại nhíu mày nói: “Ma cũng có điểm yếu, cô cho rằng ma không sợ cái gì à? Cô xem, Ngải

Giai thì sợ mình không xinh đẹp, còn tôi lại sợ sự vắng vẻ không khác gì nhà mồ này!”.

Chiếc xe nhanh chóng rẽ vào thành phố. Vương Lô tìm một quán ăn kiểu Tây rất ngon để ăn tối, Hàn Tử Nghi ngồi giữa hai người, hai con ma nữ bay qua bay lại. Hạ Thi Đình ngẩng nhìn xung quanh, cả nhóm người đều ưỡn oải thờ ơ, mỗi người đều đang theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

Vội vội vàng vàng ăn cho xong, chuẩn bị về nhà. Lúc xe vừa đi vào đường lớn, Đường Tiểu Uyển và Hạ Thi Đình đều cảm thấy trong không khí có mùi sát khí rất cổ quái. Ngay cả Ngải Giai, con ma nữ chậm chạp kia cũng cảnh giác, Hạ Thi Đình nói tin này cho Vương Lô biết, bảo anh lái xe về phía có sát khí nồng nặc nhất, những người trong xe đều trở nên lo lắng.

Đường Tiểu Uyển vừa nhìn bên ngoài xe vừa nói: “Kì lạ thật, sao trên phố đột nhiên có nhiều ma thể này, rốt cuộc là chuyện gì, nếu tiếp tục như thế, thành phố này sắp âm thịnh dương suy rồi”.

Hạ Thi Đình nghe xong cũng nhìn ra ngoài, không nhìn thì không biết, vừa nhìn thì sợ hãi linh hồn. Một cô gái

chột mắt đang dán vào kính xe nhìn vào bên trong, ngồi trong chiếc xe chạy nhanh như bay lại nhìn thấy người này nằm bò trên cửa xe, ai mà chẳng sợ đứng tim. Hàn Tử Nghi và Hạ Thi Đình ôm chầm lấy nhau, kêu thét lên, Vương Lô lại bức tức nói:

“Tên họ Hàn kia, đừng tranh thủ tôi đang lái xe thì lợi dụng Hạ Thi Đình, nếu không tôi ném anh xuống xe đấy!”.

Hàn Tử Nghi chỉ vào cửa xe lắp ba lắp bắp: “Ma! Ma!”.

Wang Lo không nhìn thấy gì, tuy biết có ma nhưng cũng không sợ: “Ma thì ma chứ sao, chẳng phải hàng ngày anh chung sống với ma sao? Việc gì phải sợ đến mức đó?”.

“Không phải, rất khó coi, người đầm đìa máu, chết mà thành ra như thế thật chẳng nhân đạo”. Hạ Thi Đình đã phản ứng trở lại, buông Hàn Tử Nghi ra.

Ngài Giai bay ra ngoài, kéo con ma nữ trên cửa xe kia xuống, ném ra xa trên quốc lộ, nhẹ nhàng như phát hiện một con sâu hại trên cây.

Ngải Giai chui vào trong xe, khẽ vỗ tay nói: “Ghét nhất là loại ma nữ chết rồi vẫn không chịu trang điểm khi ra ngoài, một chút danh giá cũng không có, lẽ nào làm ma thì không cần sĩ diện. Con người vì thế mà có cái nhìn lệch lạc về ma, hoàn toàn là vì những con ma nữ không chịu trang điểm này đã phá hỏng hình tượng của loài ma, ma nữ đẹp như tôi thế này đã càng ngày càng ít rồi”.

Đường Tiểu Uyển gần như ngã ra khỏi xe bởi dáng vẻ kia của Ngải Giai.

Hạ Thi Đình lại nhìn Ngải Giai với ánh mắt sùng bái, cô đột nhiên nhận thấy ở cùng với Đường Tiểu Uyển chẳng có tiền đồ, còn ở Ngải Giai lại tiềm tàng một loại tiềm năng chưa được khai quật.

Hàn Tử Nghi hốt hoảng chỉ ra ngoài cửa xe nói: “Vẫn còn rất nhiều!”.

Trừ Vương Lôi, những người còn lại đều nhìn thấy trên quốc lộ bên ngoài xe quả nhiên vẫn còn rất nhiều hồn ma quanh quẩn ở đó, nhìn hình dáng đầm đìa máu kia xem ra đều là ma bị chết trên quốc lộ vì tai nạn xe, gần như cách một đoạn lại có một con đi hoặc đứng đó, còn có cả con cứ bò trên mặt đất tìm kiếm phần cơ thể đã mất của mình.

Ngài Giai nhìn một lúc, bất ngờ nói: “Thật giống một nhóm người biểu diễn nghệ thuật”.

Hạ Thi Đình và Hàn Tử Nghi đều vô cùng kinh ngạc nhìn Ngài Giai, cô lại có thể liên hệ những con ma này với diễn viên biểu diễn nghệ thuật, có thể thấy sinh thời cô là một tiểu tư sản chính cống.

Đường Tiểu Uyển vỗ vỗ đầu nói: “Sao có thể nhiều như thế? Hôm nay cũng không phải là rằm tháng bảy, cũng không phải là tết của ma, càng không phải là ngày âm tháng âm năm âm gì đó, ở đâu ra mà có thể có nhiều ma như thế? Cô xem, con đường này đã sắp tắc rồi, sao bắt hết được?”.

Hạ Thi Đình cũng cảm thấy rất kì lạ, nhưng cô vẫn an ủi nói: “Bây giờ số lượng người không chấp hành luật lệ giao thông càng ngày càng nhiều, người chết nhiều thì đương nhiên ma cũng nhiều”.

“Không phải đâu, cứ coi như chết nhiều cũng không thể không tuân theo đạo lí cân bằng âm dương, đây lại không phải là thành phố ma, sao có thể có nhiều cái thứ kia chen chúc như vậy? Cứ đà này, trị an trong thời gian

tới của thành phố nhất định không ổn, còn người trong các môn phái bắt ma lớn đều sẽ tập trung đông đủ”. Biểu hiện của Đường Tiểu Uyển hình như không hoảng sợ, trái lại rất phấn khích như sắp bắt một mẻ lớn.

Đang nói, xe đã dừng lại, Vương Lô ngoảnh đầu lại nói: “Đến rồi, chỗ mọi người muốn đến đã tới rồi”.

Thì ra là một công viên hẻo lánh, bên trong nong nặc âm khí, gần đó còn vọng ra tiếng đánh nhau, Đường Tiểu Uyển nhắc váy bay đi trước, vừa bay vừa gọi: “Mau mau, đã bắt đầu rồi, bên trong thật náo nhiệt”.

Bề ngoài công viên đó trông thật ấm áp đáng yêu, mấy ngọn đèn đường nho nhỏ đang nhấp nháy, giống như cái hàng dụ những đôi tình nhân tìm đến. Nhưng bước vào mới biết trong đó có rất nhiều cô hồn ẩn trú đang lữ lượt đi ra. Chúng đều là những con ma không có khả năng tấn công, chỉ như các nhà biểu diễn nghệ thuật trong Ngải Giai. Ngoài đáng vẻ và hành vi có lúc làm cho con người sợ hãi ra, những con ma này không có khả năng sát hại, nhìn chung cũng sẽ không chủ động trêu chọc con người, nhiều nhất chỉ là nằm bò sau lưng người ngủ một giấc trong những lúc buồn chán, hoặc là hiện thân trong thang máy, làm mấy trò đùa ác mà thôi.

Nhưng đi sâu vào bên trong, thứ nhìn thấy lại không phải là những con ma kiểu nghệ thuật gia này, mà giống như những cao thủ xuất hiện trong trò chơi Bá Vương đường phố, mắt này lửa, nhìn thấy những vật sống liên tục công. Hạ Thi Đình lấy lọ trang điểm ra bắt đầu phun nước bắt ma, cứ coi như những con ma này rất hung ác, nhưng khả năng cũng khá yếu kém, nhìn thấy cái trán như mặt trời nhỏ của Vương Lô đều tránh ra xa, không ai dám đến trêu chọc họ.

Lại đi thêm một đoạn nữa, qua một chỗ rẽ, Vương Lô vui mừng kêu lên: “Nhìn xem, có cây ma”. Anh vẫn luôn phiền não chuyện mình không nhìn thấy ma, nhìn thấy cây ma thân thiết như nhân dân vùng bị nạn nhìn thấy người thân và quân giải phóng, nhin dáng vẻ vui mừng của anh, mọi người đều tròn tròn mắt ngạc nhiên.

Đường Tiểu Uyển nói: “Đừng để ý những cây ma này, ở đây nhiều như vậy nhất định có người nhà họ Mã thu phục, chúng ta cúi đầu thấp mà đi, cẩn thận lại gặp phải hai anh em sinh đôi Long Phụng lần trước”.

Đang chuẩn bị chuẩn đi, thì Hạ Thi Đình đã nhìn thấy hai đứa trẻ – người không hi vọng nhìn thấy nhất – đang cầm một thứ hình lưới bắt cây ma. Cái vật hình lưới kia vừa đánh lên người cây ma, cây ma liền cuộn tròn thành một khối, biến thành một quả cầu lửa xanh nho nhỏ, thực

mạng chạy tứ tung, còn bọn trẻ thì nhảy lên bám đuôi phía sau. Nếu nhìn thấy cảnh này trong công viên ban ngày, nhất định mọi người sẽ nghĩ rằng hai cục cưng nhỏ đáng yêu kia đang chơi trò đuổi bắt bướm.

Hàn Tử Nghi than thở: “Cũng là trẻ thơ, tại sao người với người lại có sự khác biệt lớn vậy chứ?”.

Trẻ con nhà khác đang bắt bướm, còn trẻ con nhà họ Mã thì phải bắt thầy ma, nhưng đều vui vẻ, ngây thơ như nhau.

Long Long đã nhìn thấy Hạ Thi Đình, nó dừng bước, hướng vào trong bóng tối gọi to: “Mẹ, mẹ, đây chính là cô kém cỏi lần trước nói chuyện với con”.

Cái gì? Cô kém cỏi? Hạ Thi Đình cũng dừng bước, không thể tiếp tục giả vờ như không nhìn thấy hai tiểu ma vương này. Cô quay đầu lại, bắt gặp một khuôn mặt trắng xanh gần như trong suốt đang kề sát mình, quan sát mình từ đầu đến chân. Hạ Thi Đình lùi lại phía sau một bước mới nhìn rõ đó là một người phụ nữ trên dưới ba mươi, ăn mặc rất đẹp, giống như sắp tham dự dạ hội, dáng người thon thả, nụ cười ấm áp.

Một lúc sau Hạ Thi Đình mới hiểu ra, đây chính là mẹ của Long Long và Phụng Phụng, không ngờ cô ta chăm sóc giữ gìn nhan sắc tốt như vậy, xem ra bắt thây ma cũng là một cách làm đẹp hữu hiệu. Hạ Thi Đình mỉm cười rạng rỡ, chìa tay ra: “Xin chào, tôi là Hạ Thi Đình, là hậu nhân của Đường môn”.

“Đường môn, Đường môn chẳng phải đã diệt môn từ lâu rồi sao? Bây giờ vẫn có môn đồ sao?”. Mẹ Long Long gần như không biết nói chuyện.

“Có chứ, chính là tôi”. Những lúc quan trọng Hạ Thi Đình luôn muốn tạo ra chút sĩ diện cho môn phái của mình.

Mẹ Long Long vui mừng kêu lên: “Tốt quá, tôi là Chu Bảo Bảo, cô gọi tôi là Bảo Bảo được rồi. Tôi vừa đưa bọn trẻ đến công viên chơi, ngày thường cứ ép bọn trẻ làm bài tập cũng quá mệt rồi, hôm nay đổi chút khẩu vị đến bắt thây ma, bọn trẻ cũng vui mừng. Đường môn các cô cũng đã cử người đến, xem ra mấy môn phái lớn đều đã đến đủ, cô vào trước đi, bên đó đang họp, lát nữa tôi sẽ tới”.

Nói rồi cô ta kéo hai anh em sinh đôi đang làm mặt xấu

bên cạnh đi chơi thầy ma, Hạ Thi Đình chẳng hiểu đầu của tai nheo thế nào, hộp cái gì, lễ nào là tham gia đại hội võ lâm bầu chọn minh chủ hay sao.

Đi vào bên trong càng lúc càng khó, càng lúc càng gặp nhiều ma mãnh hơn, dường như trong công viên có rất nhiều người, mọi người đều đang tập trung bắt ma, còn tranh thủ gật đầu mỉm cười với bọn cô trong lúc rảnh rang. Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển nhận thấy tình hình nguy cấp, cũng không dám bay lung tung, chỉ sợ không cẩn thận lại bị những nhân sĩ bắt ma chính nghĩa kia nhờ tay làm bị thương.

Đường Tiểu Uyển vừa đi vừa đếm: “Người mặc Âu phục kia là người của Kha gia, tiểu đội bắt ma Kha gia là hình tượng lịch sử nhất, đi bắt ma nhưng lúc nào cũng giống như lên trình diễn trên sàn catwalk”.

Hạ Thi Đình thèm thuồng ngắm nhìn những người đàn ông mặc complet vô cùng duyên dáng kia, quả nhiên nhất cử nhất động đều mang phong thái của thân sĩ, như thể đang chụp quảng cáo vậy.

“Những người đằng kia là từ núi Mao xuống. Trời ơi! Đã là thời đại nào rồi mà đạo sĩ núi Mao vẫn mặc áo dài, vẫn

để tóc dài và không thích gội đầu, chẳng trách ban ngày không dám xuất hiện, bao nhiêu năm nay cũng không có sự phát triển dài hơi gì, không theo kịp thời đại là phải". Đường Tiểu Uyển đã nghiệm bình phẩm.

Quả nhiên những đạo sĩ kia đều ăn mặc khá cổ lỗ, mà tướng mạo cũng khá trung hậu, mưu sinh không dễ dàng gì! Dáng vẻ như thế đi đóng phim truyền hình sẽ dễ kiếm tiền hơn.

Đường Tiểu Uyển chỉ vào một chàng trai thô kệch như cao bồi miền Tây: "Nhận ra rồi, đây là hậu duệ của Trung Húc, người nào người nấy đều để râu quai nón".

Ngài Giai cẩn thận quan sát một lát, rồi nói: "Quả thật rất dũng mãnh, trông rất giống Tengger^[2]".

[2] Tengger – Đặng Cách Nhĩ (1960) ca sĩ nổi tiếng người Mông Cổ, Trung Quốc.

Hạ Thi Đình liếc Ngài Giai một cái nói: "Cô còn nói mình có sức hút mê hồn gì, thậm chí quan quái gì, bây giờ đang thịnh hành kiểu đàn ông thô kệch như Alex To^[3], kiểu bạch diện thư sinh đã lỗi thời rồi".

[3] Alex To – Đỗ Đức Vĩ (1962) là một diễn viên, ca sĩ Hồng Kông, Trung Quốc.

Vương Lôi nghe nói thế liền chăm chú nhìn đại thổ phỉ kia. Trời ơi, thì ra người đàn ông đẹp trong mắt Đình Đình là đáng vẻ lôi thôi lệch thếch kia, anh lại bắt đầu vỗ mạnh vào đùi nói: “Không giống mọi người, có cá tính, tôi thích”.

Đang nói thì thấy một làn khói bay lên giữa hồ nước trong công viên, đám người bắt ma này dồn dập đưa ra mấy chiêu cuối cùng, sau đó cùng nhau liên thủ phong tỏa ranh giới lại, đuổi ác ma ra ngoài ranh giới, rồi từ trên cầu đi thẳng đến trung tâm hồ.

Hạ Thi Đình bám sát tiểu đội bắt ma Kha gia đang chạy nhanh nhất, Ngải Giai lại hòa vào hậu duệ Trung Húc, chỉ có Hàn Tử Nghi và Vương Lôi không biết chạy theo ai, đành đi theo dòng người.

Một ông lão già sắp chết ngồi trong cái đình ở giữa hồ đang gắng gượng dặn dò một vài lời cuối.

“Hôm nay mọi người đều đã tề tựu đông đủ?”. Ông lão lên tiếng.

Một anh chàng giống như thư kí đứng dậy đếm đếm đầu người, sau đó nói: “Còn thừa ra một nhóm, nói là người của Đường gia”.

“Được được, Đường gia vẫn còn hậu duệ, vậy thật tốt. Hôm nay ta tìm mọi người đến là cùng mọi người bàn bạc một chuyện. Mấy ngày nay, những con ác quỷ kia đã lật tung thành phố này lên, chính là muốn tìm một thứ gọi là quả cam, đồ vật này nếu có ai biết là cái gì, thì giao ra đi! Tiếp tục như vậy, căn cứ vào lực lượng của bất kì phái nào cũng đều không thể bảo vệ được đồ vật này”.

“Quả cam?”. Hạ Thi Đình nhíu mày, thành phố này đã bị biến ra như vậy thì ra là vì tìm quả cam kia.

Chỉ thấy những người xung quanh đều bắt đầu thảo luận sôi nổi, xem ra trong nhà những nhân sĩ chính nghĩa này đều bị bọn cướp kia càn quét với các mức độ khác nhau. Bây giờ tất cả mọi người đều vô cùng hận cái người có quả cam, ai có thì giao ra, đừng giấu mãi nữa, tuy không biết là cái gì, những mọi người đều phải chịu liên lụy theo.

Có người thắc mắc: “Lão Âu Dương, quả cam rốt cuộc là cái gì?”.

“Ta cũng không biết, mấy ngày trước nhà ta cũng bị người ta lật tung, chúng còn gí súng vào đầu ta bắt giao quả cam, nếu không phải công phu bao nhiêu năm nay của ta vẫn tốt thì đã sớm mất mạng rồi, cũng không thể ở đây tham gia cuộc họp nữa”. Thì ra ông già kia tên là lão quái Âu Dương.

Hạ Thi Đình nghe những người đàn ông kia thao thao bất tuyệt, cô cũng không xen vào được, chỉ khẽ nói với Đường Tiểu Uyển: “Đây đúng là Hoa Sơn luận kiếm^[4] trong tiểu thuyết Kim Dung, bao nhiêu môn phái tập trung lại thế này, thật phần khích!”.

[4] Hoa Sơn luận kiếm là một sự kiện đặc biệt trong võ lâm. Trong đó những cao thủ có tiếng tăm nhất sẽ được mời đến núi Hoa Sơn, thi thố võ nghệ. Năm người mạnh nhất sẽ được gọi là Thiên hạ ngũ tuyệt.

Đường Tiểu Uyển rất xem thường vẻ phần khích của cô, nói: “Năm đó môn phái của tôi mà tụ họp phải gọi là biển người, rầm rộ chưa từng thấy, chứ đâu chỉ quạnh quẽ một nhúm người như thế này”.

Ngài Giai đứng bên cạnh tiếp lời: “Được rồi, được rồi, phái đã bị diệt rồi, môn cũng bị tiệt rồi, bây giờ người khác đều xem thường chúng ta, chúng ta vẫn còn ở đây làm gì?”.

Hạ Thi Đình cũng hơi xấu hổ, quả thực không có bất cứ người nào coi họ ra gì, dường như Đường môn của cô chỉ là người ngoài đi dạo, thấy cảnh náo nhiệt nên hiếu kì vào xem.

Đường Tiểu Uyển nổi giận đùng đùng xông lên, bay đến giữa đám đàn ông kêu gào toáng lên: “Nghe tôi nói, nghe tôi nói! Đường môn chúng tôi mặc dù cũng không biết tầm tích của quả cam, nhưng tôi tin Đường môn có thể tìm được quả cam trong thời gian ngắn nhất và còn có thể tiêu diệt đám ác quỷ kia, duy trì bảo vệ nên hòa bình thế giới”.

Bên cạnh vang lên những tiếng suýt suýt, một số người nói: “Lại có một nữ siêu nhân nữa đến!”. “Hậu duệ của hiệp sĩ nhận à!”. “Ôi, chẳng trách năm đó Đường môn bị diệt phái!”. Hạ Thi Đình, Hàn Tử Nghi sau khi nghe thấy những lời đó liền cúi thấp đầu, làm ra vẻ không quen Đường Tiểu Uyển.

Lão quái Âu Dương giọng sang sảng: “Vị lão tiền bối Đường môn này nói rất đúng, mọi người đều phải có tinh thần như vậy, phải học tập lão tiền bối của Đường môn, tích cực, có chí tiến thủ, có lòng nhiệt tình. Được rồi, cuộc họp hôm nay đến đây kết thúc, mọi người giải tán nhé! Lúc đi ra đừng quên dọn dẹp công viên này một chút, những ngày này đã có không ít đôi tình nhân chết rồi, nếu tiếp tục chết thêm nữa, công viên sẽ bị san phẳng mất thôi”.

Trong nháy mắt Đường Tiểu Uyển đã bị bỏ lại bơ vơ ở giữa, mọi người đều tản ra thành từng đoàn, không ai coi những lời của cô ra gì, chỉ có Long Long và Phụng Phụng tiến lên kéo cô, rồi nói: “Cô à, mẹ bảo cháu đến hỏi, loại lụa cô may quần áo được mua ở đâu?”.

Hạ Thi Đình cảm thấy thật mất mặt, càng xấu hổ với cái nhìn tàn khốc của mấy anh chàng thuộc tiểu đội bắt ma Kha gia. Ngải Giai đã trốn sang một bên từ lúc nào.

Lòng tự tôn và tín ngưỡng của Đường Tiểu Uyển đã phải chịu sự tổn thương nặng nề, lên xe rồi cô vẫn dờ dẩn, mặc dù đám Hạ Thi Đình không chế giễu cô, nhưng cô lại vô cùng đau khổ vì sự sỉ nhục đối với môn phái của mình. Nỗi đau khổ của một ma nữ là nỗi đau khổ tột cùng, không thể nói ra, lại cũng không thể đi uống rượu giải sầu, không thể húc đầu khóc gào, tiếp đó làm ầm lên

cuối cùng treo cổ tự vẫn. Cô đành lấy đầu mình xuống, đặt lên chân, lấy tay vỗ về, giống như vuốt ve mặt người tình.

Hạ Thi Đình và Ngải Giai kiên quyết coi như không nhìn thấy, nhưng một ma nữ không đầu lại tha thiết ngắm nhìn dáng vẻ của chính mình thực sự khiến người khác bức mình. Ngải Giai cuối cùng chịu không nổi cái cách tự thân trách phận này của Đường Tiểu Uyển, cầm cái đầu đau buồn kia của Đường Tiểu Uyển ném ra ngoài.

Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai lại xông vào đánh nhau, Hạ Thi Đình và Hàn Tử Nghi đều cố ra vẻ bình tĩnh nhìn về phía trước, đột nhiên hai người đều rất ngưỡng mộ cái người không nhìn thấy gì kia - Vương Lôi, cảm thấy anh chàng đó quả thực vận may hơn những người bình thường rất nhiều, chí ít không phải chứng kiến cảnh tượng bê bối thế này.

Đúng lúc hai con ma nữ kia đang đánh nhau, bất ngờ cái đầu của Đường Tiểu Uyển quay trở lại, nói với mọi người: “Chúng ta bị người ta bám theo rồi!”.

Hạ Thi Đình lập tức bảo Vương Lôi lái xe nhanh hơn, nói là có người lại muốn cướp.

Vương Lôi quay đầu nhìn, quả nhiên thấy có ba chiếc xe màu đen đang đuổi theo phía sau. Vương Lôi lập tức cười gằn rồi nói: “Tôi không tin trong thành phố này còn có người có xe tốc độ nhanh hơn xe tôi đang lái, xe này của tôi còn chống được cả đạn!”.

Quả nhiên Vương Lôi nhấn ga một cái, ba chiếc xe kia bị bỏ lại phía sau. Hạ Thi Đình thở phào đang chuẩn bị tán dương người nhiều tiền dùng xe cũng khác người, nhưng liền sau đó nghe thấy một tiếng nổ lớn, chiếc xe bị mất lái, đâm vào lan can. Những lúc quan trọng Vương Lôi vô cùng bình tĩnh, anh chỉ bằng một chiêu di chuyển điệu nghệ hình chữ D đã cố định thân xe nói: “Bọn họ có súng, nổ súng rồi, lớp xe không phải loại chống đạn”.

Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai thấy tình hình không hay, lập tức bay ra ngoài chuẩn bị xuất chiêu ma nữ hiện thân dọa cho những người kia sợ bỏ chạy, nhưng chỉ lát sau đã thấy quay trở lại. Ngải Giai vẫn đang cầm nửa cái chân của mình, vừa chui vào cửa xe vừa nói: “Trong xe kia có cao thủ, tôi và Đường Tiểu Uyển đều không phải là đối thủ của chúng, chúng không chỉ biết giết người, còn biết giết cả ma”.

Xem ra những người lần trước cử đến đã bị sa thải, bây

giờ đổi sang một nhóm cao thủ có thể bắt người còn có thể bắt ma, thời này làm sát thủ không phải là chuyện dễ dàng.

Ba chiếc xe kia bám rất sát, nhưng Vương Lô cũng không phải là công tử hào hoa lãng tử hư danh, trước khi gặp Hạ Thi Đình, anh là một tay đua xe, giết thời gian trong quán bar, chơi trò thể thao tốc độ nói chung trò gì cũng làm được. Anh lái chiếc xe đã nổ một bên lốp kia điều nghệ giống như trong các bộ phim rượt đuổi của Hollywood. Bánh xe mài xuống nền đường tóe lửa, Hàn Tử Nghi vừa nhìn chiếc xe bám sát phía sau vừa an ủi mọi người nói: “May mà không lái xe vớ vẩn, nếu không đã tan tành mất rồi”.

Viên đạn kia bay sượt qua thân xe. Nếu không phải là Vương Lô lần trước thông minh cho rằng bắt ma cần phải có chiếc xe cao cấp như vậy, thì lần này mọi người đều mất mạng rồi. Vương Lô đã không còn nhận rõ đường, anh nhìn thấy một tòa cao ốc quen quen liền lái xe về hướng đó, chiếc xe xông thẳng vào bãi đỗ xe của tòa cao ốc kia. Nhìn thấy trong tòa cao ốc đó vẫn còn sáng đèn, chiếc xe con màu đen không dám xông vào, chắc là sợ nếu quá hung hăng càn quấy sẽ kinh động đến cảnh sát, nên chỉ dừng lại ở đầu đường chờ đợi.

Wương Lô chưa từng bị thua thiệt như vậy, trong tay

đối thủ có súng, trong xe anh lại không có AK47, nếu không anh đã lái xe lao vào đánh nhau rồi. Mọi người chưa hoàn hồn, Ngải Giai lại đột nhiên nói to: "Tôi biết tòa cao ốc này, trước kia tôi từng làm việc ở đây".

Hạ Thi Đình liếc xéo cô ta một cái, đã là lúc nào rồi, bình thường nghĩ nát óc bắt cô ta khôi phục lại trí nhớ, đánh chết cô ta cũng không có động tĩnh, thế mà vào lúc sống còn này, cô ta dường như sắp nhớ lại chuyện đã qua. Những lúc thế này nhớ lại chuyện cũ còn có ý nghĩa gì, nếu chạy không thoát, lát nữa mình cũng trở thành ma, mấy con ma ngồi với nhau nói chuyện xưa cũ như những nữ quan đầu bạc trong cung nhà Đường ngày xưa, quá thảm.

Đang nói thì có mấy người đi ra từ trong tòa cao ốc kia, người đi đầu là một người đàn ông vô cùng nho nhã, dáng cao to, mặc dù đi trong bóng tối nhưng vẫn có thể cảm nhận khí chất khác người ở ông ta. Ông ta vừa đi vừa quay đầu lại nói với những người phía sau, làm động tác tay rất quyết đoán, giống như đang đưa ra một quyết định gì đó.

Hạ Thi Đình ngẩn ra nhìn, người đàn ông kia tuy trông không còn trẻ nữa, nhưng trên người vẫn toát ra khí chất từng trải, có thể thu hút vô số ánh mắt của các cô gái.

Đương nhiên cũng không chủ thu hút ánh mắt của các cô gái, thậm chí còn khiến ma nữ ngất ngây, Ngải Giai nhìn rất lâu, chỉ vào người đàn ông kia rồi từ từ bay tới. Đường Tiểu Uyển lồi cô lại, đã là lúc nào rồi, còn định chơi trò tình yêu sét đánh.

Ngải Giai lại lấy hết sức vùng vẫy, gào to: “Tôi quen anh ấy, tôi thật sự quen anh ấy, không biết vì sao tôi vừa nhìn thấy anh ấy thì đã thấy đau lòng, lúc còn sống nhất định rất rất yêu anh ấy”.

Một tin động trời như vậy khiến người nào người nấy đều kinh ngạc. Hàn Tử Nghi vừa nghe những lời này, lại nhìn người đàn ông kia, nhìn ngược nhìn xuôi vẫn thấy giống loại quỷ quân tử trâu già thích gặm cỏ non, trong giây lát mọi cảm tình đều tan thành mây khói, đứng bên cạnh Vương Lô nói: “Anh có biết không, lão già kia, cái lão đi trước nhất ấy lại là tình nhân của một ma nữ trong nhà chúng ta. Ôi chao, người tình sinh thời của Ngải Giai, tôi thấy lão ta đúng là kẻ hạ lưu vô liêm sỉ, đúng là dâm đẳng quá độ, nhất định là tự cho rằng có tiền thì có thể chơi gái ở bên ngoài, loại đàn ông này, hừm, đời cha ăn mặn đời con khát nước.

Hàn Tử Nghi còn chưa nói xong, đã thấy Vương Lô từ

từ quay đầu lại, ánh mắt đủ có thể giết chết mười Hàn Tử Nghi. Anh chưa bao giờ có biểu hiện cường điệu hóa như vậy, nhấn mạnh từng từ với Hàn Tử Nghi: “Cao ốc này là của nhà tôi, còn lão già đời cha ăn mặn đời con khát nước kia chính là... bố... tôi”.

Hàn Tử Nghi trong chốc lát không kịp thu lại lời nói, không biết đối mặt với tình huống này thế nào, đành giả vờ không nghe thấy những lời của Vương Lô: “Có điều, đôi khi chuyện hai bên cùng tình nguyện cũng rất khó nói, tuổi tác không phải là trở ngại của tình yêu”.

Hạ Thi Đình vừa nghe thấy những lời này, đầu óc cũng trở nên mông lung. Ngải Giai lại trở thành mẹ hai của Vương Lô, cô chỉ còn biết nhắc nhở Ngải Giai: “Cô nghĩ lại đi, nhất định là cô đã mất trí nhớ quá trầm trọng rồi, mà tuổi thơ của cô còn thiếu cả tình yêu của cha, vừa nhìn thấy người đàn ông trung niên kiểu như Trần Đạo Minh^[5] liền nảy sinh tình yêu. Cô đau lòng khi nhìn thấy người đàn ông kia, không chừng không phải là vì yêu ông ấy, mà là vì ông ấy nợ cô rất nhiều tiền”.

[5] Trần Đạo Minh (1955) diễn viên điện ảnh và truyền hình Trung Quốc.

Có điều Hạ Thi Đình nói những lời này nhưng trong lòng cũng không có cơ sở, nhà Vương Lô có biết bao

nhieu tiền, sao có thể nợ Ngải Giai được. Nhưng thế nào cũng không thể để Vương Lôi và Ngải Giai đánh nhau, trong thời khắc sống còn này sao có thể lôi ân oán tình thù ra như vậy. Mấy sát thủ không biết đã uống nhầm thuốc gì vẫn đang ở bên kia theo dõi họ, trong xe này sắp đánh lộn lẫn nhau rồi. Cô vỗ vỗ vào trán, nhận thấy mình chưa bao giờ xui xẻo như bây giờ, bất tự xấu thì sao nào, ông trời ơi, lẽ nào tôi thực sự nợ ông rất nhiều tiền, cho nên ông mới giày vò tôi như vậy phải không? Hạ Thi Đình ngẩng đầu hỏi trời.

Vương Lôi sống chết đòi nhìn thấy Ngải Giai – con ma nữ từng có tình sử với bố mình kia một lát. Hạ Thi Đình bị mê nheo không còn cách nào đành bảo anh đội mũ lên, che cái trán lại, sau đó dùng bùa hiện thân vỗ vào mắt anh, như vậy anh có thể nhìn thấy hồn ma trong chốc lát.

Mặc dù đây là lần đầu tiên Vương Lôi gặp ma, nhưng anh lại có thái độ nghiên cứu vô cùng chăm chú, quan sát rất kĩ Ngải Giai đang bay lên bay xuống trước cửa xe, rất lâu sau mới thở phào một cái rồi nói: “Còn chưa đẹp bằng một nửa Đình Đình nhà tôi, xấu xí như vậy, bố tôi không thể có tình sử gì với cô ta, nhất định là cô ta nhớ nhầm rồi”.

Ngải Giai vốn còn vì Vương Lôi là con trai của tình nhân mình mà nhường anh đôi chút, vừa nghe thấy có đàn ông

bình phẩm mình không xinh đẹp gì ngay trước mặt, tức điên người, ánh mắt lạnh lùng, gần như hóa thành ác quỷ trong nháy mắt.

Hạ Thi Đình ra sức nháy mắt, nói Ngải Giai thế nào cũng được, nhưng bảo cô ấy xấu thì đó là hành động không cần mạng sống nữa. Quả nhiên Ngải Giai cười gần một tiếng, bất ngờ bật ngược lại lấy đà, bay thẳng đến mấy chiếc xe con màu đen đang theo dõi kia với tốc độ nhanh như tia chớp. Đường Tiểu Uyển nhận thấy Ngải Giai giống như bị ma nhập lần trước, xem ra chỉ những lúc cô tức giận cực độ mới có thể phát huy tiềm lực không để người khác biết của mình.

Một lát đã thấy Ngải Giai quay về, người nào người nấy trong xe đều đang run lên, cả cánh tay của cô nhuộm máu. Mặc dù không có ai nhìn thấy nhóm sát thủ xui xẻo trong những chiếc xe con màu đen kia đã thành ra thế nào, nhưng nhìn biểu hiện của cô, nhóm sát thủ kia cơ bản đã bị giải quyết như những con rệp con.

Cao thủ, cao thủ gì ở trước mặt Ngải Giai trong lúc nổi cơn tam bành đều chỉ là rơm rác, rất lâu sau Ngải Giai mới khàn khàn nói: "Lái xe". Sau đó ngả đầu ra sau ngủ luôn, Vương Lô cũng không dám nói nhiều, chiếc xe thùng lốp kia cũng xiêu xiêu vẹo vẹo đi ngang qua chiếc xe theo dõi. Hàn Tử Nghi vừa ngó nhìn cảnh tượng trong xe liền

ngất xỉu luôn. Sau khi tỉnh dậy anh nhớ lại, đó là một xe salad cà chua vừa được làm xong, từ đó anh cũng không dám nhắc đến bất cứ vấn đề gì về chuyện xấu đẹp trước mặt Ngải Giai nữa, dù cho Ngải Giai nói Ngô Mạnh Đạt^[6] rất đẹp trai, anh cũng chỉ có thể gật đầu, bóng đen trong tâm hồn đã được in dấu như vậy đó.

[6] Ngô Mạnh Đạt (1952) khá béo, không đẹp trai là diễn viên kì cựu của điện ảnh Hồng Kông, với nhiều vai phụ đặc sắc.

Về đến ngôi nhà nhỏ kiểu Trung Quốc tọa trên chỗ đất đại hung kia, mặt Vương Lôì còn dài hơn cả mặt ngựa. Bất cứ ai nghe thấy bố mình là lão già dâm đẳng đều không hài lòng, nhưng nếu mẹ hai của mình là một ma nữ cao thủ, vậy thì ngoài việc tức giận ra cũng không còn cách nào khác để có thể xả giận.

Nhưng Ngải Giai liền sau đó lại bắt đầu giả vờ mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ chuyện mình giết sạch mấy sát thủ đặc biệt kia, cũng không nhớ mình đã phát huy tiềm năng hung dữ như thế nào, chỉ ở đó thờ ngẩn than dài làm ra vẻ đau buồn. Đối với Vương Lôì cô cũng không biết thế nào mới phải, chẳng lẽ lại đến trước mặt gọi: "Con trai". Không chừng Vương Lôì sẽ nổi điên đến mức dùng cái trán như mặt trời nhỏ kia thiêu cháy cô mất.

Hạ Thi Đình đành giảng hòa: “Chi bằng anh đi hỏi bố anh, rốt cuộc là chuyện như thế nào, nói không chừng, bố anh thực sự có thể biết nguyên nhân cái chết của Ngải Giai”. Lúc này đây cô thật sự không nở lòng nào bức Vương Lôi.

“Hỏi thế nào, chẳng lẽ nói với bố anh, con nhìn thấy người tình trước đây của bố rồi, rất trẻ, có điều là một hồn ma. Năm đó có phải bố thực sự có quan hệ với cô ta không? Bố anh nhất định sẽ tổng thẳng anh vào bệnh viện tâm thần mất”.

Hạ Thi Đình cũng cảm thấy đi hỏi chuyện này không biết chừng kết cục của Vương Lôi sẽ rất thảm. Hàn Tử Nghi vì không chịu nổi sự kích động Ngải Giai là người tình của một lão già nên một mình ở đó buồn rười rượi, hình như anh đã đem lòng yêu Ngải Giai. Ngải Giai nghĩ đến đây cũng có vẻ hơi đặc ý.

Chỉ có Đường Tiểu Uyển ở đó cầm điều khiển ti vi liên tục đổi kênh, từ sau khi bỏ hồng một cái ti vi, cô đã trở nên gắn kết với ti vi, hễ có chuyện nghĩ không thông là cô liền vùi đầu vào xem ti vi để trốn tránh hiện thực. Cô đã trở thành một kẻ lười biếng nghiện xem ti vi danh bất hư truyền.

Chương trình trên ti vi nhằm chán biết bao, có điều sau một bản tin thì cả đám đều ngạc nhiên trợn tròn mắt.

“Vào ngày mười sáu tháng này ở trung tâm thành phố sẽ trưng bày các báu vật trong ngôi mộ của một xác chết nữ đời nhà Tống vừa khai quật. Những báu vật sau lần trưng bày sẽ được cất giữ trong viện bảo tàng quốc gia”. Cùng với lời bản tin, ống kính cũng di chuyển theo, chuyện đáng sợ nhất đã xảy ra.

“Đây là khuôn mặt của thi thể nữ mà máy tính đã khôi phục lại, căn cứ theo tình trạng ngôi mộ, đây là mộ của một thành viên nữ thuộc vương thất”.

Cái đầu kia hiện ra trước ống kính, chính là khuôn mặt của Đường Tiểu Uyển. Hạ Thi Đình quay đầu lại, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn Đường Tiểu Uyển, kể cả Ngải Giai cũng không thể không thừa nhận, thi thể nữ kia nếu không phải là Đường Tiểu Uyển thì chẳng thể là ai khác được.

Cũng có nghĩa là, Đường Tiểu Uyển cơ bản không phải là đạo cô gì, mà là một thành viên của vương thất, vậy thì, rốt cục cô quần lầy Hạ Thi Đình làm gì?

Đường Tiểu Uyên nhìn màn hình ti vi, kinh ngạc hơn bất cứ người nào, vẻ mặt cô như thể có đánh chết cũng không tin. Bản tin kết thúc, cô tắt ti vi, dè dặt đứng dậy, nói với Hạ Thi Đình: “Tôi từng nói với cô rồi, trí nhớ của ma rất kì lạ, họ chỉ có thể nhớ đến một vài chuyện mình muốn nhớ, có một số chuyện lúc sinh thời thực sự có thể quên sạch sành sanh”.

Hạ Thi Đình tức điên lên: “Này, là chị nói chị là đạo cô cuối cùng gì đó của Đường môn, một người thay trời hành đạo, vì dân trừ hại. Nói là muốn tôi bảo vệ hòa bình thế giới, vô duyên vô cớ xuất hiện trong cuộc đời tiểu tri thức bình lặng lại đơn giản của tôi, dẫn theo một ma nữ em họ trăm người muốn vạ người mê, ép tôi học đạo thuật, thập tử nhất sinh, không, trên thực tế là chỉ có chết mà không có đường sống, đáng thương cho một cô gái xinh đẹp như tôi mà phải đeo bông hai gã đàn ông to xác thế này, không thể hẹn hò, không thể xem ti vi, ngoài việc bắt ma ra còn bị người ta truy sát. Tôi đã đủ tốt với chị rồi, tôi không lấy tiền thuê phòng, không cần tiền điện nước, không thu phí địa bàn của chị, còn dạy chị xem ti vi, dạy chị dùng mỹ phẩm, nhưng bây giờ chị nói gì với tôi, chị không nhớ á”.

Vương Lô lao đến ôm lấy Hạ Thi Đình đang kêu gào nhảy xổ vào Đường Tiểu Uyên. Cô đã trở thành một cô gái hoàn toàn sụp đổ.

“Xin lỗi nhé, tôi thực sự không lừa cô, lúc tôi tỉnh dậy thì nhìn thấy cô, đương nhiên cho rằng cô là kiếp sau của tôi”. Đường Tiểu Uyển nói một cách đáng thương.

Giọng nói của Hạ Thi Đình tưởng như có thể giết người: “Chị tỉnh dậy, trời ơi, ý của chị là trước đó chị cơ bản chưa từng tỉnh dậy”.

“Tôi cũng không biết vì sao nữa, dường như là ngủ suốt vậy, đến lúc mở mắt ra thì tôi đã trở thành ma rồi, mà còn gặp một người giống y hệt tôi, hơn nữa tôi còn có cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập, còn biết mấy chiêu đạo thuật, vì thế, tôi liền cho là...”.

“Vì thế, chị đã cho là đương nhiên chị là đạo cô cuối cùng của Đường môn, kiếp sau của chị chính là tôi, chị muốn dạy tôi đạo thuật bảo vệ hòa bình thế giới, có phải chị đã đọc tiểu thuyết quá nhiều, sao trí tưởng tượng của chị phong phú vậy? Ôi chao, chị không viết tiểu thuyết thật lãng phí tài năng trời cho, có phải đầu chị đã bị nước ngấm vào không vậy, đầu của ma nữ cũng có thể bị chập mạch sao? Chị đã hại tôi thật thảm chị có biết không, chị đền tiền cho tôi, đền công việc cho tôi, đền nhà cho tôi”. Đầu Hạ Thi Đình đã bốc hỏa.

“Dù sao tôi cũng nhàn rỗi không có việc gì làm, cô cũng biết, làm ma rất vô vị. Nhưng, tôi bảo đảm, em gái Ngải Giai của tôi là thật, trong trí nhớ của tôi có cô ấy, có vết nhuộm đỏ tự tạo trên trán cô ấy”.

Hàn Tử Nghi cũng đứng ra khuyên can: “Được rồi, Hạ Thi Đình, cô ấy ở cùng với cô bao lâu nay cũng chưa từng hạ độc thủ với cô, chỉ là bổ nát một cái ti vi của cô, dùng mấy lọ nước hoa, coi như không có chuyện gì nghiêm trọng”.

Sát khí của Hạ Thi Đình lại chuyển sang Hàn Tử Nghi. Hàn Tử Nghi vội cầm miệng, lúc này mà nói thêm thì thật ngu ngốc.

Vương Lôi bất ngờ lên tiếng: “Đường Tiểu Uyển đã là người đời Tống, cái mộ kia cũng vừa mới bị khai quật không lâu. Cô ấy đã ngủ mê man suốt, cũng có nghĩa là có khả năng cô ấy bị người ta phong ấn liên tục, bây giờ nhất định là phong ấn không còn nên đã được giải thoát, nhưng cô ấy vẫn chưa khôi phục lại trí nhớ, đương nhiên thần kinh có chút rối loạn cũng là chuyện có thể. Đình Đình à, chúng ta hãy bình tĩnh, suy nghĩ xem làm thế nào nhé!”.

Hạ Thi Đình biết mình đã lên thuyền hải tặc, không còn đường quay đầu, vừa đi lên vừa nói: “Cách gì, anh đi chuẩn bị mấy cái vé, ngày mười sáu đi xem triển lãm, xem xem ma nữ nhà Tống kia rốt cuộc có bao nhiêu của cái để đền cho tôi”. Nói rồi ùng ùng tức giận đi lên trên.

Đường Tiểu Uyển oan ức nhào vào lòng Ngải Giai. Ngải Giai vừa vỗ về cô vừa nói: “Không phải tôi nói chị, chị lừa Hạ Thi Đình như vậy cũng thật quá đáng, không hợp với đạo lí làm ma, cô ấy còn thực sự xem chuyện Đường môn là thật. Chị đừng tùy tiện phá tan lí tưởng của người khác như vậy!”.

“Tôi cũng không cố ý lừa cô ấy, chỉ là có lúc không giữ được miệng mình, tôi thích khoác lác vài câu thôi”. Đường Tiểu Uyển vẫn ở đó khóc lóc.

“Khóc, khóc, khóc, làm chuyện sai trái thì chỉ biết khóc, bây giờ làm thế nào, cô đi dỗ dành bà chằn kia đi!”. Hàn Tử Nghi thấy tình hình thế này liền lui mất.

“Nhưng lúc chị nói về tình hình Đường môn, hình như rất thật mà!”. Ngải Giai vẫn không nén được tò mò hỏi lại.

“Đó là vì, lúc nhàn rỗi không có việc gì làm tôi đã đọc mấy cuốn tiểu thuyết, mấy môn phái khí thế kia trong tiểu thuyết đều như vậy”.

“Trời ơi, rốt cuộc là chị đã đọc sách của ai mà trúng độc nặng thế”.

“Kim Dung! Sao hả? Sao cô trợn tròn mắt vậy?”.

Đối với Vương Lô, chuyện kiếm mấy tấm vé vào cổng xem buổi triển lãm đương nhiên chỉ là chuyện vặt, rất nhanh anh đã có được vé, tiếp đó chờ Hạ Thi Đình và Đường Tiểu Uyển vẫn đang chiến tranh lạnh chạy thẳng đến trung tâm triển lãm kia. Nghe nói người đến tham quan triển lãm lần này toàn là những người giàu có, cuộc trưng bày lần này không dành cho quần chúng, vì bảo vật bên trong là vô giá.

Hạ Thi Đình sau khi nghe được tin vật chôn theo Đường Tiểu Uyển là vô giá, sắc mặt trở nên tốt hơn một chút. Tuy nói bây giờ đã là tài sản của quốc gia, nhưng trên danh nghĩa vẫn là đồ vật của Đường Tiểu Uyển, tìm một ma nữ có tiền như vậy làm bạn, chỉ cần khi nào đâu óc cô ấy trở lại bình thường. Cái thoa hình đầu phượng, hay ngọc bội lúc còn sống của Đường Tiểu Uyển chôn ở xó xỉnh nào

đều là bảo bối cả. Nhưng chuyện duy nhất khiến Hạ Thi Đình tức giận chính là Đường Tiểu Uyển cũng giống Ngải Giai, nhìn bề ngoài không biết ngày nào năm nào mới có thể phục hồi trí nhớ.

Đường Tiểu Uyển biết mình đã làm sai, những ngày này đặc biệt đối tốt với Hạ Thi Đình, lúc nào cũng lặng lẽ ép chặt sau lưng Hạ Thi Đình. Hạ Thi Đình không hề biết cách xin lỗi của ma nữ kì dị như vậy, lúc tắm luôn có một làn khí lạnh áp sau lưng, cô nghĩ là bàn tay ma kia của Đường Tiểu Uyển đang để trên da mình, cảm giác này bất kể là ai cũng thấy khó chịu.

Xem ra đi xem triển lãm lần này là cơ hội hòa giải, dù sao học đạo thuật cũng đã học rồi, mà Hạ Thi Đình hẳn nghĩ đến nhóm anh chàng đẹp trai thuộc tiểu đội bắt ma Kha gia lại cảm thấy mình học bắt ma vẫn là việc rất có tiền đồ. Đương nhiên, trên giang hồ bây giờ cũng lưu hành chuyện đào trộm mộ, nhưng chuyện đào trộm mộ nói thế nào cũng là một việc rất nguy hiểm, giúp người khác xem phong thủy, di chuyển mộ tổ, đuổi những con ma nhỏ hiền lành vẫn là việc có thể kiếm được không ít tiền, túc ngữ nói: “Nhất nghệ tinh nhất thân vinh”, nhưng Hạ Thi Đình lại nhú mày suy nghĩ, bắt ma thì sao được coi là kĩ năng gì chứ!

Vương Lôi và Ngải Giai cũng cãi nhau ầm ĩ. Ngải Giai lúc

nào cũng muốn chuồn đi gặp người tình cũ, nhưng Vương Lô lại nhìn cô chòng chọc không chịu buông tha. Mẹ của Vương Lô mất sớm, nhưng đây cũng không phải là cái cớ cho bất cứ ông bố nào càn quấy. Hàn Tử Nghi không có việc gì, hàng ngày chỉ ngồi viết chương trình, trò chơi kinh dị kia chiếm phần lớn thời gian của anh, có khả năng anh bị kích động bởi kẻ phá gia chi tử lắm tiền Vương Lô kia, hi vọng trò chơi mình viết ra có thể bán được với cái giá kha khá, chí ít cũng có thể so sánh với Vương Lô. Nhưng nghe nói trò chơi này đã viết xong từ lâu rồi, chỉ có điều mãi chưa có ai vừa ý, anh đã sửa đi sửa lại, nhưng chưa từng có người nào liên hệ với anh. Anh hoàn toàn là một kĩ sư phần mềm không có triển vọng kiếm cơm, không hề có một chút tài cán thực lực nào như lang quân của nhà văn Hồng Nương Tử, ha ha ha!!!

Cuộc triển lãm diễn ra ở tầng trên cùng của một tòa cao ốc hào nhoáng trong trung tâm thành phố, bảo vệ được bố trí vô cùng bài bản. Vương Lô dẫn mọi người đi vào trong một thang máy chuyên dụng mà không hề bị gặng hỏi, xem ra cái mặt công tử Vương gia của anh đã được rất nhiều người biết đến, ánh đèn trong phòng triển lãm lung linh rọi trên những bảo vật quý báu hiếm có trên thế giới kia, nào là châu ngọc, áo thêu chỉ vàng, vương miện ngọc, cốc ngọc, còn có người đứng bên cạnh giới thiệu về thân thế của Đường Tiểu Uyển.

“Nữ nhi của vương thất đời Tống, nhìn những vật chôn theo, có lẽ tương đương với địa vị một công chúa đương thời, nhưng trong lịch sử lại thiếu mất ghi chép về việc này, cho nên, bây giờ việc phá giải câu đố xung quanh xác chết nữ này vẫn đang trong quá trình tiến hành”.

Hạ Thi Đình nhìn đến hoa cả mắt, trông bộ dạng cô giữa bạt ngàn châu báu ngọc ngà giống như bà Lưu^[7] vào đại quan viên, còn Đường Tiểu Uyển, nhìn dáng vẻ cô không hề xúc động với những kỉ vật cũ, trái lại chỉ bay qua bay lại ở đó, hoàn toàn không có manh mối gì.

[7] Nhân vật trong tác phẩm **Hồng lâu mộng** của nhà văn Tào Tuyết Cần.

Vương Lô vốn chỉ đi sau Hạ Thi Đình làm cấp dưới, bất ngờ nhìn thấy một người đi đến trước mặt, liền mất hết vẻ oai phong, hai tay ép sát vào ống quần, giống như một học sinh tiểu học hiền lành đi đến trước mặt người kia, cúi đầu gọi: “Bố”.

Hạ Thi Đình vừa ngoảnh đầu, nhìn thấy người đàn ông đang mỉm cười, người đàn ông như thế cho dù có ở trong thời loạn vẫn có thể tao nhã thoải mái như đi trong hậu hoa viên nhà mình, cho dù có bao nhiêu châu báu vô giá bên cạnh cũng không làm giảm chút ánh hào quang nào

phát ra từ người ông ấy. Hạ Thi Đình cũng bị hấp hồn vì nụ cười của người đàn ông trung niên là bố của Vương Lôi kia, đột nhiên cô ý thức được Ngải Giai điên đảo vì người đàn ông này cũng không phải là không có lí do.

Cô cũng bước đến, chào một tiếng: “Bác Vương”.

Bố Vương Lôi đưa tay ra: “Ha ha, ta biết cháu là bạn của Lôi Nhi”.

Hàn Tử Nghi cũng vây lại, mọi người cùng chào hỏi, không biết có phải là vì biểu hiện giống như chuột thấy mèo kia của Vương Lôi khiến mọi người đều sợ. Hạ Thi Đình và Hàn Tử Nghi cũng vô cùng lúng túng, chỉ có Ngải Giai hai mắt long lanh, vội vàng bay xộc đến từ một góc nào đó trong phòng triển lãm, lăm bắm trong mồm với người tình cũ: “Bác Du, Bác Du”. Tình cảm hưng hực, dang rộng hai tay, lao vào lòng người yêu giống như cảnh quay trong phim.

Cô lao đến nhưng người tình cũ không hề hay biết, sau đó giống như một thanh kiếm sắc xuyên qua người đàn ông, điều này đã thể hiện đạo lí âm dương cách biệt kinh điển.

Hạ Thi Đình nhìn đến chết lặng người, cô từng xem rất nhiều cảnh hai người yêu nhau lao vào lòng nhau như vậy trong phim, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy nhân vật nữ chính có thể xuyên qua cơ thể nhân vật nam chính, lại còn ngã bổ nhào xuống đất, chống bốn vó lên trời, hình tượng nhếch nhác.

Thì ra người đàn ông trung niên này tên là Vương Bác Du, chỉ thấy ông chẳng cảm nhận được gì, không hề biết mình đã bỏ qua cơ hội ôm ấp người tình, mà chỉ nhìn Vương Lôi vô cùng yêu thương, miệng không ngớt nói: “Bố thấy thời gian này khí sắc của con không tốt, có phải là tiền bố cho con không đủ dùng, bố đã nói với con rồi đừng ra ngoài làm việc, nếu con không thích công ty của nhà mình thì ra nước ngoài chơi. Bố đã check thẻ của con, mấy ngày này con mới tiêu có một ít tiền như vậy, chẳng trách không vui, chi bằng thế này, vài ngày nữa sắp xếp cho con ra nước ngoài một chuyến, thế nào? Có thể trong lòng sẽ vui vẻ hơn một chút đấy!”.

Hạ Thi Đình nhìn Vương Lôi vô cùng có khí sắc, không nhìn ra anh có chỗ nào ăn uống không đầy đủ, càng không nghĩ Vương Lôi có lí do gì để trong lòng ảm ức, cần phải đi du lịch cho khuây khỏa. Nhưng nhìn vẻ lo âu kia của bố anh, hình như ông cho rằng con trai ông mắc bệnh trầm cảm.

Thì ra Vương Lô sợ bố, không phải vì bố anh quá nghiêm khắc, mà là vì sự ân cần thái quá của ông, khiến bất cứ ai nghe thấy đều sẽ sờn da gà. Hình như Vương Lô chính là cậu con trai cứng được bố chiều chuộng có một không hai trên thế giới, bê ở trong tay thì sợ mất, ngậm ở trong miệng lại sợ tan, ra sức cho anh tiền tiêu, chỉ sợ anh không trở thành kẻ phá gia chi tử, tiêu không hết tiền của mình.

Cứng chiều, đây là sự cứng chiều trần trụi không hề che giấu! Hạ Thi Đình nhìn Vương Lô trán đã toát mồ hôi, đột nhiên thấy vô cùng cảm thông với anh.

May mà nhân duyên của Vương Bác Du quá tốt, rất nhanh đã có người bước đến chào hỏi, Vương Lô mới cùng Hạ Thi Đình trốn khỏi sự oanh tạc của kiểu cứng chiều này. Vương Lô đưa mắt ra hiệu, mọi người đều hiểu ý, chuẩn bị bắt đầu tháo chạy, có Vương Bác Du ở đây, chuyện gì cũng đừng mong làm được, còn phải đề phòng Ngải Giai đã trở nên si mê kia bộc phát tiềm năng gì đó.

Thật không dễ gì mới thoát khỏi tầm nhìn của Vương Bác Du, chạy ra khỏi tòa cao ốc, triển lãm đó cũng chưa kịp xem, điều đầu tiên là Đường Tiểu Uyển rất nuối tiếc, khó khăn lắm mới biết sinh thời mình vinh hoa phú quý biết bao, đức cao quyền trọng, giàu có một phương, còn

chưa kịp khoe khoang thì đã bị lôi ra, nhưng nghĩ lại mình dù sao cũng là ma, buổi tối không có người lại chạy vào xem cũng được, không còn thấy buồn nữa.

Vương Lôi đang chuẩn bị lái xe đi, lại nhìn thấy một người chạy đến trước mặt, nhào đến trước cửa xe, lấy hết sức đập vào cửa xe, Hạ Thi Đình vừa nhìn đã nhận ra là Chu Bảo Bảo – mẹ của cặp song sinh Long Long và Phụng Phụng lần trước gặp trong công viên, nhìn vẻ mặt lo lắng của cô ta, Hạ Thi Đình lập tức mở cửa xe.

Chu Bảo Bảo vừa lên xe, lập tức ôm lấy tay Hạ Thi Đình nói: “Lần này bất luận thế nào cô cũng phải giúp tôi!”.

“Đã xảy ra chuyện gì?”. Hạ Thi Đình cũng bị xúc động bởi sự đau buồn của cô ta.

“Cô còn nhớ cái chỗ lần đầu tiên nhìn thấy bọn trẻ nhà tôi không? Chính là chỗ Long Long và Phụng Phụng nhà tôi lần đầu tiên gọi cô là kẻ kém cỏi”.

Mặt Hạ Thi Đình chảy dài ra, tối sầm lại, bắt đầu bốc hỏa, lẽ nào cô ta chạy gấp như vậy chỉ là muốn nhắc mình nhớ lại chuyện vợ vẫn không muốn nhớ đó.

Chu Bảo Bảo nhìn thấy biểu hiện đó của cô, biết là cô đã nghĩ sai, vội nói: “Chuyện là thế này, Long Long và Phụng Phụng nhà tôi hôm qua nói là đi luyện bài, lại chạy đến chỗ đó bắt thầy ma, vì Long Long nói chỗ đó vô cùng nhiều thầy ma, mà còn rất dễ bắt. Tôi cho rằng bọn trẻ lười biếng, dù sao bố chúng còn ở nước ngoài, cho bọn trẻ nhác một chút cũng không sao, nhưng, hôm qua đi rồi không thấy về, con bộ truyền lệnh của tôi đã thả ra, lại mãi không có hồi âm, tôi nghĩ khả năng bọn trẻ đã xảy ra chuyện, muốn nhờ mọi người dẫn tôi đến chỗ đó xem sao”.

Vừa nghe thấy bọn trẻ xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều trở nên lo lắng. Đường Tiểu Uyển nghĩ một lát rồi nói: “Tôi đã sớm nói chỗ đó rất kì lạ, sao có thể có một chỗ dưỡng thi tự nhiên lại dễ dùng đến như thế, bên trong còn toàn là ác quỷ”.

“Được rồi, bây giờ nói gì cũng không còn ý nghĩa, hay là tranh thủ trước khi trời tối ghé qua chỗ đó xem sao! Tôi thực sự không muốn đợi trời tối đến chỗ âm u đó”. Hàn Tử Nghi lập tức quyết định lên đường. Lần trước suýt nữa thì mất mạng ở đó, mọi người đều đã nhận thấy chỗ đó quái lạ, cũng không có ai to gan muốn quay lại chỗ đó một lần nữa, đánh chết cũng không muốn đến đó một lần nữa lúc trời tối.

Hạ Thi Đình vừa nghĩ đến hai đứa trẻ đáng yêu nhưng khiến người khác đau đầu kia thì trong lòng đã mềm yếu, đi thì đi thôi! Coi như mình thực sự là hậu duệ của Đường môn, cũng nên vui với việc giúp đỡ người khác, nhìn dáng vẻ thất thần hoảng hốt kia của Chu Bảo Bảo, đâu có giống là người nhà họ Mã, cô ấy biết bắt thây ma á, đừng đùa nữa.

Vương Lôi lái xe rất nhanh, vì lần trước đã đến chỗ dưỡng thi một lần, cho nên lần này anh vô cùng ung dung tự tại, nhưng, thật kì lạ chiếc xe đi giữa ban ngày mà lại có một lớp sương mỏng vây quanh xe, khiến người ta mơ hồ nhìn không rõ con đường phía trước.

Hạ Thi Đình chỉ chú tâm an ủi Chu Bảo Bảo đang lòng như lửa đốt, cho đến lúc Đường Tiểu Uyên nói: “Không hay rồi, mê trận, chúng ta đã lạc vào mê trận”.

Lúc này Hạ Thi Đình mới nhìn bên ngoài xe, quả nhiên, con đường này đi đã lâu như vậy mà vẫn không có điểm dừng, theo kinh nghiệm lần trước, đáng lẽ phải nhìn thấy một chỗ rẽ từ lâu rồi.

Vương Lôi lo lắng nhìn về phía trước, đạp phanh chuẩn

bị lấy đà, mê trận hay không mê trận gì đều phá hết, nhưng Đường Tiểu Uyển lại nói: “Dừng xe lại, đừng đi nữa, nếu không sẽ càng ngày càng đi xa, chúng ta đã lạc đường rồi”.

“Không thể nhầm được! Rõ ràng đến chỗ dưỡng thi chỉ có một con đường này”. Hàn Tử Nghi cẩn thận quan sát lại, vẫn khẳng định đây là con đường lần trước.

Vương Lô đang định mở cửa xe, bước xuống nhìn kĩ một lượt, bây giờ anh đã được Hạ Thi Đình dùng bùa hiện thân mở con mắt thần, đã có thể nhìn thấy Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai, nhưng, vì đạo thuật của Hạ Thi Đình có hạn, thứ anh nhìn thấy cũng chỉ có hai ma nữ mặc định này, cho nên, lúc anh chuẩn bị đẩy cửa xe, không nhìn thấy cạnh cửa xe có một ma nữ áo đỏ đang đứng đó.

Hàn Tử Nghi và Hạ Thi Đình tái mặt, vì ma nữ kia xông đến một cách kì dị rồi cười với những người trong xe, mà động tác của nó giống như mấy cô gái lễ tân đón khách trước cửa khách sạn năm sao, trong tư thế cúi mình hoan nghênh, tay chỉ về phía trước, giống như cho mọi người biết, chỗ mọi người muốn đi là ở phía trước.

Hàn Tử Nghi một tay kéo Vương Lô mặt đang ngơ ngác

lại, không cho anh đi ra, ai biết bên ngoài còn có cái gì, mà tiếng cười của ma nữ kia lại vẫn vọng đến. Đường Tiểu Uyển bay đi, chuẩn bị bắt lại hỏi cho rõ, chỉ thấy ma nữ áo đỏ kia thoắt một cái đã mất tăm mất tích, tiếng cười vẫn lạnh lạnh vang trong không trung.

“Thà nghe ma khóc, chớ nghe ma cười”. Đây là những điều cơ bản mà người nhập môn học đạo thuật đều biết, Hạ Thi Đình mặt như tro tàn nhìn phía trước, mê trận này rốt cuộc còn có bao nhiêu thứ, con đường này cuối cùng sẽ dẫn đến chỗ nào ? Lúc này bàn tay cô bất giác chạm vào túi xách, bên trong còn có cuốn đạo thuật tự học thành tài Đường môn đạo thuật toàn tập, nhưng cái kiểu nước đến chân mới nhảy và trước khi vào phòng thi tiếng Anh cấp bốn mới giật mình ghi từ mới ra này không thể có hiệu quả gì.

Đường Tiểu Uyển không ngừng lượn vòng vòng trong xe, mê trận này xem ra rất kì lạ, nếu thực sự là do nhóm người ở chỗ dưỡng thi kia bố trí, thì không có sức sát thương quá lớn, bởi vì chỉ cần đợi qua hai tiếng, tự nhiên sẽ có lỗ hổng để ra, nhưng nếu không phải là người ở chỗ dưỡng thi bày ra, vậy ai muốn ngăn họ lại và có ý gì?

Nghĩ đến nụ cười của ma nữ áo đỏ vừa rồi, dường như cô ta cười rất chân thành, rất khách khí, mà còn cảm động chứa chan tính chuyên nghiệp, không giống như có ác ý,

lẽ nào xe thực sự còn phải đi về phía trước sao ?

Trong xe im phăng phắc, mọi người đều không biết có nên đi về hướng ma nữ kia chỉ, hay là quay đầu xe lại.

Vương Lô nổ máy, ra một quyết định mà mọi người đều đồng ý, xe đương nhiên là quay đầu lại, ai muốn liều mạng với ma đầu! Người ta dù có chết một trăm lần cũng chỉ có thể được nâng cấp từ ma trẻ lên thành ma già, còn những người sống ở đây chỉ cần chết một lần thì không còn cơ hội làm người nữa.

Rõ ràng biết phía trước có ma, còn muốn xông lên, kiểu anh hùng không màng sống chết này chỉ xuất hiện trong phim Hollywood, cuộc sống thực tại, gặp phải chuyện thế này đương nhiên chuẩn là thượng sách.

Vương Lô mặt đánh lại lái xe, sắc mặt càng ngày càng xám, cuối cùng vẫn dừng xe lại, bất cứ ai cũng nhận ra anh lại lái trở lại chỗ cũ.

Lạc trong mê trận cũng không phải là chuyện hiếm có gì, chỉ là bây giờ ai cũng biết tâm trạng Vương Lô không tốt, người hay là ma quấy nhiễu Vương Lô lúc này đều sai

lầm, ai bảo anh có mệnh quá tốt, lại còn thiếu sự sợ hãi mà người nào cũng có.

Sắc mặt anh khó coi là vì rất lâu rồi không có ai dám chơi anh như vậy, mặc dù ma nữ áo đỏ kia được những người trên xe này miêu tả đáng sợ biết bao, nhưng cậu ấm Vương Lô đã bị chọc giận đến mức kích động rồi. Anh tăng ga rồi xông thẳng về phía trước, cái trán phát sáng lấp lánh trong mắt Đường Tiểu Uyển, quái dị đến mức cô và Ngải Giai chỉ dám nấp sau lưng Hạ Thi Đình, dè dặt nói: “Thi Đình à, trông chừng anh ta, hình như anh ta phát điên rồi, không không, hay là tôi bảo mấy con ma nhỏ lương thiện phía trước cẩn thận một chút, lúc này ma nào mà gặp anh ta thì đúng là số khổ”.

Chiếc xe lao về phía trước như một thanh kiếm bạc, quả nhiên phía cuối con đường có một bãi tha ma, Vương Lô nhảy ra khỏi xe trước tiên, chống nạnh, nhìn bãi tha ma kết luận: “Lẽ nào lạc vào mê trận đến cuối cùng vẫn chỉ có một chiêu như vậy sao? Không có một chút mới mẻ nào”.

Vương Lô không nhìn thấy, còn mấy người trên xe phía sau đều không dám bước xuống, trong bãi tha ma khắp nơi đều là ma, mặc dù đều là những người từng nhiều lần gặp ma, nhưng trong một chỗ mà nhìn thấy bao nhiêu ma nằm chi chít trên đất, mà đều là những con ma đáng thương, già yếu bệnh tật, thiếu đầu thiếu chân, trong

lòng đương nhiên cũng có chút gai gai.

Những con ma kia vừa nhìn thấy Vương Lô xuất hiện, đều bò ra bên đường tránh vạn đường kim quang trên trán anh, trong chốc lát đúng là cảnh bi thảm của địa ngục, bị ốm có, bị thương có, kêu trời gọi mẹ có, mất vợ mất con có, cảnh tượng trong bãi tha ma đúng là bi thảm không thể tả. Vương Lô đã trở thành ma vương giết ma, ngay cả Hàn Tử Nghi cũng rơm rớm nước mắt, nhảy xuống xe kéo Vương Lô, che cái trán của anh lại, không cho anh tiếp tục hành hung.

“Ôi, loài người từ trước đều cho rằng chỉ có ma bắt nạt người, đâu biết ma chúng tôi bị loài người bắt nạt bi thảm thế này. Gặp phải người bất tự khác lạ, loài ma chúng tôi không biết đã rơi bao nhiêu nước mắt, tổn thương biết bao nhiêu trái tim, chịu bao nhiêu uất ức, nhưng lại chưa từng có ai giúp chúng tôi ghi lại”. Ngải Giai mặt đã đầm đìa nước mắt, xót xa cho thân phận của loài ma.

Vương Lô hình như cũng biết mình đã làm một số chuyện không hay, nén cơn giận lại, trán của anh vừa được che lại, thì liền có ma nữ dám đứng ra, đại diện được cử ra chính là ma nữ áo đỏ kia. Chỉ thấy cô tiến lên phía trước thành tâm thành ý nói: “Cầu xin đại sư Đường môn hãy cứu vớt cái mạng ma của chúng tôi”.

Hạ Thi Đình ngó ra, bây giờ cô mới hiểu mình đã đến chỗ tập trung nuôi dưỡng những con ma yếu đuối, quen gọi là chỗ ma nhỏ tránh nạn, qua sự miêu tả đứt đoạn của ma nữ áo đỏ, cô đã biết những con ma này đều là những con ma yếu đuối lương thiện bị những con ác quỷ hoành hành trong thành phố gần đây bắt nạt đuổi đi. Những con ma này tuy lưu lạc trong nhân gian nhưng chưa từng hại người, cũng không hiện ra dọa người, chỉ tự đi lại trong thế giới của mình, không chọn cách đầu thai cũng là vì cảm thấy làm người thật vô vị, bây giờ đã không còn xã hội ma như trước đây nữa, rất nhiều ma coi đầu thai là lối thoát duy nhất.

Nhưng vì những con ma này rất lương thiện lại yếu đuối, không làm hại người, cũng không có pháp lực gì, cho nên bị bóp chết bởi một tổp ác quỷ lớn không biết từ đâu chui ra, mới tránh đi. Những con ma này, con thì bị thương, con thì bị tàn phế, con thì bị bệnh, đến cả cái mạng ma cũng sắp không giữ được nữa, may mà có ma nữ áo đỏ này lấy bãi tha ma ven quốc lộ ra thu nhận và giúp đỡ họ, nếu không tất cả đều bị ác quỷ giết rồi.

Đang nói, lại nghe thấy tiếng khóc của những con ma nhỏ đáng thương kia, chúng nhao nhao nói ra oan tình của mình, không ngờ thế kỉ hai mươi một vẫn còn có thể giới ma bị thảm như vậy! Vẫn còn lặp lại bi kịch Hoàng

Thế Nhân^[8] bức bách Dương Bạch Lao, đừng nói Chu Bảo Bảo, Hạ Thi Đình, ngay cả Hàn Tử Nghi cũng cầm khăn tay lau nước mắt.

[8] Nhân vật trong phim **Bạch Mao nữ**, một bộ phim về thời cải cách ruộng đất của Trung Quốc.

Hạ Thi Đình nghe xong cảm xúc trong lòng sục sôi, lập tức hỏi: “Tôi có thể giúp mọi người làm gì?”.

“Làm gì?”. Ma nữ áo đỏ kia rất kinh ngạc hỏi ngược lại: “Lẽ nào cô không biết, trách nhiệm lớn nhất của Đường môn các cô chính là cứu giúp những con ma tốt lương thiện phải chịu khổ chịu nạn sao? Các cô là danh y của thế giới ma mà!”.

Hạ Thi Đình và Đường Tiểu Uyển đều giống như bị ma đánh cho hôn mê, hiểu nhầm à! Đường Tiểu Uyển nhìn thấy Đường môn đạo thuật toàn tập thì cho rằng Đường môn là phái bắt ma, chẳng trách mấy môn phái bắt ma kia xem thường mình như vậy, thì ra, Đường môn nói thẳng ra chỉ là nơi hành nghề y của thế giới ma.

“Nhưng, tôi chưa bao giờ học y thuật mà!”.

“Không thể nào! Cô không phải đã có được quyển sách kia sao?”. Ma nữ áo đỏ kia càng tỏ ra ngạc nhiên.

Hạ Thi Đình rất kinh ngạc: “Sao cô có thể biết rõ như vậy!”.

“Bên cạnh cô có biết bao nhiêu ma đi qua đi lại, ai có thể không biết chuyện của cô, vừa nghe thấy chuyện Đường môn lại có hậu duệ, chúng tôi không biết vui mừng đến mức nào”. Ma nữ áo đỏ kia bây giờ mới hiểu ra, người mới đến lần này thực sự có thể chẳng biết gì.

Hạ Thi Đình lấy cuốn sách kia ra, rồi nói: “Cô xem, trên này viết là đạo thuật mà”.

Ma nữ áo đỏ kia vừa nhìn thấy quyển sách liền vui vẻ nói: “Ha ha, thế này à, cô cầm ngược quyển sách này lại, xem từ trang cuối cùng trở về trước!”.

Hạ Thi Đình cầm ngược cuốn sách lại, mở trang cuối cùng ra, phát hiện những chữ mang một ý nghĩa khác từ từ hiện lên, thì là đúng là Y thư tế thể cứu ma Đường môn, Hạ Thi Đình bất ngờ trở thành bác sĩ của ma. Đường Tiểu Uyển nhìn thấy Hạ Thi Đình trợn mắt lờ mình, biết là

vì cô vẫn đang giận chuyện cô đã lừa dối cô ấy nói mình là đạo cô gì đó, cảm thấy đuối lí, chậm rãi bay ra một bên giả làm y tá nói chuyện với những con ma bị thương.

Hạ Thi Đình muốn dừng lại chăm sóc nhóm ma bị thương này, nhưng Chu Bảo Bảo lại rất lo lắng, mê trợn là bày ra để mời người Đường môn giúp đỡ. Nhìn cảnh một đồng ma già yếu bệnh tật này không thể không động lòng thông cảm, nhưng trái tim của người mẹ lại chỉ hướng về con mình, hướng hồ Long Long và Phụng Phụng bây giờ vẫn bật vô âm tín, nếu ở lại đây cứu giúp ma, không biết phải đợi đến khi nào.

Hạ Thi Đình cũng nhận ra, cô nghĩ thầm, những con ma này cũng đã bị thương lâu như vậy rồi, một chốc một lát cũng không chết được. Trái lại việc tìm hai đứa trẻ Long Long và Phụng Phụng này vô cùng quan trọng, vì hai đứa trẻ này thích nói những lời không kiêng nể kiểu trẻ con, gặp phải người lớn hiểu chuyện như cô thì có thể vô sự, nếu gặp phải một số người lớn không hiểu chuyện mà tính khí lại không tốt, có lẽ sẽ bị đánh tàn nhẫn, có khả năng bị đá văng sang một bên, rất nguy hiểm.

Hạ Thi Đình nói lại tình hình với ma nữ áo đỏ kia, hẹn rằng sau khi cứu được bọn trẻ sẽ quay lại cứu mọi người, ngay lập tức nhận được ánh mắt sùng bái của ma nữ áo đỏ, trong mắt của ma nữ này, người tốt bụng đức độ như

vậy đã không còn nhiều nữa.

Lúc ma nữ áo đỏ đem sự tình nói rõ cho những con ma trong bãi tha ma được biết, tất cả đều tỏ ra ủng hộ, những con ma còn không ngừng cung cấp thông tin tình báo, mới biết những con ma nhàn rỗi này ngày ngày chỉ biết ngó ngó nghiêng nghiêng, chưa từng luyện phép thuật bao giờ nên mới bị người khác bắt nạt, nhưng mạng lưới thông tin của họ lại nhanh nhạy khó tả có thể sánh với cục tình báo, hay tổ chức chống khủng bố gì đó của Mĩ. Tỉ dụ lần cuối cùng nhìn thấy Long Long và Phụng Phụng là lúc đi ra từ trong chỗ dưỡng thi đã bị một nhóm người mặc áo đen bắt đi, không hề bị thương tích gì.

Chu Bảo Bảo vừa nghe thấy con mình không bị thương, lòng nhẹ nhõm hẳn. Ma nữ áo đỏ phá dỡ mê trận, lúc này mọi người mới phát hiện trời đã tối, trời tối thế này còn chui vào chỗ dưỡng thi, dường như hơi giống với đi vào hang hùm miệng cọp, nhưng nhìn dáng vẻ lo lắng của Chu Bảo Bảo, Vương Lô và Hàn Tử Nghi làm thân nam nhi, bất luận thế nào cũng không thể tỏ ra nhát gan vào lúc này. Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai đều đã là ma, đương nhiên không quá sợ hãi nơi dưỡng thi, Hạ Thi Đình càng không dễ bỏ cuộc giữa chừng. Chiếc xe rất nhanh chóng đã đến nơi cần đến, vừa nhìn dãy nhà mái bằng kia, Hạ Thi Đình lại nhớ đến lần trước suýt nữa thì chết trong đó, liền nấp nấp sau lưng Ngải Giai.

Ngôi nhà vẫn âm u như thế, Vương Lôi đi đầu tiên, vừa đi vừa nói: “Đúng là nhìn chỗ này thật vướng mắt, ngày mai sẽ mua lại, một mồi lửa đốt trụi luôn, để khỏi hại người”.

“Hay lắm, hay lắm! Nếu không ngày mai chúng ta lại đến phóng hỏa”. Hàn Tử Nghi vội gật đầu, lố chân lông của anh đã dựng cả lên.

Chu Bảo Bảo xông lên trước nhất vừa gọi to: “Long Long, Phụng Phụng”. Vừa tiến vào mở cửa, trên từng dãy từng dãy giường để thi thể kia lại chẳng còn gì nữa.

Lẽ nào những thi thể này đều đã dưỡng thành thầy ma đi khắp nơi hại người rồi, hay là chỗ này bị lộ cho nên chuyển đi. Nhà xác trống không khiến người ta càng cảm thấy kì lạ, trong lòng bàn tay Chu Bảo Bảo hiện ra một thanh kiếm sáng loáng, cẩn thận tiến lên phía trước, không ai dám sơ suất.

Nhưng, quả thực là không tìm thấy thi thể nào, Long Long và Phụng Phụng càng không có tung tích gì. Đúng lúc mọi người chuẩn bị ra ngoài tìm, Đường Tiểu Uyển chỉ ra bãi tập của ngôi nhà, đã thấy từng đội từng đội hồn ma đứng rất thẳng hàng.

“Bọn chúng muốn làm gì, lẽ nào đang luyện tập?”. Hàn Tử Nghi dè chừng hỏi.

Hạ Thi Đình quan sát rồi nói: “Có cửa sau hoặc có đường thoát thân như cửa sổ không, tôi đoán chừng chúng ta không xông ra nổi đâu”.

Ngài Giai bay một vòng rồi quay trở lại lắc đầu, nói: “Thiết kế của căn nhà này thật không khoa học”.

“Vậy chúng ta còn đang làm gì, mau đóng cửa thôi”. Hạ Thi Đình vừa nghe lập tức chạy đi đóng cửa, sau đó dùng nước đánh ma vẽ bùa, làm rất bài bản, khiến Chu Bảo Bảo rất sùng bái.

Chu Bảo Bảo chỉ biết bắt thây ma, bao nhiêu ma như vậy mà chỉ dựa vào chút đạo thuật nghiệp dư của Hạ Thi Đình và Đường Tiểu Uyển chắc chắn không đủ. Vương Lô và Hàn Tử Nghi thì càng không thể hi vọng gì, tất cả mọi người đều nhìn Ngài Giai. Ngài Giai đã trở thành người bảo vệ, mặt trời hồng trong lòng nhóm người này, dù sao đến lúc quan trọng Ngài Giai đều có thể phát huy tiềm năng, dọn sạch những nhân vật nguy hiểm, quả là có tác dụng tốt hơn mặt trời nhỏ của Vương Lô. Nhưng, Kim

Dung tiên sinh cũng từng viết đến lúc mạch thần kiếm^[9] của Đoàn Dự, cũng chỉ là chuyện lúc linh lúc không, nếu hoàn toàn dựa vào Ngải Giai chỉ phát huy lúc tâm trạng không tốt, vậy thì, kết cục của mọi người đương nhiên sẽ rất thảm.

[9] Lục mạch thần kiếm là tên một loại tuyệt kỹ võ công xuất hiện trong truyện kiếm hiệp của Kim Dung, được tu luyện dựa trên cách vận hành khí theo nguyên lí của nhất dương chỉ rồi phát triển thành kiếm khí. Theo truyện **Thiên long bát bộ**, nhân vật Đoàn Dự là người duy nhất có thể sử dụng trọn vẹn cả sáu mạch kiếm khí.

Ngải Giai gần như sắp bị đám ma đông đúc kia làm cho sợ phát khóc, vừa lùi lại phía sau vừa nói: “Cái gì, muốn tôi xông ra dọn sạch ngằn kia ma sao? Cô nghĩ tôi là ai, Đông Phương Bất Bại^[10] sao? Chao ôi, mọi người thật độc ác, muốn lấy tôi ra làm mồi nhử, sau đó thì bỏ chạy có phải không?”.

[10] Đông Phương Bất Bại là một nhân vật đồng tính do luyện môn Quỷ Hoa bảo điển trong tiểu thuyết kiếm hiệp **Tiểu ngạo giang hồ** của Kim Dung.

Hạ Thi Đình khuyên bảo Ngải Giai hết nước hết cái, chỉ cần lúc cô rơi vào nguy hiểm thì sẽ phát huy tiềm năng, dọn sạch nhóm ma kia hoàn toàn không thành vấn đề, gần như chỉ là màn khởi động trước khi thi đấu. Nhưng Ngải Giai càng trốn kỹ hơn, gần như muốn bay ra khỏi nóc

nhà: “Sao có thể, tôi không có gì có thể phát huy, lần nào mọi người cũng bắt nạt tôi, tôi phải bỏ đội thôi”.

Đường Tiểu Uyển nhận ra muốn trông chờ vào Ngải Giai lúc quan trọng thật vô vọng, cho dù thế nào cô ta cũng không tin mình là một ma nữ vô cùng hung hãn, chỉ nấp sau cái đèn liên mềm nói: “Muốn một ma nữ xinh đẹp như thế này ra mở màn sát giới, sao có thể tàn nhẫn như vậy, dù sao năm xưa tôi cũng là người trăm người muốn vạn người mê”.

Những con ma xếp thành hàng ngoài bãi tập kia đang chức xông vào, nhưng không dám quá hung hăng càn quấy hoàn toàn là nhờ vào sự chống đỡ hết mình của mặt trời nhỏ trên trán Vương Lôi. Hạ Thi Đình và Đường Tiểu Uyển đã chuẩn bị liều chết một phen, trong lòng mọi người đều có một suy nghĩ, lần này có thể thoát thân, bất luận thế nào đều muốn đuổi kẻ giả mạo vạn người mê, không giữ nghĩa khí, không theo quy tắc của giang hồ - Ngải Giai kia đi, không có nghĩa khí thì dù là người hay là ma đều không được người khác hoan nghênh.

Vào lúc cuộc đại chiến sống chết sắp bắt đầu, chỉ thấy một chiếc xe đi thẳng vào, những con ma trên sân tập lập tức dừng hành động, đợi người trong xe ra lệnh.

Những lời người kia nói rất đơn giản: “Giao quả cam ra, bọn ta sẽ thả bọn trẻ và các người”.

“Quả cam là cái gì, ở đâu?”. Lần này Hạ Thi Đình đã phản nộ, bất luận quả cam là cái gì, ở đâu, dù thế nào cái thứ mang lại bao nhiêu phiền phức cho mình này cũng không thể có kết cục tốt.

“Nghe nói quả cam ở trong phòng triển lãm xác chết nữ nhà Tống, nhưng bọn ta đã đi lật tìm một lần rồi, hoàn toàn không tìm thấy. Ta nghĩ, các người ở đây có chủ nhân của xác chết nữ, có lẽ sẽ biết để ở chỗ nào? Các người có mấy tiếng nữa để tìm được nó, nếu không trời sáng ta sẽ giết chết bọn trẻ”.

Giọng nói của người kia đầy sự uy hiếp hoàn toàn không có chút sắc thái tình cảm gì. Chu Bảo Bảo rít lên: “Trả con lại cho ta, nếu không các người sẽ chết rất thảm”.

Nhưng chiếc xe kia đã lao đi, còn đám ma thao trường liền biến mất, Vương Lôi kéo cửa muốn đuổi theo chiếc xe kia, nhưng không thấy bóng dáng của nó đâu nữa.

Chương 4

Mọi người hình như hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác, Vương Lôi nổ máy, chạy thẳng đến phòng triển lãm. Trên đường đi mọi người đều đầy bụng tức, cảm giác bị người khác khống chế thật uất ức, mà cái người kia lại biết chuyện của mình rõ như lòng bàn tay, lẽ nào thực sự có thần tiên hay sao?

Hàn Tử Nghi an ủi mọi người nói: “May mà chuyện đi ăn trộm một bảo vật trong phòng triển lãm cũng không phải

là chuyện tà đình gì, chẳng qua chỉ là đánh thuốc mê mấy người bảo vệ mà thôi”.

“Anh biết bảo vệ phòng triển lãm lần này giỏi như thế nào thì sẽ không nghĩ như vậy”. Vương Lô nhú mày, trừ phi biết bay, nếu không sao có thể thoát qua bao nhiêu trạm gác như thế, đã nói từ lâu rồi là bảo vật vô giá.

Một nhóm người áo đen đang tụ tập trong bãi đỗ xe ở tầng thấp nhất của cao ốc trưng bày triển lãm. Mắt thần đã bị phá hủy, nhìn dáng vẻ nhóm người đó cũng biết bọn chúng cũng đang nhắm vào những châu báu vô giá kia.

Có một người áo đen khẽ nói: “Đại ca, lần trước chúng ta đã gặp ma, mất việc làm, lẽ nào bây giờ lại đổi nghề sao?”.

“Ai nói chúng ta đổi nghề, chúng ta đương nhiên vẫn là sát thủ”. Tên đại ca kia nói mà không hề quay đầu lại.

“Nhưng sát thủ lại đi ăn trộm đồ, người trong nghề biết sẽ cười chê đấy!”.

“Vậy có cách gì? Ai bảo lần trước chúng ta đã để sảy cô gái kia và không lấy được quả cam, lần này không ăn trộm ít đồ mang về, chúng ta ăn bằng gì?”. Hắc cứ nghĩ đến nhiệm vụ thất bại lần trước, nhớ lại cảnh gặp phải một cô gái với khuôn mặt đại trai mê muội một cách kì lạ, còn cả nửa con ma sau lưng cô ta, lại cảm thấy ong đầu.

Chính cô gái đó hại mình bây giờ phải lưu lạc đến bãi đỗ xe ngầm, chui dưới ống cống, ăn trộm đồ. Chao ôi, nói ra thật quá mất mặt.

Tên đại ca đang nghĩ, nếu để ta gặp lại cô gái kia, ta nhất định xuyên trước lại xuyên sau, cho dù sau lưng cô ta có bao nhiêu ma đi chăng nữa.

Tên đại ca vẫn đang tính toán rửa hận báo thù như thế nào trong bóng tối, bất ngờ nhìn thấy trước mặt xuất hiện một cặp chân dài, một cô gái đẩy cửa bước xuống từ chiếc xe đỗ ngay bên cạnh hắn.

Trong chiếc xe kia hình như có rất nhiều người, một lát đã bước xuống một đồng, tên đại ca trong bóng tối nhìn thấy chính là cô gái hại mình mất hết sự tôn nghiêm kia. Bây giờ hắn ta không còn sợ ma, không cảm thấy sợ hãi khi nhìn thấy hai ma nữ bay sau lưng cô nữa, lẽ nào

những ngày lên Phật đường niệm kinh là công toi sao!

Nhưng tên đại ca cũng nhìn thấy hai người đàn ông kia xách hai khẩu súng. Nhìn từ góc độ chuyên nghiệp, khẩu súng kia quả thực vô cùng hấp dẫn, loại súng này bắn ở khoảng cách gần không phát ra tiếng động, viên đạn sau khi đi vào cơ thể sẽ làm rách một lỗ lớn, cho dù không trúng chỗ hiểm, trong một thời gian ngắn cũng khiến người ta chết vì mất máu, không kém gì chất kịch độc bảy bước là chết thời cổ.

Tên đại ca nhận thấy bọn thuộc hạ đều đã lùi hết về phía sau, hẳn biết vũ khí trong tay mình cũng không đáng gì do vậy chỉ có thể trừng mắt đứng nhìn nhóm người kia đi vào thang máy, chạy thẳng lên tầng thượng.

Sau khi thấy nhóm người kia vào thang máy, bọn thuộc hạ mới cẩn trọng bò ra từ trong bóng tối hỏi: “Đại ca, em thấy hình như chúng cũng đến ăn trộm đồ”.

“Nhìn dáng điệu kia của chúng, dường như không phải là ăn trộm mà là ăn cướp”.

“Vậy bây giờ chúng ta làm thế nào?”. Tên thuộc hạ hơi

chột dạ.

Tên đại ca nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ăn cướp thứ của chúng, chúng ta ăn trộm thứ của chúng ta, nước sông không phạm nước giếng, nhiều châu báu như vậy, trộm được một thứ đã là rất tốt rồi”.

Trong thang máy, Hạ Thi Đình nhìn vẻ đần độn của hai người cầm súng là Vương Lôi và Hàn Tử Nghi nói: “Các anh lẽ nào chuẩn bị cướp ngân hàng, mang theo hai khẩu súng này làm gì?”.

Hàn Tử Nghi tỏ ra là điệp viên 007^[1] chính hiệu: “Chẳng lẽ cô trực tiếp xông qua họng súng của bảo vệ, để lật tìm quả cam sao?”.

[1] James Bond (bí danh 007) là một điệp viên hư cấu người Anh được tạo ra bởi nhà văn Ian Fleming vào năm 1951 và đã được đưa vào mười hai cuốn tiểu thuyết, hai tuyển tập cũng như loạt phim về các cuộc phiêu lưu của điệp viên này.

Chu Bảo Bảo không ngờ mình có thể trở thành tội phạm cướp bóc, nghĩ một lát, sau đó vén váy lên, Ngải Giai đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này tức giận nói: “Chao ôi, cô đã làm mẹ rồi, đừng lẳng lơ như vậy có được không?”

Muốn mê hoặc ai vậy! Ở đây tôi mới là người có sức hút”.

Chu Bảo Bảo cũng không để ý cô ta, vừa cười tắt vừa nói: “Tôi không muốn trẻ như vậy đã phải ngồi bóc lịch”.

“Vậy thì cũng không cần vội dùng mỹ nhân kế như thế!”. Hạ Thi Đình tốt bụng nhắc nhở cô, họ vẫn chưa đến tầng trên cùng.

Chu Bảo Bảo lấy tắt chùm lên đầu rồi kéo xuống mặt, sau đó nói: “Cướp bóc cũng cần đạo đức có được không, tôi chỉ là đội mũ trùm đầu, vẫn còn một chiếc, có ai cần không?”.

Hàn Tử Nghi chảy nước miếng chen vào: “Tôi cần, tôi cần”. Lập tức bị một cú đánh rất mạnh vào sau gáy, là Ngải Giai ra tay.

Nhân viên trong phòng bảo vệ đang ăn đêm, nhìn thấy tình hình trong thang máy, bàn tay cầm hamburger run lên bần bật, con người như sắp rơi xuống. Anh ta lập tức cầm bộ đàm lên rồi nói: “Đội trưởng, đội trưởng, tôi nhìn thấy có một nhóm người, không, hình như là một nhóm người thần kinh đang đến tầng thượng của anh. Tôi đoán là

chúng đến ăn cướp, có điều đi ăn cướp mà lại xuất hiện trắng trợn như vậy có lẽ không phải là người bình thường”.

Đội trưởng cũng trở nên lo lắng. Mấy sát thủ áo đen cũng đang vừa chạy vừa thở hổn hển trong cầu thang bộ, thuộc hạ sau khi đi được vài bước, ngồi phịch xuống đất nói với đại ca: “Không được rồi, hay là đi thang máy đi! Tòa nhà này có mấy chục tầng, cứ chạy như vậy sẽ bị đứt hơi mất”.

Tên đại ca không quay đầu lại, thở phì phò giống như cái ống thổi nói: “Trong thang máy có mắt thần, mà ngu thật! Chẳng trách lúc chúng ta hành động không thành công, chính là vì có thằng đàn độn như mày tồn tại”.

Vì thế chúng lại chịu khó bò, tên thuộc hạ cũng bò theo, vừa bò vừa rơi nước mắt nói: “Đại ca, chúng ta nên làm sát thủ thôi! Làm ăn trộm thực sự phải có sức khỏe!”.

“Từ lâu đã bảo mày luyện tập, mà lại không nghe, được rồi, làm xong vụ này, chúng ta sẽ đổi nghề!”.

“Làm sát thủ?”. Tên thuộc hạ lập tức tiếp lời, ngay lập

tức ăn một cú đập vào mặt từ tên đại ca kia.

Tên đại ca mắng: “Đồ vô tích sự, lẽ nào chúng ta chỉ có thể làm cái nghề không có tiền đồ ấy, không phải là sát thủ thì là kẻ trộm, không thể có thêm lựa chọn khác sao?”.

Một tên thuộc hạ khác rất lâu mới dè dặt hỏi: “Lẽ nào đại ca định đi Tây Tạng làm giáo viên?”.

Tên đại ca vốn đã thở không ra hơi nữa, nghe thấy đoạn đối thoại này, cảm thấy cuộc đời mình quả nhiên tăm tối và hiểm ác!

Nhưng hắn lại nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ta vẫn đổi nghề, làm một số chuyện có ý nghĩa thôi! Chúng ta phải khiến cuộc đời có giới hạn này tràn đầy thành quả”.

Sau đó đưa mắt lườm tên thuộc hạ nói làm thầy giáo tình nguyện kia: “Mày cho rằng làm thầy giáo tình nguyện là một công việc rất có tiền đồ sao?”.

Tên thuộc hạ dè chừng hỏi: “VẬY ĐẠI CA MUỐN LÀM GÌ?”.

“Tao nghĩ thông rồi, đến Tam giác Vàng ^[2] buôn ma túy!”.

[2] Là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanmar, nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới.

Tên thuộc hạ toàn thân run rẩy, không dám nói nhiều, chỉ sợ lại bị ăn đập.

Viên Đội trưởng đã cử người canh giữ dày đặc ở cửa thang máy đến cả một con ruồi cũng không thể bay đến phòng triển lãm. Cùng với sự tăng lên của con số trên bảng điều khiển thang máy, cuối cùng cả đám Hạ Thi Đình cũng đã tới tầng thượng.

Hạ Thi Đình và Chu Bảo Bảo đều vô cùng căng thẳng. Hàn Tử Nghi càng run hơn, cầm súng cũng không nổi nữa, nhưng khi cửa thang máy vừa mở, mặt Vương Lô vừa thò ra, lưng của Đội trưởng đã cong xuống như cây dương liễu gặp gió.

“Thiếu gia, sao cậu lại đến đây, muộn như vậy còn đến

làm gì?”. Đội trưởng lập tức chạy lên trước, cúi rạp người, chỉ mong sao được lau giầy giúp Vương Lô.

Ánh mắt của tất cả những người đi ra từ trong thang máy đều có vẻ như muốn giết chết Vương Lô. Đặc biệt là Chu Bảo Bảo đội tất da chân đã mặt dài như mặt ngựa, sớm biết phòng triển lãm là của nhà Vương Lô, đâu cần phải hóa trang thành ma nữ che mặt bằng tất, cô dùng dùng giết tất xuống, tức giận nhìn Vương Lô.

Vương Lô chỉ gật gật đầu với đội trưởng đội bảo vệ, sau đó quay đầu nói với nhóm người đang phần nộ kia: “Được rồi, lẽ nào trong nhà tôi có bao nhiêu tòa nhà, bao nhiêu gia sản, bao nhiêu hoạt động, đều phải nói với mọi người sao? Vậy thì mọi người phải nghe đến khi nào mới xong?”. Thiếu gia nhà họ Vương đối mặt với chuyện như vậy mới nổi giận thô lỗ, tất cả mọi người đều im lặng, mặc dù chân rằng mỗi người đều ngửa ngáy, nhưng vẫn ngoan ngoãn giống như nàng dâu trẻ theo sau Vương Lô đi vào phòng triển lãm.

Vương Lô vừa đi vào vừa giải thích, hoạt động khai quật mộ lần này là bố anh đầu tư tiền của ra làm. Không ngờ, khai quật đi khai quật lại lại khai quật vào người nhà mình, đó là đào Đường Tiểu Uyển lên.

Đúng lúc Vương Lô dẫn nhóm người Hạ Thi Đình nghênh ngang đi vào phòng triển lãm, nhóm người áo đen ở một chỗ rẽ lại đang giận sôi sùng sục.

“Dựa vào cái gì chứ! Đại ca, người ta cũng là ăn trộm, sao lại hung hăng càn quấy như thế, không chỉ đi thang máy, mà còn có thể qua cửa như vào chỗ không người”.

Tên đại ca suy nghĩ hồi lâu: “Nhất định là trúng tà rồi, nha đầu kia biết tà thuật. Mà không nhớ sao, lần trước chúng ta đã gặp ma”.

“Vậy chúng ta tranh thủ lúc này chuồn vào đi!”. Tên thuộc hạ lập tức nín hót.

Tên đại ca cũng cảm thấy mình là sát thủ thật vô dụng, làm ăn trộm cũng không có được phong độ như người ta thế kia, lòng tự tôn của hắn chịu sự đả kích rất lớn. Vì thế hắn hạ quyết tâm cho mình một cơ hội lấy lại lòng tự tin để quay lại làm người, liền vẫy vẫy tay, nghênh ngang xông vào trong phòng triển lãm.

Người Đội trưởng đang giận dữ nhìn dáng vẻ phá gia chi tử không ai bì nổi kia của Vương Lô ở bên ngoài, lại

thấy một nhóm người áo đen nhìn thấy mình mà coi như không, lướt qua vai mình cứ thế đi vào, trên tay cầm theo túi vải, trông bộ dạng kia chắc chắn là đến ăn trộm đồ, không những thế còn vô cùng ngênh ngang. Bây giờ còn xông thẳng vào ngay trước mặt tất cả các bảo vệ cầm súng.

Viên Đội trưởng thực sự không hiểu nổi việc này, đợi những người kia tiến vào, anh hỏi một tay bảo vệ bên cạnh: “Vừa rồi anh cũng nhìn thấy nhóm người áo đen kia vào?”.

Tay bảo vệ kia há hốc mồm kinh ngạc gật đầu.

Viên Đội trưởng vẫn không yên tâm hỏi lại: “Bây giờ anh nhìn thấy tôi và chính anh”.

Tay bảo vệ bị những câu hỏi kì quặc này làm cho hoảng sợ, gật đầu lia lịa.

Đội trưởng bất ngờ rút súng ra nói: “Mẹ kiếp, coi ta như không khí sao? Lại dám coi ta như không khí hả?”.

Một cảnh tượng khác đang diễn ra trong phòng triển lãm, Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai bay lơ lửng trên không trung, ra vẻ đau lòng nhìn bạt ngàn châu báu quý giá kia. Còn Vương Lô, Hạ Thi Đình, Hàn Tử Nghi, Chu Bảo Bảo lại đang không ngừng tìm kiếm quả cam, dù là bất cứ thứ gì có một chút liên quan với quả cam họ đều bới lên tìm.

Còn những người mặc áo đen lại không khách sáo chút nào, tay cầm túi vải, cũng không quan tâm tiếng còi báo động, bắt đầu vơ vét châu báu, lại có một thuộc hạ nhắc nhở tên đại ca: “Đại ca xem người ta trộm đồ cũng cần phải nghiên cứu, chọn đi chọn lại, chưa có thứ nào lọt vào mắt”.

Tên đại ca hơi ngẩng đầu, quả nhiên nha đầu kia nhìn chung chỉ là xem đi xem lại, mà không hề thò tay lấy thứ gì. Hạ Thi Đình cũng đã nhìn thấy đại ca áo đen, cô ngạc nhiên ngó qua ngó lại nhìn, sau đó nói: “Anh... anh, trông anh rất quen, chúng ta từng gặp nhau ở đâu nhỉ?”.

“Lần trước ta chuẩn bị cướp của cô, sau đó còn định giết chết cô”. Tên đại ca khách sáo trả lời.

Hạ Thi Đình vừa lật cái túi của mấy người kia vừa tìm xem có quả cam không, sau đó bỗng như tỉnh ngộ thốt

lên: “Ồ! Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, bây giờ anh đổi nghề làm ăn trộm?”.

“Không dễ sống mà, người tài bây giờ rất nhiều!”. Hắc lại bắt đầu than vãn về cuộc sống, nếu không phải Đường Tiêu Uyển và Ngải Giai lại đánh nhau, phân tán sự chú ý của Hạ Thi Đình, đoán chừng hai người này có thể cùng nhau luận bàn triết học.

Đường Tiêu Uyển chỉ vào một chiếc nhẫn ngọc nói: “Tôi nhớ ra rồi, trước đây tôi đúng là một công chúa xinh đẹp có sức hút. Vừa nhìn thấy cái nhẫn này thì tôi đã nhớ ra rồi, có điều lúc tôi còn nhỏ phụ vương đã xem bói giúp tôi, nói tôi mệnh đoản, vì thế đưa tôi đến Đường môn học y thuật chữa bệnh cho ma, muốn tôi tích nhiều âm đức một chút, để không phải tồn mạng quá sớm”.

Có thể nhớ lại nhiều hồi ức như vậy, Đường Tiêu Uyển đương nhiên rất vui, đặc ý lao về phía Hạ Thi Đình gọi: “Ồ, tôi thực sự không lừa cô, tôi thực sự là người của Đường môn, không có ai quy định làm công chúa thì không được làm đạo cô, năm đó Dương Quý Phi^[3] cũng được đưa đến đạo quán tu hành! Tôi đã là cái gì?”.

[3] Dương Quý Phi là một cung phi của Đường Minh Hoàng, được công nhận là một trong tứ đại mỹ nhân trong lịch sử Trung Quốc, có sắc đẹp khiến

hoa thu mình lại vì hổ thẹn.

Ngải Giai lại không vui: “Ý của chị là, chị là người có sắc đẹp mê hồn?”.

“Đúng vậy, lúc còn sống tôi có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, được người ta gọi là một đóa hoa đạo cô.

Mặt Ngải Giai tối sầm lại: “Ý của chị là, tôi không đẹp bằng chị?”.

“Đương nhiên rồi”. Một câu nói sơ ý của Đường Tiểu Uyển lại khiến cho lòng đố kỵ hừng hực của Ngải Giai thích hư vinh bùng lên thành ngọn lửa. Hai con ma nữ lại bắt đầu lao vào đánh nhau, xoắn chặt lấy nhau. Lúc Hạ Thi Đình ngẩng đầu lên thì họ đã đánh nhau rất hăng, đành nói với Vương Lô: “Anh lấy trán chiếu một cái, bọn họ thật phiền phức”.

Ánh vàng trên cái trán như mặt trời nhỏ của Vương Lô đánh hai ma nữ vì hư danh vạn người mê này mà đánh nhau bắn vào góc tường. Hàn Tử Nghi vừa nhìn thấy cảnh này, biết là chuyện tìm quá cam lại bị phá hỏng, lăm lăm trong mồm: “Chuyện cần các cô nhớ, các cô nhớ không ra, còn chuyện không cần nhớ thì các cô nhớ rất rõ. Làm

thế nào để có quả cam?”.

Nghe thấy câu nói này, Chu Bảo Bảo đầu đấm mồ hôi dừng lại, trong lòng buồn đau, không biết làm thế nào mới phải, tìm không thấy quả cam thì không cứu nổi bọn trẻ bảo bối của mình. Nước mắt Chu Bảo Bảo lại bất ngờ tuôn trào, cô ôm mặt khóc nức nở, cả đám Hạ Thi Đình không biết an ủi cô thế nào, chỉ biết vây quanh cô, đưa mắt nhìn nhau.

Đúng vào lúc này, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại, là của Chu Bảo Bảo, cô cầm điện thoại lên nghe, hét lên: “Ông xã, ông xã, anh ở đâu? Mau đến cứu con chúng ta”.

Chỉ thấy mặt Chu Bảo Bảo đang méo mó đã từ từ bình tĩnh lại, xúc động nói: “Anh đã cứu được các con rồi, anh có sao không, có bị thương không? Cục cưng ở đâu?”. Một sự quan tâm thái quá với những lời lẽ mùi mẫn như cải lương.

Trong điện thoại đột nhiên vọng lại tiếng trẻ con lanh lảnh: “Mẹ, chúng con và bố đang ăn cơm, mẹ cũng đến đi! Bố mang về cho chúng con rất nhiều quà”.

Chu Bảo Bảo lập tức thể hiện tình mẫu tử với muôn vàn yêu thương: “Cục cưng, đều là mẹ không tốt, không chịu khó luyện công, không cứu được các con, khiến các con phải chịu khổ. Đúng vậy, may mà các con có người bố vĩ đại nhất trần gian, mẹ về nhà ngay đây”.

Tất cả mọi người nghe vậy sờn hết da gà, thực sự quá buồn nôn, thì ra cả nhà Chu Bảo Bảo đều như vậy.

Chu Bảo Bảo vừa nghe ông xã nói đã cứu được các con, chẳng mảy may quan tâm đến chuyện quả cam kia nữa, ba chân bốn cẳng chạy về nhà, mấy người Hạ Thi Đình cũng đi theo. Còn mấy người áo đen đang vờ vết châu báu rất thoải mái kia, nhìn nhóm người này lại vội vã lao đi, liền nói với tên cầm đầu: “Bọn họ đi rồi, chúng ta cũng nên đi thôi!”.

“Trộm thêm một chút, mặc dù nói từ góc độ đạo đức, chúng ta không nên quá tham lam, nhưng leo cầu thang bộ lâu như thế, quả thực vẫn không đáng, thêm một chút nữa!”. Tên đầu sỏ vẫy vẫy tay, lại tiếp tục lấy.

Lúc Vương Lôi đi ra khỏi phòng triển lãm, Đội trưởng cẩn trọng hỏi: “Thiếu gia, nhóm người áo đen bên trong kia có phải là bạn cậu?”.

“Không phải”. Vương Lô không quay đầu lại trả lời.

Được, nhìn cửa thang máy của nhóm người Vương Lô từ từ đóng lại, nụ cười nịnh bợ của Đội trưởng đội bảo vệ kia từ từ biến thành nụ cười độc ác. Người Đội trưởng chậm rãi quay đầu, đưa mắt ra hiệu với một đội bảo vệ đang chờ sẵn trong chỗ tối, nghiêng rằng nghiêng lợi nói với mấy người áo đen như đang tham gia buổi tiệc đứng vẫn đang tới tấp lấy đồ: “Coi tao là không khí hả? Coi tao là không khí bọn tao sẽ cho lũ bay biết thế nào là thiếu ôxy?”.

Mấy tháng sau, trong một phòng giam nào đó, có mấy thằng cha xúm lại, đang to nhỏ chuyện gì đó.

Một người đẩy một người khác: “Tránh ra! Đừng chiếm chỗ cửa sổ này, tao sẽ chết ngạt mất”.

“Đúng, đại ca, có điều, bây giờ em cũng chưa hiểu rõ, vì sao nhóm người kia thì được trộm đồ, chúng ta lại không được, lẽ nào là vì chúng ta quá đẹp trai, ăn mặc quá phong độ?”. Chính là mấy tay sát thủ áo đen trộm đồ đã bị tổng vào tù tranh luận.

“Chao ôi, đúng là ông trời không công bằng, được rồi, chúng ta không cần nghĩ nhiều như vậy nữa, gã đội trưởng đội bảo vệ kia thật đáng sợ, nghĩ lại tao vẫn còn mơ thấy ác mộng”. Tên đại ca than thở, lúc bọn họ thoát chết khỏi tay nhóm bảo vệ kia đã nhìn thấy cảnh sát. Đúng là nhân dân vùng bị nạn mong chờ gặp mặt trời hồng, họ ôm lấy cảnh sát khóc lóc thảm thiết, cam tâm tình nguyện cho tay vào còng.

Một thuộc hạ cầm đầu bàn chải răng chậm rãi đào đất ở góc tường nói: “Đại ca, chúng ta đào như vậy thực sự có thể thoát ra ngoài, vậy cũng quá tài rồi nha! Anh có xem bộ phim Vượt ngục của Mỹ không, những người anh em đó muốn chạy ra ngoài, phải hao tổn rất nhiều công sức”.

“Đó là vì người Mỹ không có trí tuệ như người Trung Quốc chúng ta”. Tên đầu sỏ cố làm ra vẻ thần bí nói.

“Trí tuệ gì?”. Mọi người đều quay lại.

“Cuộc chiến địa đạo đó thôi! Lúc chúng ta đánh nước Nhật đã biết dùng cái dĩa rồi, nhà lao kia của Mỹ nếu cho chúng ta đào như vậy, có thể cũng chui ra được”.

“Ồ”. Mọi người đều đồng thanh tán thưởng: “Cho nên nói người Mĩ thật ngốc!”.

Vương Lô chờ mọi người chạy thẳng về nhà mình. Cả xe đều đang nhớ lại cảnh tượng vừa nhìn thấy, Chu Bảo Bảo nhìn thấy ông xã mình xách túi dẫn theo bọn trẻ, đứng ở cửa đợi cô về, trông bộ dạng cả nhà bơ phờ như đi chạy nạn.

Cứ tưởng Chu Bảo Bảo xinh đẹp như vậy nhất định có một ông xã đẹp trai, nhưng, ông xã của cô ấy lại vừa béo vừa lùn vừa hói đầu, nhìn từ xa trông giống như quả bí đao ngoại cỡ đang chuẩn bị tham gia triển lãm rau củ quả siêu to. Long Long và Phụng Phụng vẫn nghịch ngợm như vậy, nhìn không có vẻ gì là đã phải chịu khổ, còn quả bí đao ngoại cỡ kia có khả năng cướp lại bọn trẻ, có thể thấy công lực cao siêu như thế nào.

Nhưng người ta vừa nhìn thấy bà xã liền lập tức xách túi chuẩn bị đưa cả nhà đi, lúc lên xe còn khuyên nhủ đám Hạ Thi Đình: “Theo tôi mọi người tốt nhất hãy đi đi! Những người bắt ma ở thành phố này đều đã chạy gần hết rồi, chính vì chuyện quả cam kia, thế lực hắc ám không biết từ đâu đến, có tiền, lại có khả năng thao túng ma quỷ, chúng ta đâu không nổi đâu. Tất cả đều đang chia nhau chạy ra nước ngoài, tuy nói trừ yêu diệt ma là trách nhiệm của thế hệ chúng ta, nhưng cũng là trách

nhiệm của tổ tiên, bắt thây ma chỉ là sở thích nghiệp dư của tôi. Tôi còn có công ty ở nước ngoài, chúng tôi không cần thiết phải liều mạng. Tới lúc tạm biệt rồi, cố duyên sẽ gặp lại”.

Sau đó nhả khói rồi chạy biến luôn, còn lại đám Hạ Thi Đình ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ, rất lâu sau Vương Lô mới nói:

“Xì, nhân vật cấp đại sư cái gì, thì ra đều sợ chết như vậy”.

Đường Tiểu Uyển càng giận dữ hơn, cô đã làm rõ thân thế của mình, tuy vẫn còn một số hồi ức lúc nhỏ chưa khôi phục, nhưng đầu sao cũng tràn đầy tinh thần trọng nghĩa của người cổ đại: “Trừ ma là sứ mệnh của chúng ta, sao đến thế kỷ hai mươi mốt lại trở thành sở thích nghiệp dư, sao mọi người có thể như vậy!”.

Nhưng oán trách như vậy cũng không đổi lại được tinh thần hi sinh vì chính nghĩa của các dũng sĩ, dù sao Chu Bảo Bảo đã dẫn theo đội quân bắt thây ma nhà họ Mã chạy mất tăm mất tích rồi.

Vương Lôì đành ủ rũ kéo nhóm người này về biệt thự nhỏ trước rồi tính sau, Đường Tiểu Uyển vừa xem phong thủy vừa ngạc nhiên nói: “Theo lý mà nói, trong ngoài thành đều bị những ác quỷ này khống chế rồi, tại sao chỗ đất đại hung này lại không có một con ma, đây đáng lẽ là chỗ ma thích ở nhất”.

“Nhà cô mới là chỗ ma thích ở nhất”. Vương Lôì không vui nói, mời những người bạn thế này về nhà, bất cứ ai cũng đều không vui.

Sau khi bước vào khoảnh sân nhỏ, chỉ thấy quản gia đã đứng ở ngoài cửa, chuẩn bị chào hỏi, bỗng từ trong phòng vọng ra một tràng cười sảng khoái: “Lôi Nhi, con đã về, mau mời những người bạn của con vào, đồ ăn đã chuẩn bị sẵn rồi”.

Ngài Giai vừa nghe thấy giọng nói đó, xúc động đến mức toàn thân run lên bần bật, chính là Vương Bác Du, bố của Vương Lôì, người tình trong mộng của cô.

Vương Lôì bất chấp khó khăn đi vào, anh thực sự không thể lý giải, vì sao mình vô học dốt nát, chơi bời lêu lổng, gài gú bại hoại gia phong, không làm một chuyện chính đáng nào, nhưng bố lúc nào cũng tốt như vậy.

Bằng trái tim khoan dung hơn bất cứ người bình thường nào, bố anh luôn tha thứ cho anh hết lần này đến lần khác, còn chỉ sợ anh sống không tốt, ra sức nhét tiền cho anh làm xằng làm bậy, đúng là một ví dụ miêu tả chân thực cha hiền quá thì con sinh hư.

Hạ Thi Đình đã từng gặp Vương Bác Du, lần này nhìn thấy người đàn ông trung niên này mặc quần áo ở nhà ngồi trước bàn ăn, đợi con trai về, cô nhận thấy khí chất hoàn toàn không giống lần trước. Lần trước ông thực sự giống như một vị tướng, bây giờ lại giống như một học giả nho nhã, thì ra đàn ông có rất nhiều mặt tính cách. Cô lén nhìn Vương Lô, may mà anh không biết mình có cảm tình tốt với bố anh, nếu không tám mươi phần trăm sẽ nổi khùng dỡ sạch nhà cửa.

Bữa cơm diễn ra trong bầu không khí yên lặng, cả đám Vương Lô trở thành những đứa con biết nghe lời, ngoan ngoãn ngồi ăn cơm. Chỉ có Vương Bác Du rất phấn khởi nói lần khai quật mộ nhà Tống này đã thành công. Hình như lần khai quật thành công này đã giúp ông kiếm được một khoản tiền lớn, nhưng Vương Lô không hề có ý quan tâm trong nhà mình rốt cuộc có thêm bao nhiêu tiền, dù sao tiền nhiều đến một mức độ nào đó thì cũng chỉ là khái niệm về con số thôi.

Wương Bác Du hiển nhiên biết con trai mình không phải

là người có tố chất làm ăn, vì thế cũng không tỏ thái độ gì. Chỉ có Ngải Giai trong lòng như lửa đốt, ở bên cạnh mà chỉ có thể nhìn không thể chạm vào. Vương Lôi định đánh tiếng hỏi có phải bố có người tình không, nhưng lại ngại không dám hỏi. Đường Tiểu Uyển đành kéo Ngải Giai đang ứa nước mắt sang bên cạnh an ủi, không khí bữa cơm trở nên như thế khiến Hạ Thi Đình có cảm giác trời như sắp sụp xuống.

Hạ Thi Đình buông bát, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cảm thấy chuyện xảy ra với mình càng ngày càng không hợp với lẽ thường, lại còn càng ngày càng phức tạp. Ngoài việc đi ngủ một giấc thật ngon, cô không còn lựa chọn nào khác.

May mà Vương Bác Du không định qua đêm ở đây, ông vào thành phố, chỉ dặn dò quản gia chăm sóc tốt cho thiếu gia. Trời vừa tối, Hạ Thi Đình ngã vật lên giường, giờ đi lật lại cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập để đọc, nghĩ đến việc còn phải đi giúp những con ma đáng thương trị bệnh, cô thấy đầu đau không chịu nổi, cô nói với Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển đang treo lơ lửng trên rèm cửa: “Chỉ nói xem, tôi hành nghề y cứu ma như vậy không có tiền, chẳng nhẽ dựa vào Vương Lôi sống qua ngày! Tôi vẫn phải tìm một công việc”.

“Trời ạ! Bà cô à, đã là lúc nào rồi còn muốn tìm việc

làm, chúng ta sắp bị thế lực tàn ác diệt tận gốc rễ rồi". Đường Tiểu Uyển nói một cách cường điệu hóa.

Hạ Thi Đình suy nghĩ một lát cũng thấy đúng, nhân sĩ chính nghĩa trong thành phố đều đã chạy gần hết, nói khó nghe một chút chỉ có một nhành hoa Đường môn phái là mình đây thôi. Nhưng cuộc chiến chính tà thật sự cũng không biết ngày nào mới xảy ra, trước khi nó xảy ra nếu không có tiền thì đó là chuyện thực sự không thể chịu được, không thể chỉ ngồi đây đợi khai chiến!

Ngài Giai hôm nay nhìn dáng vẻ vui vẻ kia của Vương Bác Du, không một chút đau buồn như những người bị mất người tình, bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc mình có phải là người tình của ông ta, hoặc việc tìm mình đập thình thịch khi mình nhìn thấy ông ta, liệu có đúng như Hạ Thi Đình nói, ông ta đã nợ mình không ít tiền.

Hạ Thi Đình đang mơ màng, nghe thấy có người nhẹ nhàng đi đi lại lại bên cạnh giường, cô bực mình kêu lên: "Đường Tiểu Uyển, Ngài Giai, đã nửa đêm rồi, đừng làm ồn nữa, tôi còn phải ngủ!".

Nhưng tiếng bước chân kia lại mãi vẫn không dừng lại, cứ vang lên ở đầu giường, cuối cùng Hạ Thi Đình không

nhìn được nữa mở choàng mắt, quát cái bóng người ở đầu giường kia: “Các người thật phiền quá!”.

Dưới ánh trăng, cô định thần nhìn kĩ, bóng người kia không phải là Đường Tiểu Uyển hay Ngải Giai, mà là một bé gái rất nhỏ, đi qua đi lại nét mặt không có biểu cảm gì, nhìn thấy Hạ Thi Đình đã tỉnh, nó liền thỏ thẻ nói: “Đây là giường của tôi, cô đã chiếm chỗ của tôi”.

“Ôi chao, không biết làm thế nào mới phải với mấy con ma các người, lẽ nào cứu các người thực sự không cần thu tiền sao?”. Hạ Thi Đình thở dài, nhìn lỗ đạn trên trán bé gái kia vẫn đang rỉ máu, cô vẽ một cái bùa trong không trung, dùng một chiêu trong y thuật cứu ma của Đường môn, vỗ lên trán bé gái, lỗ đạn kia liền biến mất.

“Tôi đã nói rồi, tôi ghét nhất làm ma mà không giữ gìn hình tượng của mình, khế biến một cái thì có thể trở nên rất xinh đẹp, việc gì phải đem cái lỗ đạn trên đầu chạy khắp nơi”. Ngải Giai đã bị tiếng ồn làm cho tỉnh giấc, bay xuống từ trần nhà.

Bé gái kia có khả năng làm ma bao nhiêu năm nay nhưng cũng chưa từng gặp chuyện kì quặc như vậy, người này không những không sợ ma, mà còn trị vết

thương cho ma, lại có cả một ma nữ bay xuống từ trong góc tường, đầu sao thì tâm hồn của bé gái cũng còn non nớt, phải chịu sự oan ức như vậy nó liền gào khóc.

“Các người bắt tôi đến, lại không thả tôi đi, còn chiếm chỗ của tôi, bảo tôi làm thế nào? Đừng cho rằng các người lớn tuổi mà xem thường tôi!”. Con ma nữ nhỏ kia bắt đầu nước mắt vòng quanh.

Đường Tiểu Uyên cũng đã dậy, hỏi nó: “Ai bắt cháu đến đây?”.

“Vẫn là mấy người kia, tay cầm súng, đã đánh chết bố mẹ cháu, bắt cháu đem đến đây, còn có biết bao nhiêu trẻ con đều đã bị chết, viên đạn xuyên qua đầu thật đau!”. Năng lực diễn đạt của con ma nữ nhỏ chỉ có hạn.

“Hồn ma của những đứa trẻ kia đâu?”. Đường Tiểu Uyên ngạc nhiên hỏi, với đạo thuật của cô và Hạ Thi Đình bây giờ, không thể không nhìn thấy bóng ma!

“Đều bắt đi rồi, nếu không phải cháu nấp được, cũng bị bắt đi rồi”. Ma nữ nhỏ thấy mọi người không hề có ý đánh nó, bắt đầu trấn tĩnh lại.

Đường Tiểu Uyển vỗ vào chân nói: “Tôi đã sớm nói ở đây là chỗ đất đại hung, âm dương đoạn tuyệt, lại không có lấy một con ma thì rất kì lạ, thì ra chỗ này đã hung đến mức cả ma cũng sợ. Chúng ta đi hỏi Vương Lôi, ngôi nhà này rốt cuộc là của ai, nhà anh ta trước đây là chỗ ở của băng nhóm xã hội đen nào?”.

Ngải Giai cũng đứng bên thêm thêm muối, trút hết sự bất mãn lên Vương Bác Du: “Đúng vậy, cô nghĩ xem nhà ông ta nếu không có chuyện quái dị gì, vì sao phải ở chỗ như thế này, vì sao muốn đào mộ công chúa gì đó. Còn Hạ Thi Đình trông xấu xí biết bao, vì sao Vương Lôi lại sống chết bám lấy cô, nhất định là có âm mưu”.

Hạ Thi Đình trợn tròn mắt nhìn Ngải Giai: “Tôi trông rất xấu xí sao? Vương Lôi không thể bị tôi làm cho mê hoặc sao?”.

“Thôi đi cô! Thời nay làm gì có kì tích cô bé Lọ Lem xảy ra, nhìn thấy Diana^[4] tôn kính của nước Anh chưa? Đó chính là phiên bản hiện thực của cô bé Lọ Lem”.

[4] Diana (1961-1997) là Công nương xứ Wales, khởi đầu không có tiếng tăm, sau đó đã trở thành một người nổi tiếng nhờ kết hôn với Charles, Hoàng

Hạ Thi Đình vẫn lắc đầu, cô kiên quyết cho rằng anh chàng Vương Lô không có đầu óc kia không thể có âm mưu gì.

Đường Tiểu Uyển nhìn Hạ Thi Đình bằng ánh mắt vô phương cứu chữa: “Có phải cô đã yêu anh ta đến mê man rồi không, bây giờ còn chưa kết hôn thì đã thiên vị anh ta như vậy. Cô nghĩ xem, bất kể chúng ta làm gì, mấy người tìm kiếm quả cam kia đều biết rất rõ, vì sao có thể như vậy, tôi nghĩ trong chúng ta nhất định có nội gián”.

“Không thể, nội gián gì, chị cho rằng bây giờ là lúc để chị quay phim Vô gian đạo^[5] sao? Mấy người chúng ta sao có thể có vấn đề! Nếu có vấn đề chỉ là hai con ma ngay cả chuyện lúc còn sống cũng nhớ nhớ quên quên các người mà thôi!”.

[5] Còn có tên là Điệp vụ nội gián - một bộ phim hình sự, trinh thám của điện ảnh Hồng Kông sản xuất năm 2002.

Ngài Giai và Đường Tiểu Uyển đều phần nộ, thậm chí con ma nữ nhỏ kia cũng gào lên: “Chị nói như thế là có ý gì, xem ra chị coi thường loài ma chúng tôi rồi, kì thị à!

Đây là rõ ràng là sự kì thị trắng trợn!”.

Hạ Thi Đình thấy đã làm cho loài ma tức giận thì không dám nói nữa, nhưng trong lòng vẫn coi thường mấy thứ này, khả năng quan sát mà lại có thể nghi ngờ Vương Lôi và Hàn Tử Nghi, hai người này có hợp lại thì chỉ số IQ cũng không vượt qua kẻ khờ khạo, có thể làm lên chuyện gì.

Nhưng dưới sự uy hiếp của mấy người này, cô vẫn chấp nhận nhiệm vụ mỹ nhân kế, mặc dù nhiệm vụ chẳng có gì vinh quang, phải lừa cho Vương Lôi nói thật lòng, nhưng mỹ nhân kế luôn là một kế hoạch khá ướm át, các cô gái nói chung đều cảm thấy vinh dự khi nhận được nhiệm vụ này. Bạn đã thấy người con gái xấu như khủng long nào chơi trò mỹ nhân kế chưa? Như thế chẳng khác nào hình phạt bức cung cả.

Lúc Hạ Thi Đình gõ cửa phòng Vương Lôi, Vương Lôi chỉ mặc một cái quần cộc CK^[6] khêu gợi, giống như đang biểu diễn mẫu quần lót nổi tiếng trong quảng cáo, vô cùng đẹp trai, cô nhìn anh đến ngẩn ngơ. Vương Lôi không nhìn thấy Đường Tiểu Uyển, Ngải Giai và con ma nữ nhỏ ở đằng sau, chỉ nhìn thấy người tình trong mộng mặc váy ngủ bằng lụa thật, mắt nhắm mắt mở, môi hồng chúm chím, chân trần giẫm trên nền nhà, mái tóc dài mềm mại xõa trên bờ vai trắng ngần, anh sững sờ không nói lên

lời, khá lâu sau mới vả mạnh cho mình một cái thật đau, đến mức mặt sưng tấy, nhưng vui mừng nói: “Thì ra không phải là nằm mơ, Đình Đình, muộn thể này rồi, em đến làm gì vậy?”.

[6] Calvin Klein Inc là thương hiệu thời trang do nhà thiết kế Calvin Klein thành lập năm 1968. Công ty có trụ sở tại Midtown Manhattan, New York city và hiện tại do Phillips – Van Heusen sở hữu

“Tôi... tôi... tôi muốn tìm anh bàn chuyện cuộc đời, nói chuyện lí tưởng!”. Hạ Thi Đình lấp ba lấp bắp, nhưng lại buột ra một câu như vậy, mấy con ma phía sau đều ngã bật ngựa, xem ra cô không có tài dùng mỹ nhân kế.

“Cuộc đời à! Anh thích nhất cùng người khác nói chuyện cuộc đời và lí tưởng, em mau vào đi!”. Lúc này đây đừng nói là nói chuyện cuộc đời và lí tưởng, kể cả nói tiếng Anh hay hàm số gì cũng đều rất ngọt ngào.

Lúc Hạ Thi Đình cúi đầu chuẩn bị đi vào, bắt đầu gắng hỏi Vương Lô, thì nhìn thấy một dòng máu mũi phun ra từ bên cạnh giống như một đường cầu vồng rơi ngay trước mặt mình, còn Vương Lô lại che cái mũi đang chảy máu từ từ ngã xuống, vừa ngã vừa nói: “Tôi lại choáng váng, trời ơi! Chảy máu rồi”. Sau đó thì ngã gục xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Hạ Thi Đình nhìn Vương Lô ngất xỉu trên nền nhà, quay đầu xoay người nhìn ba con ma nữ kia. Bọn họ vừa nhìn thấy cảnh này đều đã ỉu xìu ngó đầu đi chỗ khác, giả vờ không nhìn thấy, mỗi người tản ra một ngã, chỉ để lại một Hạ Thi Đình đứng ở cửa và một người đàn ông to lớn ngã dưới đất.

Hạ Thi Đình nhìn Vương Lô hôn mê bất tỉnh đành cúi người ôm anh ta, lúc cô cúi người dùng tay ôm lấy eo Vương Lô, cánh cửa phòng đối diện bật mở. Hàn Tử Nghi xuất hiện trước mặt cô, mắt anh ta mở trừng trừng, gần như không tin cảnh trước mắt. Hàn Tử Nghi không ngờ mình bị tiếng động làm cho tỉnh giấc, mở cửa lại có thể nhìn thấy cảnh ướt át này, đứng ở góc độ của anh ta không nhìn thấy mũi Vương Lô chảy máu và đôi mắt nhắm chặt, chỉ có thể nhìn thấy cái cảnh không phù hợp với thiếu nữ này.

Biểu hiện của anh ta nghiêm túc chưa từng thấy, rất lâu sau mới xoay người quay đầu, ném lại một câu: “Làm chuyện này, đóng cửa vào sẽ an toàn hơn”.

Hạ Thi Đình nhìn anh ta đóng sập cửa lại, há hốc mồm, không thể ngờ mỹ nhân kế lại thành ra như vậy, tức đến mức không nói nên lời, vừa xấu hổ vừa hận, chỉ có thể

hét lên: “Đường Tiểu Uyển, Ngải Giai các người hãy đợi đây, tôi sẽ không tha cho các người đâu”. Ba con ma đi trong hành lang kia đã bỏ chạy mất tăm mất tích từ bao giờ.

Cuộc sống vẫn trôi qua bình yên như vậy, không có sát thủ tấn công nữa, cũng không có quá nhiều ma đến quấy nhiễu nhóm người này nữa, con ma nữ nhỏ có lỗ đạn kia đã thân quen với Hạ Thi Đình, nửa đêm cũng không đến đuổi cô nữa, mà chỉ chui vào trong chăn ngủ, nằm cạnh một khối khí lạnh lẽo, Hạ Thi Đình thầm than mình phải chịu tổn thọ rồi.

Ma nữ áo đỏ lại tìm được cô, muốn cô tranh thủ lúc rỗi đi trị bệnh giúp những con ma nhỏ, Hạ Thi Đình tay cầm quyển sách, hàng ngày nhờ Vương Lôi đưa đến bãi tha ma giúp những con ma bị thương trị bệnh. Khi trị bệnh cho ma, tốt ở chỗ là không phải chịu gánh nặng tâm lí, cùng lắm là lặp ngược đầu. lại đỡ xuống lặp lại, cơ bản không xảy ra sự cố khi chữa bệnh nào. Cũng có những lúc cô vẽ bùa không tốt, làm cho con ma bị thương tan thành mấy mảnh, nhưng nhặt lên ghép ghép lại thì vẫn là ma. Vậy là chưa từng có con ma nào chỉ trích cô cả.

Lòng yêu thương vô hạn của mọi người khiến Hạ Thi Đình cũng tăng thêm tinh thần trách nhiệm, bao nhiêu vật thí nghiệm như vậy cũng khiến y thuật của cô tiến bộ rất

nhANH, cũng không còn hư danh trong thế giới ma nữa.

Hàn Tử Nghi từ lúc nhìn thấy cảnh ướT át đêm đó của Vương LôI và Hạ Thi Đình thì một lòng một dạ yêu thương Ngải Giai, bởi thời đại này những người bị tổn thương tình cảm một chút lại đi tự sát đã tuyệt chủng rồi, mà tình yêu đẹp nhất chính là lúc tình yêu trở thành gánh nặng thì bỏ đi, nếu có tổn thương trong tình yêu, vậy thì tìm một tình yêu khác.

Đường Tiểu Uyển đã trở nên mê mẩn ti vi, bắt đầu xem đi xem lại các đĩa phim, xem cả ngày lẫn đêm, thích xem nhất là phim Hàn, chết đi sống lại khóc lóc trên ghế sofa, cũng không làm chuyện ngu ngốc là bỏ vợ ti vi nữa. Đường Tiểu Uyển còn nói nếu mình không chết, nhất định phải làm minh tinh, một ma nữ xuất chúng biết bao!

Trong những ngày Hạ Thi Đình đầu tắt mặt tối, bôn ba trị bệnh cho những con ma nhỏ đáng thương kia, cuối cùng đã có một tin tốt đến với cô, có một công ty gọi cô đi làm.

Mặc dù có một người theo đuổi, biết nghe lời lại đầy vẻ đẹp nam tính như Vương LôI, nhưng người con gái kiêu gì cũng nên độc lập về kinh tế, chỉ có nền móng kinh tế

độc lập, ổn định mới có tình yêu bình đẳng thực sự tồn tại. Cô vẫn gửi thư tìm việc làm trên mạng, cuối cùng đã có công ty gọi điện báo cô đến phỏng vấn, cô vui mừng chuẩn bị quần áo đi phỏng vấn, còn Vương Lô thì mặt bí xị đứng bên cạnh.

“Đình Đình, em đừng đi làm! Nếu em thích làm việc, cùng lắm anh cho em tiền, em tự thành lập một công ty, hà tất phải đi làm thuê chịu ảm ức”. Phá gia chi tử Vương Lô nói chuyện thành lập công ty thoải mái như đi siêu thị chọn chai nước lọc.

Hạ Thi Đình nhìn ánh mắt không cam lòng kia của Vương Lô, thở hắt ra: “Anh không hiểu à, coi như ngày mai là ngày tận thế, hôm nay chỉ cần tôi còn sống, thì tôi phải nỗ lực làm việc, phải tự mình chịu trách nhiệm! Vương Lô, anh cũng tìm một công việc đi! Nếu không thì đến giúp công ty của bố anh đi”.

Vương Lô đành đưa cô đi phỏng vấn. Cuối cùng Hạ Thi Đình nhận thấy đã có thể thoát khỏi Vương Lô đi tìm một cuộc sống mới rồi. nhưng lúc cô đẩy cửa văn phòng phỏng vấn, vừa nhìn thấy người đàn ông ngồi trước mặt kia thì trước mắt tối sầm. Cô hoàn toàn không hiểu vì sao mình không thể thoát khỏi mối quan hệ với nhà họ Vương.

Người kia chính là Vương Bác Du, ông ta đang pha trà, ngồi cạnh cửa sổ, bình thản ngắm nhìn bầu trời trong xanh bên ngoài qua cửa kính, giống như một viên ngọc ấm áp, hình như ông đang đợi cô đến.

Hạ Thi Đình cảm thấy bất an khi ngồi trước mặt ông, không biết Vương Bác Du rốt cuộc tìm mình có chuyện gì.

Câu nói đầu tiên của Vương Bác Du rất khoa trương, khiến Hạ Thi Đình gần như rơi ra khỏi ghế.

“Bác thấy Lôi Nhi rất thích cháu, trước nay nó có theo đuổi con gái nhưng đều không nghiêm túc như thế này, bác hi vọng cháu có thể giúp bác quản lí tập đoàn Vương thị. Bác già rồi, con trai bác cũng không phải là người có khả năng làm kinh doanh, chỉ có thể dựa vào con dâu tài giỏi một chút”.

Hạ Thi Đình rất ngạc nhiên nhìn người đàn ông trung niên này, thực sự không nhận ra ông ta có chỗ nào già, nhưng tâm nguyện của ông cũng là ý tốt, cho mình quản lí tập đoàn Vương thị, đầu óc cô quay cuồng, nghĩ mãi mới nói: “Cháu chỉ muốn tìm một công việc như nhân viên văn phòng hoặc trợ lí, giỏi lắm thì là vị trí giám đốc gì đó thôi. Bây giờ bác lại nói với cháu chuyện quản lí tập đoàn

lớn như vậy, đầu óc cháu rất hỗn loạn, vượt xa phạm vi lí tưởng của cháu, cho cháu suy nghĩ một lát nhé!”.

Vương Bác Du chỉ cười, sau đó nói tiếp: “Thế này nhé, trước tiên cháu bắt đầu làm nhân viên văn phòng ở công ty chúng ta, tìm hiểu cơ bản một chút trước cũng tốt. khi nào có thể đi làm thì đi làm nhé! Nhưng đừng cho Lôi Nhi biết công ty này cũng là của bác, nó nhất định sẽ không cho cháu tiếp tục đi làm, hi vọng tính ham chơi của nó không ảnh hưởng đến cháu”.

Hạ Thi Đình chỉ có thể ngồi mà gật đầu, đột nhiên từ chim sẻ trở thành phượng hoàng, cảm giác vui mừng được leo lên vị trí cao, nhưng ngay lập tức lại xấu hổ vì thói hư vinh của mình.

Hạ Thi Đình đã vào công ty này như vậy, cô bắt đầu hoạt động rèn luyện làm cán bộ nguồn của mình.

Hạ Thi Đình đi làm được mấy ngày thì cảm thấy tòa cao ốc của công ty này rất kì lạ, thực sự là quá sạch sẽ, sự sạch sẽ này không phải là sự sạch sẽ do dọn dẹp, mà là không có bất cứ thứ đồ hắc ám nào, một bóng ma cũng không nhìn thấy.

Mặc dù không hẳn mỗi tòa cao ốc đều có ác quỷ, nhưng với công lực bây giờ của Hạ Thi Đình, chuyện nhìn thấy một hai con ma lương thiện nhàn rỗi đi dạo khắp nơi hoàn toàn không phải là vấn đề. Nhưng tòa nhà này cơ bản ma gì cũng không nhìn thấy, lẽ nào mạch mệnh của tập đoàn Vương thị tốt đến mức ma cũng không vào được cửa.

Ngài Giai và Đường Tiểu Uyển ở nhà mãi cũng thấy chán, muốn cùng Hạ Thi Đình đi làm, Hạ Thi Đình bắt đầu ra sức tìm lí do từ chối, không ngờ mấy ngày sau, không chỉ có Ngài Giai và Đường Tiểu Uyển, ngay cả Vương Lô và Hàn Tử Nghi cũng ầm ĩ đòi đi làm cùng. Ngày ngày ở trong ngôi nhà âm dương đứt đoạn này, mặc dù là non xanh nước biếc, nhưng thực sự chẳng có ý nghĩa gì, ma cũng không chịu nổi sự yên tĩnh vắng lặng này, huống hồ là hai người đàn ông trưởng thành.

Hạ Thi Đình kiên quyết phản đối, làm gì có chuyện một người đi làm còn dẫn theo hai con ma nữ và hai người đàn ông, cô cự tuyệt đề nghị của Vương Lô và Hàn Tử Nghi. Nhưng Ngài Giai và Đường Tiểu Uyển lại nằng nặc muốn đi cùng, dù sao thì người khác cũng không nhìn thấy họ, chẳng qua chỉ là có thêm hai khối khí lạnh, những lúc không có điều hòa còn có thể mượn để dùng tạm.

Hôm nay đi làm, Hạ Thi Đình bước vào tòa nhà như thường ngày, vừa nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết sau lưng, cô quay đầu nhìn, chỉ thấy Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai đều đã bị bắn ra rất xa, ngã vật ra đất không thể động đậy.

Hạ Thi Đình lập tức đến xem, bằng ánh mắt của danh y thế giới ma, cô biết phải lập tức vẽ bùa truyền linh lực, nếu không Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai đều không thể bảo toàn cái mạng ma nhỏ bé. Cô vừa vẽ bùa vừa cứu chữa cho hai con ma nữ, vừa nghĩ: “Rốt cuộc trong tòa nhà này có bảo bối gì mà lợi hại như vậy, ngay cả Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai cũng bị bắn ra ngoài, chẳng trách trong tòa nhà lại sạch sẽ như thế, thì ra là có vật tránh tà trấn giữ”.

Bây giờ cô đã luyện được y thuật cứu ma của Đường môn đến trình độ ra tay là hết bệnh, Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai rất nhanh đã khôi phục lại sức sống. Ngải Giai sau khi tỉnh lại, vừa nhìn thấy tòa nhà, bất ngờ che mắt nói: “Đau quá!”.

Hạ Thi Đình tưởng là mình vẫn chưa chữa khỏi, mà kêu đau tức là bệnh nặng rồi, nhưng Ngải Giai lại đứng dậy, chậm rãi ngắm nhìn tòa nhà kia rất lâu, sau đó từ từ nói: “Lúc còn sống tôi từng làm việc ở tòa nhà này”.

Đường Tiểu Uyển vui mừng nói: “Cô nhớ ra rồi?”.

“Không có!”. Ngải Giai mặt lạnh như tiền, bất ngờ sa sầm mặt, quay đầu bỏ về, Đường Tiểu Uyển đành bám theo phía sau, Hạ Thi Đình dùng ánh mắt ra hiệu, bảo Đường Tiểu Uyển hãy thuyết phục Ngải Giai nói ra.

Đưa mắt nhìn theo hai con ma nữ Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai ủ rũ trên đường về nhà, Hạ Thi Đình thở dài, cô không chỉ hiểu kì quay đầu quan sát tòa nhà văn phòng mình đang làm việc, thực sự là tầm thường không có gì lạ, bất luận từ góc độ nào cũng không nhìn ra có cái gì khác biệt, sao có thể có bảo bối khiến cho cả Ngải Giai cũng hồn bay phách lạc, mà tiềm năng của Ngải Giai là vô hạn.

Một sự bất an âm ỉ dâng lên trong lòng cô, từ sau khi gặp Vương Lôi, dường như có rất nhiều chuyện không nằm trong dự tính và sự điều khiển của cô. Bất kể là bị người truy sát hay là những chuyện liên tiếp xảy ra sau đó, còn chỗ đất hung kia, mộ của Đường Tiểu Uyển bị đào lại có liên quan đến nhà họ Vương, tòa nhà này bây giờ lại càng kì lạ khó hiểu. Nhưng Hạ Thi Đình đã thầm quyết định, bất kể gặp khó khăn như thế nào, cũng phải điều tra rõ bí mật của tòa nhà này, cô không cam lòng vô duyên vô cớ nghi ngờ Vương Lôi, anh chàng đó nhìn thế nào cũng không giống người xấu.

Hạ Thi Đình đi vào công ty, làm việc giống như thường ngày, nhưng lại luôn cảm thấy sau lưng có người khe khẽ than thở, giống như là rên rỉ, lại giống như là đang uy hiếp, cô bắt đầu cảm thấy đau đầu, đã từng gặp ma nhiều lần, nhưng chưa từng gặp phải trường hợp như thế này.

Cô ôm trán, càng ngày càng cảm thấy có một sức mạnh đè lên đầu mình, cô ngồi trước máy tính nhưng đã không nhắc nổi đầu, tim đập thành thịch, âm thanh sau lưng kia vẫn cứ vây lấy cô, cho dù cô có dùng cách gì để chống lại thì vẫn không thể thoát khỏi âm thanh đó. Cuối cùng, không chịu nổi nữa, cô đứng dậy, chạy thẳng đến chỗ phát ra âm thanh đó, nếu không phải có ma muốn gọi cô đi xem thì cũng là ma tìm người chết thay, nhưng cũng không cần phải dùng cái cách cổ lỗ như vậy, âm thanh gọi hồn kiểu này thực sự chướng tai.

Âm thanh đó vọng ra từ trong nhà vệ sinh nam. Bản tính ương bướng của Hạ Thi Đình đã bị kích động, cô giơ chân đá tung cánh cửa nhà vệ sinh nam, bên trong có hai người đàn ông đang đi vệ sinh, nhìn thấy một cô gái chống nạnh, ánh mắt hung ác bất ngờ xông vào, cả hai sợ đến mức không dám động dậy.

Chỉ đến khi thấy cô xông thẳng vào một phòng vệ sinh

trống, đóng cửa lại, hai người đàn ông kia mới hoàn hồn.

“Sao giống như đến bat gian phụ dân phụ vậy, khiến người ta sợ chết khiếp”.

“Nhất định là thất tình, nếu không thì cũng là vì công việc áp lực quá, chúng ta mau đi thôi, nếu không lại xảy ra chuyện”.

Hạ Thi Đình trong phòng vệ sinh kia nghiến răng nghiến lợi nói: “Ra đi, đừng trốn nữa, nếu không tôi sẽ dùng kiếm tổ chém đây, muốn tìm ma chết thay cũng phải mở to mắt nhìn xem tôi là ai, cả ngày cứ quần lầy tôi, ông không chán à!”.

Giọng nói của cô đã hạ xuống rất thấp, không bao lâu đã thấy nước trong bồn cầu từ từ chuyển động, cùng với sự chuyển động của nước có một bàn tay khô héo từ từ thò ra từ trong bồn cầu, Hạ Thi Đình vừa nhìn thấy đã nổi giận: “Đáng ghét, lẽ nào ngoài cách bò ra từ bồn cầu, thì không còn con đường nào khác có thể đi sao? Cứ coi như người lao công của tòa nhà này đã dọn dẹp quá sạch sẽ, nhưng cũng không cần biến thái như vậy!”.

Chỉ thấy nửa cái đầu người từ từ hiện ra khỏi bồn cầu, là một người đàn ông rất khó coi, ông ta hình như rất sợ điều gì đó, nhìn trước nhìn sau, sau đó trợn đôi mắt trắng dã nhìn Hạ Thi Đình.

Hạ Thi Đình cảm thấy một luồng sức mạnh vô cùng lớn, con ma này tuyệt đối không phải là loại ma nhỏ yếu đuối bình thường, hoặc là ác quỷ không có đầu óc, đây là một con ma tràn đầy năng lượng. Ông ta lại dùng cách bò ra từ trong bồn cầu để gặp mình, lại còn đầy vẻ sợ hãi, rốt cuộc là chuyện gì khiến ông ta hoảng hốt như thế.

“Ồ, đồ đệ của Đường môn, cô không hung dữ như vậy có được không, lúc tôi quen với sư tổ của cô, cô còn không biết đang luân hồi ở chỗ nào?”.

Hạ Thi Đình không biết có nên cười không nữa, một con ma xấu xí như thế, khuôn mặt đầy vẻ chán nản, lại dám lên mặt dạy bảo cô.

“Ông rốt cuộc là ai, tòa nhà này có bảo bối trấn tà mạnh như vậy, vì sao ông vẫn vào được!”.

“Chao ôi, đúng là có bản lĩnh, không phải là hư danh,

cũng nhận ra tòa nhà này có bảo bối trấn tà, đồ vật đó quý hơn bảo bối, quả thật là thứ người thấy người sợ, ma thấy ma buồn, gặp thần giết thần. Cô cho rằng đã có bảo bối này, tôi không thể lẫn vào đây”.

Con ma đó nhìn Hạ Thi Đình rất khinh thường, gần như coi thường chỉ số thông minh của cô: “Hơn nữa, có bảo bối đó ở đây, có con ma nào rảnh rang đến tìm cái chết chứ!”.

“Thứ đó có phải là quả cam không?”. Hạ Thi Đình bất ngờ cảm thấy quả cam mà mọi người phải tìm nhất định sẽ có công năng như vậy.

“Quả cam? Ý của cô là bảo bối đó là quả cam? Cô thần kinh à! Quả cam tính làm gì, sao cò thể sánh với bình luân hồi”. Xem ra con ma già đó đúng là không có gì không biết, không có gì không thể, mới có thể trốn dưới đường ống nước trong tòa nhà này đến bây giờ.

“Ông tìm tôi rồi cuộc có chuyện gì? Bình luân hồi là cái gì?”. Hạ Thi Đình bắt đầu hỏi.

“Bây giờ đừng ở đây nói nhiều như vậy, cô có thể giúp

tôi ra ngoài không, tôi chỉ có thể trốn ở chỗ vừa bắn vừa đáng ghét này mới có thể tránh xa bình luân hồi, ra khỏi nhà vệ sinh này một bước cũng không được, cô dẫn tôi đi ra nhé! Hôm nay tôi ở trên cửa sổ nhìn thấy cô cứu hai con ma nữ nhỏ bị bình luân hồi đánh trọng thương kia, dường như cô thực sự có cách”. Con ma già muốn Hạ Thi Đình dẫn ông ta đi ra.

Xem ra con ma già rất có bản lĩnh, nhưng hiện ông ta gần như là bị giam lỏng, chỉ có thể ẩn nấp mà không thể trốn thoát.

Hạ Thi Đình nhìn ông ta, cô biết nếu mình không dẫn ông ta đi ra thì đừng nghĩ đến chuyện hỏi chuyện bình luân hồi hay chân tướng của quả cam gì đó. Nhưng nếu mình thực sự có thể đưa ông ta ra ngoài, sao lại không có khả năng đưa Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai vào, lẽ nào cô có năng lực đấu cùng bình luân hồi, con ma già kia cũng là có bệnh vái tứ phương thôi.

“Nhưng tôi đưa ông đi ra như thế nào?”. Hạ Thi Đình ném câu hỏi khó này trả con ma già.

Con ma già cũng không khách khí nói: “Tôi biết cô không có cách, nhưng tôi có cách, cô đã là người của

Đường môn, chắc hẳn y thuật ma rất cao minh, lúc tôi đi ra nhất định sẽ bị thương. Cô đợi ở cửa tiếp ứng cho tôi, tôi tranh thủ mạng già đi ra, cô lập tức tiến hành cứu chữa cho tôi, gom bắt ba hồn bảy vía đã bị bình luân hồi đánh tan của tôi lại, thì tôi sẽ không sao”.

Hạ Thi Đình vừa nghe đã phản đối: “Như vậy rất nguy hiểm! Nếu nhữ không bắt được hoặc tiến hành quá muộn, có khả năng ông sẽ chết thật, cả ma cũng không làm nổi nữa”.

Con ma già kích động bỏ nửa người ra khỏi bồn cầu, phần nộ nói: “Lẽ nào cô muốn tôi vĩnh viễn ở trong cống ngầm này! Cứ coi như nguy hiểm, tôi cũng phải thử xem sao, cùng lắm thì không làm ma, cũng dễ chịu hơn làm ma trong bồn cầu, thật không có tiền đồ, nghĩ lại năm đó tôi dù sao cũng là một nhân vật tầm cỡ dưới âm gian!”.

Hạ Thi Đình đã có sẵn chủ ý trong lòng, cô gật gật đầu: “Thôi được! Ông đã kiên quyết như vậy, thì tôi dẫn ông ra, nhớ là đợi sau khi mọi người về hết, ông xông ra cửa sau, tôi ở đó tiếp ứng cho ông. Tôi chỉ có thể đợi ông một tiếng, ông không ra tôi sẽ đi về”.

Con ma già cười, ông ta hình như muốn tăng bốc vị tiểu

hậu bối này. Người nhà Đường môn nổi tiếng có tấm lòng lương thiện, mặc dù sau khi mình ra khỏi đây thì sẽ giết chết kẻ đã biết chuyện xấu hổ này của mình, nếu không một đời anh minh sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Mà nói thế nào mình cũng là ác quỷ, năm đó bao nhiêu môn phái đạo thuật đến truy sát mình, đều không giết được mình, nếu biết mình đã chui xuống cống thoát nước, cũng sẽ khiến bọn con cháu của những lão già kia cười sặc sụa. Nhưng vào lúc Hạ Thi Đình đồng ý, ông ta vẫn cảm thấy tấm lòng người tốt thật ấm áp.

Hạ Thi Đình vừa đi ra ngoài vừa cười khẩy trong lòng. Hừ! Lão già này sát khí đầy người, còn cho rằng mình là kẻ đui mù không nhìn ra sao?

Một người một ma đều mang ý định xấu như vậy đợi trời tối.

Những người trong tòa nhà này hình như đều không có thói quen làm thêm giờ, vừa đến giờ là chuồn ra khỏi cửa, công việc nhẹ nhàng như thế mà còn phải tăng ca thì rõ ràng là người không có năng lực. Hạ Thi Đình cầm lấy túi xách lui ra cửa sau, nhìn con đường dài hun hút ở cửa sau, đợi lão quỷ xông ra.

Đã sắp hết thời gian, quả nhiên nhìn thấy thảm kịch xảy ra, bóng lão quỷ xuất hiện trên con đường dài hun hút, bay rất nhanh, nhưng vẫn không kịp, sự truy sát của bóng kiếm kim quang vạn đạo kia xuyên từ sau lưng qua lòng ngực, đâm thủng bụng, con ma già gần như đã tan thành trăm mảnh. Hạ Thi Đình che mờ, than thở nói: “Đây quả là pha kịch xảo trong điện ảnh Hollywood, thật hoành tráng!”. Cô bắt đầu nảy sinh cảm hứng sâu sắc đối với bình luân hồi bảo bối trấn tà kia, bắt đầu tính toán cái bình quý đó có thể đáng giá bao nhiêu tiền!

Lão quỷ xứng đáng là con ma lừng danh một thời, trong tình trạng vạn kiếm xuyên tim vẫn có thể gắng gượng đưa cả ba hồn bảy vía ra ngoài cửa sau. Hạ Thi Đình đã đợi sẵn ở đó, tay trái vẽ bùa, tay phải cầm cái tất vừa cởi ra từ chân bắt đầu chụp bắt những hồn phách chạy tứ tán kia. Bóng của lão quỷ cũng đã bổ nhào ra cửa, chỉ có một lớp bóng mờ nhạt, nếu không kịp thời tiến hành cứu chữa thì sẽ tan biến mất.

Cô vội vàng dùng y bùa Đường môn cho cả ba hồn bảy vía bắt được kia, từng cái từng cái chuyển vào trong cơ thể ông ta, mỗi một quả cầu sáng đi vào, bóng người mờ nhạt kia lại tăng thêm một phần sắc khí, dung mạo cũng rõ dần ra, vừa vẽ bùa vừa chuyển vào, chỉ thấy nụ cười trên mặt lão quỷ cũng bắt đầu rõ hơn. Ông ta tuyệt đối là con ma đầu tiên từ cổ chí kim cuối cùng có thể thoát khỏi sự khống chế của bình luân hồi. Cô ngốc này không biết

mình đang tạo nên kì tích gì, nếu cô biết được độ khó của việc cứu thoát một hồn ma khỏi bình luân hồi, có thể sẽ đắc ý mà chết.

Có điều, ông ta cũng nhìn thấy trên khuôn mặt cô gái xuất hiện một nụ cười nham hiểm không thể đoán được, nụ cười kia hình như còn gian hơn cả nụ cười của ông ta, giống như nhìn thấy một con thú săn rất tốt rơi vào tay mình.

Quả nhiên chỉ thấy Hạ Thi Đình nhắc cái tất lên, lắc qua lắc lại trước mặt ông ta, bên trong vẫn còn một quả cầu sáng tỏa ra màu xanh nhạt, rồi nói: “Còn một cái hồn cuối cùng nữa, bỏ vào rồi, ông sẽ tự do”.

“Cô mau bỏ vào đi!”. Lão quỷ vẫn không động đậy được, thiếu một cái hồn, ông ta cũng không chống chọi được bao lâu, nếu cô ta không cho mình, mình sẽ nhanh chóng tan biến mất.

“Ôi chao, lão quỷ, ông cho rằng bây giờ vẫn là thời cổ đại, mấy môn phái chính nghĩa đều quá ngu xuẩn, luôn làm một số việc giúp đỡ kẻ địch, sau đó bản thân lại chịu chết oan chết uổng sao”. Hạ Thi Đình chỉ vào ánh đèn bên ngoài: “Hãy mở to mắt mà nhìn, đã là thế kỉ hai mươi mốt

rồi. Cứ coi như tôi là bác sĩ của ma đi, cũng phải tự biết bảo vệ mình, lúc tôi thu thập hồn vía của ông, đã cảm nhận được luồng sát khí, ông muốn giết tôi có phải không?”.

Lão quỷ rửa thầm trong lòng, lại không dám đắc tội với Hạ Thi Đình, đây đúng là nhân sĩ chính nghĩa độc ác nhất, vô liêm sỉ nhất mà mình gặp phải từ lúc làm ma đến giờ. Ông ta cười theo nói: “Cô nói bậy gì vậy, tôi không thể giết cô! Cô là ân nhân cứu mạng của tôi mà!”.

Hạ Thi Đình không vì thế mà xúc động: “Với trí thông minh và trình độ học vấn của ông, nhất định sẽ không biết thế giới này có một tác phẩm tên là Lão nông và con rắn, lúc tôi còn đi mẫu giáo tác phẩm đó đã cho tôi biết người làm ân nhân cứu con rắn đã phải đền bằng tính mạng của chính mình”.

“Tôi thực sự sẽ không giết cô, nếu tôi giết cô, tôi sẽ rơi xuống quỷ đạo, vĩnh viễn không được trở mình”. Lão quỷ bắt đầu thấy lo lắng, nếu lúc này cô ta không cứu mình, vậy thì mình thực sự sắp tan thành mây khói rồi.

“Xí, ông cho rằng tôi sẽ tin ông chắc, thề bồi có tác dụng gì, nếu thề mà thành thực, tất cả đàn ông phụ tình

trên thế giới này đã chết gần hết rồi. Hơn nữa, tôi đã thả ấu trùng rầy vào trong hồn của ông, nếu ông dám giết tôi, ấu trùng của trong hồn sẽ tiêu diệt ông. Bây giờ tôi phải hỏi ông mấy câu, ông thành thật trả lời thì không có chuyện gì nữa". Hạ Thi Đình vừa cười vừa nói, trông rất ngây thơ, khiến lão quỷ lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi.

Hạ Thi Đình bắt đầu đặt câu hỏi: "Câu hỏi thứ nhất, rốt cuộc bình luân hồi là cái gì?".

"Một vật bảo bối trong truyền thuyết, nói là từ thế giới thần linh lưu truyền đến nhân gian, phàm là linh hồn đứng trong bình luân hồi đều có khả năng thoát khỏi nỗi khổ luân hồi, mà còn có thể phục hồi sự sống bất cứ lúc nào. Đương nhiên, ở thời đó của chúng tôi, truyền thuyết giống như vậy rất nhiều, về cơ bản đều không có gì đáng tin". Lão quỷ cười méo mó nói.

"Chao ôi, thì ra những người cổ đại các ông cũng thích buôn chuyện như thế, tin tức vớ vẩn ở thời của chúng tôi cũng là điều không thể tin hoàn toàn". Hạ Thi Đình tiếp lời, cô nhận ra sự thất lễ của mình, lấy giọng hỏi tiếp: "Vậy quả cam là gì?".

"Quả cam? Tôi thực sự không biết cái gì là quả cam,

hình như người có cái bình luân hồi này cũng đang tìm quả cam, lúc tôi nấp trong tòa nhà này cũng nghe được một số tin đồn, nhưng thực sự không biết là đồ vật như thế nào”. Lão quỷ rất áy náy nói. Xem ra ông ta thực sự không biết cái gì gọi là quả cam, đầu mỗi đến đây lại bị đứt đoạn.

Hạ Thi Đình nhìn lão quỷ đã sắp trong suốt, nếu vẫn không trả ông ta hồn vía thì ông ta sẽ thực sự tan thành mây khói. Cô hươ hươ tay, đưa cái hồn cuối cùng vào cơ thể ông ta, một lát sau, lão quỷ từ từ bay lên, ông ta đã không dám ra tay với cô, ông ta chọn cách thông minh nhất, đánh không nổi tốt nhất là chạy!

Vì thế ông ta định quay người bỏ đi, đi đến bất cứ chỗ nào ẩn nấp tu luyện vài năm, dù gì cũng không muốn làm điều ác nữa, nhân sĩ chính nghĩa đều đã trở nên khốn nạn hơn cả mình, xem ra làm kẻ khốn nạn cũng đã mất ý nghĩa.

Chỉ nghe thấy sau lưng vang đến một câu hỏi: “Ông biết bình luân hồi ở đâu không?”.

Lão quỷ quay đầu nói: “Đương nhiên là ở chỗ cao nhất trong tòa nhà này, bình luân hồi phải hấp thu tinh hoa của

nhật nguyệt”.

Hạ Thi Đình ngẩng đầu nhìn chỗ cao nhất của tòa nhà, tòa nhà đúng là cao một cách kì lạ. Cô lại hít một hơi dài. Trời ơi! Lẽ nào muốn mình trèo lên cột thu hồi hay sao?

Cúi đầu xuống, lão quỷ đã chạy mất dạng từ lúc nào. Hạ Thi Đình cười, xem ra ông ta sẽ không dám làm chuyện ác nữa, vừa quay đầu lại đã gặp Đường Tiểu Uyển lạnh lùng nhìn cô.

“Tiểu Uyển, chị sao rồi, sao chỉ có một mình chị, Ngải Giai đâu?”. Hạ Thi Đình không nghĩ Đường Tiểu Uyển có thể tốt như vậy, lại đến đón mình về nhà.

“Cô muốn đi lấy bình luân hồi?”.

Xem ra Đường Tiểu Uyển đã nghe hết cuộc nói chuyện, không biết đã dán sau lưng Hạ Thi Đình từ bao giờ.

“Chị đừng nghe lén chuyện riêng tư của người ta như vậy được không? Đương nhiên phải lấy xuống nhìn cho rõ, chị có biết thứ đó lợi hại như thế nào không, nó đi tới

đầu, đúng là trăm trận trăm thắng.

Thái độ của Đường Tiểu Uyển thực sự lạnh như băng, rồi cô đột nhiên lên tiếng: “Tuyệt đối không được, ngày mai cô tìm công việc khác đi, đừng nghĩ đến chuyện này nữa”.

Hạ Thi Đình bất ngờ cảm thấy Đường Tiểu Uyển biết gì đó, lẽ nào cả Đường Tiểu Uyển cũng có bí mật mà mình không biết: “Rất cuộc chị đã biết chuyện gì, lại nhớ ra cái gì rồi, chị đừng giống Ngải Giai, cứ lúc quan trọng lại không linh có được không?”.

“Lần này không phải là nhớ cái gì, không nhớ cái gì nữa. Bình luân hồi chẳng qua chỉ là một cái tên dễ nghe, tên gọi thực sự của nó gọi là bình ma, bảo bối trấn tà gì đó, chẳng qua là vì bản thân nó quá tà ác nên không có con ma nào dám đến gần mà thôi”. Trong lời nói của Đường Tiểu Uyển chứa đựng nỗi sợ thực sự.

“Chị rất cuộc còn biết chuyện gì?”. Hạ Thi Đình truy vấn tiếp, nào ngờ Đường Tiểu Uyển lại thét lên một tiếng, nhanh chóng lùi ra, rất nhanh đã biến mất không thấy đâu nữa.

Đây có lẽ là ngày buồn nhất của Hạ Thi Đình, Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển đều không biết đã chạy đi đâu, Vương Lôi lái xe đến đón cô về nhà. Cô bỗng cảm thấy mình giống như con côn trùng nhỏ rơi vào lưới nhện, càng giẫy giụa càng bị trói chặt, cũng không biết sắp tới mình còn phải đối mặt với nguy hiểm gì nữa.

Cô nhìn Vương Lôi đang tập trung lái xe bất ngờ hỏi một câu: “Vương Lôi, rốt cuộc anh thích em ở điểm nào? Em thực ra cũng chẳng có chỗ nào xuất sắc cả”.

“Cái này à, anh cũng chưa từng nghĩ, nếu anh trả lời được rốt cuộc thích em ở điểm nào, sau này cũng có thể tìm ra vì sao sẽ không thích em, tóm lại là cảm thấy ở cùng em rất thoải mái, rất thích em. Sao vậy, hôm nay em là lạ”. Vương Lôi ngạc nhiên hỏi.

“Liệu anh có thể vì một số lí do nào đó mà lừa em không? Hạ Thi Đình nghiêm túc hỏi: “Hoặc những lí do đó không phải là chủ ý ban đầu của anh, nhưng anh vẫn lừa em”.

Vương Lôi vừa cười vừa đáp: “Anh mãi mãi sẽ không lừa em, nếu anh lừa em, thì em đâm chết anh là được rồi”. Trong lòng anh lúc này rất đặc ý, Hạ Thi Đình nhất

định là đã yêu mình tha thiết, mới có thể hỏi những câu ngu ngốc mà các cô gái khi yêu đều thích hỏi.

Về đến nhà, Hàn Tử Nghi chạy ra trước tiên, không nhìn thấy Ngải Giai đâu liền ngạc nhiên hỏi: “Giai Giai chẳng phải đi làm cùng cô sao, tại sao cô về, cô ấy chưa về?”.

“Cái gì, Tiểu Uyển và Ngải Giai đều chưa về hả?”. Lúc này Hạ Thi Đình mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Vương Lô liền an ủi: “Không sao, bọn họ không phải là các cô gái bình thường, không thể xảy ra chuyện, nếu đàn ông gặp họ có khi mới xảy ra chuyện ấy chứ”.

Hàn Tử Nghi tức giận nháy dựng lên: “Sao anh có thể nói Ngải Giai như vậy? Mặc dù cô ấy là ma nữ, nhưng cũng là một ma nữ tâm hồn yếu đuối, những lúc cô ấy không ra oai cũng rất dịu dàng, không có khả năng sát thương gì, không được, chúng ta phải đi tìm cô ấy”.

Hạ Thi Đình lại đi vào trong nói: “Đừng làm ồn nữa, anh tưởng là tìm người chắc! Rộng thế này, anh định đi chỗ

nào tìm hai con ma hủ! Sẽ về thôi, Tiểu Uyển và Ngải Giai không thể đi xa đâu, chắc là có tâm sự thôi!”.

Lúc này Hạ Thi Đình cố suy nghĩ, vì sao Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển vừa gặp phải bình luân hồi đã phản ứng không bình thường, xem ra bọn họ đều biết chân tướng của bình luân hồi, mà còn biết rất nhiều chuyện mà mình không biết, nhưng lại không nói với mình, thật không đáng làm bạn bè. Cô tức giận nghĩ, sao có thể như vậy, là Đường Tiểu Uyển lôi mình xuống nước, ép mình học đạo thuật, còn làm cho mình trở thành danh y của thế giới ma. Vì nguyên nhân cái chết của Ngải Giai, cô mới phải chịu họa hại thân này, bây giờ thì hay rồi, họ có chuyện gì đều giấu mình, không coi Hạ Thi Đình này là bạn, hừ, Hạ Thi Đình thực sự đã tức giận. Con gái, lúc tình bạn tốt thì có thể mặc chung một cái váy, lúc không tốt thì rất dễ đổ vỡ.

Hạ Thi Đình đứng trước giường đợi Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển cả đêm, trong đêm dài thanh vắng, cô cứ lẩm bẩm một mình: “Nếu bây giờ hai kẻ này trở về, mình sẽ tha thứ cho họ, dù họ có làm sai chuyện gì, mình cũng sẽ tha thứ cho họ, cứ coi như họ lừa mình, lợi dụng mình, bắt nạt mình, mình cũng sẽ coi họ là những người bạn tốt nhất”.

Trăng đêm đó giống như giọt nước mắt cô đơn lơ lửng trên bầu trời, nỗi đau bị bạn tốt làm tổn thương sâu sắc

không nhẹ hơn bị thất tình. Con ma nhỏ có lỗi đạ kia cũng nhận ra sự thần thờ của Hạ Thi Đình, không biết an ủi như thế nào, chỉ khẽ bay loanh quanh ở cửa sổ.

Hạ Thi Đình nhìn ánh mắt quan tâm của ma nữ nhỏ, bất ngờ nói: “Cháu có cho là cô rất ngốc không? Bọn họ chỉ là hai con ma, cô lại coi họ là bạn bè tốt nhất”.

Ma nữ nhỏ gật gật đầu, Hạ Thi Đình tiếp tục nói: “Tuy họ là ma, cô là người, nhưng cô luôn cảm thấy cô và họ sống cùng nhau rất vui vẻ, bọn họ là những con ma tốt biết bao, chưa bao giờ hại người, đã cùng cô trải qua bao nhiêu gian khổ, lúc nguy hiểm không bỏ mặc cô, cháu phải biết loài người bây giờ đều không làm được điều này. Đường Tiểu Uyển tuy hơi ngốc, nhưng cô ấy luôn nghĩ cho người khác, Ngải Giai rất đóm đáng, nhưng cô biết lòng dạ cô ấy rất tốt”.

Hạ Thi Đình đứng dậy, bước đến dưới ánh trăng nói: “Người và ma không cùng đường, cô cũng biết đạo lí này, nhưng, tình bạn có thể vượt qua tất cả có đúng không, gặp những chuyện nguy hiểm này, nhất định là vì bất tự của cô quá xấu, chuyện xui xẻo số mệnh đã định, không có họ, cũng sẽ xảy ra như vậy, có đúng không?”.

Cô giống như đôi người đôi mình tự nói chuyện một mình: “Mỗi người đều có tâm sự riêng, mỗi con ma đều có quá khứ của mình, có lẽ những chuyện trước đây người ta không muốn nói ra, cô cũng không cần hỏi, nhưng Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển nhất định sẽ không lừa cô”.

Chương 5

Nói xong, cô bắt đầu mộng mị ngủ thiếp đi, nhưng vẫn tự nhủ với bản thân: “Ngủ đi, ngủ thôi, ngày mai lại là một ngày mới, khó khăn gì đều có thể qua đi, Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển đều sẽ trở về, chúng ta lại có thể sống vui vẻ”.

Nhưng vì sao nước mắt vẫn chảy trên khuôn mặt cô, những lúc gặp bao nhiêu khó khăn Hạ Thi Đình đều không mất đi vẻ tươi cười, nhưng đối mặt với sự che giấu và mất tích của Ngải Giai và Tiểu Uyển, cô lại rơi nước mắt.

Trong bóng tối, một bóng người từ từ bay ra, cái bóng đó nhẹ nhàng di chuyển đến trước giường của Hạ Thi Đình, ánh mắt chạm vào vết nước trên má Hạ Thi Đình, muốn đưa tay ra lau nhưng lại rút lại, rất lâu sau mới khẽ thở dài, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi” rồi rời khỏi căn phòng này.

Hạ Thi Đình lại đi làm, chỉ với một mục đích, chính là đoạt được bình luân hồi, cho dù đồ chơi đó là bảo bối gì, đáng giá bao nhiêu tiền, có thể đổi bao nhiêu bộ quần áo đẹp, bây giờ đều không phải là chuyện cô quan tâm. Chuyện cô quan tâm chính là bình luân hồi và quả cam có quan hệ gì? Liệu bí mật của Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển có thể được tìm thấy cùng với việc mở bình luân hồi.

Vương Lô đưa Hạ Thi Đình đi làm, cô nghĩ đến cột thu lôi cao ngất kia, trong lòng không đoán định được điều gì, ngộ nhỡ nếu xảy ra chuyện gì rơi xuống thì thịt nát xương tan, đây cũng là lần cuối cùng nhìn thấy Vương Lô, lòng Hạ Thi Đình lại cảm thấy chua xót, chuyện nguy hiểm như thế này dù thế nào cũng không thể cho Vương Lô biết, nếu không theo tính cách của anh, nhất định sẽ liều mạng cùng cô.

Vì thế, lúc xuống xe, cô quay lại nhìn Vương Lô với ánh mắt nồng nàn, đây đã là thể hiện tình cảm ở mức độ cao nhất mà cô có thể thể hiện. Vương Lô lập tức vui

như mở cờ trong bụng, lúc nào trong con người anh cũng tồn tại sự thiếu nhạy cảm và nông nổi của đàn ông.

Hạ Thi Đình không lên văn phòng của mình, mà đi thang máy thẳng lên tầng thượng. Đây là lần đầu tiên cô lên tầng thượng, cô vẫn luôn không thích lên những chỗ cao thế này, không phải vì sợ độ cao, mà là những chỗ này thường là lựa chọn tất yếu của các nhân sĩ chán chường tự sát hòng tìm nơi giải thoát linh hồn. Nơi đây oan hồn nhiều vô kể, những con ma xui xẻo rất thích treo lơ lửng trên sân thượng để bắt những kẻ chán đời.

Tòa nhà này đương nhiên không thể có chuyện như vậy, oan hồn nào sống không kiên nhẫn, dám đến địa bàn của bình luân hồi tìm vạ kiếm xuyên tim, cô nhìn cột thu lôi, nhìn rất lâu, cuối cùng thừa nhận, nếu không bẻ gãy hai cần sắt to, cô không thể trèo lên chỗ cao nhất để tháo bình luân hồi xuống.

Một loạt những hành động của cô, đang được phát trên màn hình ti vi trong một văn phòng cao cấp. Nếu Hạ Thi Đình biết lúc này trên màn hình ti vi trông mình rất ngốc, không chừng sẽ đổi một tư thế khác đẹp hơn một chút, mặt nở một nụ cười.

Cô vòng qua vòng lại quanh cái cột thu lôi, nghĩ không ra bất cứ kế sách gì, còn người đằng sau chiếc ghế da to cao trong văn phòng cũng đã trở nên lo lắng, bất ngờ quát tháo: “Ai đã buộc bình luân hồi cao như vậy, cô ta chắc chắn không thể lấy xuống”.

“Lão gia, nhưng đây là... mệnh lệnh của ông”. Một ông già hói đầu vẻ như người hầu đứng bên cạnh rụt rè trả lời.

Chiếc ghế xoay lại, lộ ra gương mặt khác của Vương Bác Du, đã mất hết vẻ yêu thương, nho nhã, khí khái gì đó mà là một khuôn mặt đầy sát khí.

“Không dễ gì mới dụ được cô ta đến văn phòng này, đợi sau khi cô ta biết được, hiểu ra câu chuyện bình luân hồi mà chúng ta theo đuổi bao lâu nay, nhưng vào lúc này lại bó tay không có cách nào sao?”. Giọng của Vương Bác Du rất lạnh lùng, khiến người nghe có cảm giác như bị dao cứa vào da thịt.

“Nếu không chúng ta lên trên đó giúp?”. Người hầu kia chính là quản gia trong ngôi nhà âm dương đứt đoạn.

Wong Bác Du sắt mặt lại, nhìn Hạ Thi Đình đang trong

tình thế khó xử trên màn hình, cười gằn: “Hừm, chúng ta có thể lên đó sao? Nếu chúng ta có thể lên, thì đã không cần tìm con nha đầu này giúp đỡ. Cô ta bây giờ đã là hậu duệ duy nhất của Đường môn, không chỉ biết y thuật của ma, đạo thuật ma, mà bát tự quá xấu, đúng là cơ hội tốt để tiếp cận bình luân hồi. Hơn hai mươi năm trước, chúng ta đã dùng cách lấy trăm ma nhỏ để mở bình luân hồi nhưng không thành công, nguyên khí của ông và ta đã bị tổn thương quá lớn, đành xây tòa nhà này để dưỡng cái bình kia, đợi cô ta xuất hiện. Rốt cuộc lúc đó là ai xây tòa nhà này, lại phải dựng cột thu lôi cao thế kia, ông sai người giết người đó cho tôi”. Một bụng oán khí của Vương Bác Du không có chỗ để xả, đành trút hết lên đầu người kĩ sư thiết kế xui xẻo kia.

Lúc này, Hạ Thi Đình bất ngờ nhớ ra, có thể dùng chiêu kiểm tổ trong đạo thuật chặt đứt cột thép kia, để cái bình rơi xuống.

Nói được làm được, cô hoàn toàn không nghĩ xem cái bình kia rốt cuộc được làm bằng chất liệu gì, nếu là đồ gốm rơi xuống thì xong rồi, có lẽ trong lòng cô, bảo bối đều không dễ vỡ như vậy.

Quả nhiên chỉ thấy một dòng điện lóe lên, cột thép kia liền đổ xuống, Vương Bác Du hét lên rồi ngồi bật dậy, nói: “Ngu ngốc, may mà ta đã đem cái bình đặt trong cái hộp

bảo vệ chấn động tốt nhất, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì, không hiểu con nha đầu kia có não hay không nữa”.

Trên màn hình, Hạ Thi Đình không có não kia đang vui mừng hớn hở đi tìm đầu cột thép vừa rơi xuống, bên dưới quả nhiên có một cái hộp nhỏ màu đen, miệng hộp được dán bùa giấy, cô cũng không nhìn xem trên bùa giấy vẽ gì, cầm cái hộp nhỏ lên lắc lắc, cảm thấy bên trong cũng rất nhẹ, liền xé bỏ bùa giấy, mở cái hộp ra, hiếu kỳ nhòm vào bên trong.

Vừa nhìn vào cô đã bị bật ra rất xa, rơi phịch xuống đất, đầu chảy máu, may mà không ngất xỉu và không bị bật ra khỏi lan can, nếu không thì đã thịt nát xương tan rồi.

Vương Bác Du cũng rất lo lắng nhìn cảnh này, quản gia phía sau khẽ hỏi: “Tôi thấy con nha đầu kia cũng chẳng có bản lĩnh gì lắm, thực sự có thể mở được bình luân hồi sao”.

Vương Bác Du thở dài nói: “Những đau khổ mà oan hồn trong bình luân hồi phải chịu, chỉ có y thuật ma của Đường môn mới có thể chữa khỏi. Hai mươi năm nay chúng ta điên cuồng đào bới mộ của sư đồ Đường môn,

mục đích chính là muốn bức bách hồn ma của Đường môn tìm ra hậu duệ còn sống, Đường Tiểu Uyển có thể chạy mất cũng là do ta cố ý thả cô ta, không chỉ vì cô ta là con gái của lão tổ”.

Quản gia trầm lặng rất lâu, cuối cùng không nhẫn nại được nữa hỏi một câu: “Ông thấy lần này chúng ta có thể thành công không, nếu lại thất bại, thời gian của chúng ta cũng không còn nhiều nữa”.

Vương Bác Du cũng yên lặng, mắt dán chặt vào bóng người lắc lư trên màn hình, thở hắt ra nói: “Mặc số phận thôi!”.

Hạ Thi Đình trên ban công không hề biết mình đang bị người khác theo dõi, cô vùng vẫy đứng dậy, chạm tay lên chỗ bị va đập trên đầu nói: “Đã làm đạo cô lâu như vậy, gặp ma biết bao nhiêu lần, đây vẫn là lần đầu tiên bị thương”. Cô đứng dậy, hai tay vẽ bùa, bị thương càng làm phát huy tiềm năng của cô, tuy cô không có tiềm năng sức mạnh lớn như Ngải Giai, nhưng cùng đã học đạo thuật Đường môn lâu như vậy, cũng không phải dễ bị bắt nạt.

Cô nhận thấy trong cái hộp kia quả nhiên có vô số ác

quỷ nhao nhao chui ra kêu gào ầm ĩ, mỗi con mỗi vẻ, trạng thái chết đều rất thảm, mà hình như đã phải chịu nỗi đau khổ tột cùng, xem ra bọn chúng được dùng để bảo vệ cái bình, bảo bối trấn tà gì đó, thì ra chính là bình ma dùng ác quỷ để bảo vệ, những con ma bình thường sao có thể chiến thắng những linh hồn tà ác tràn đầy oán khí này chứ?

Hạ Thi Đình đứng dậy, trước tiên cô vẽ một vòng phòng ngự, tạm thời không để cho mấy con ma đã phát điên kia tiến đến gần mình. Sau đó cô dùng bùa và nước đánh ma từ từ phun ra tứ phía, nhưng hiệu quả rất kém. Đây là lần đầu tiên cô đối mặt với sự tấn công quy mô lớn như vậy mà bên cạnh lại không có cái trán như mặt trời nhỏ của Vương Lô và tài năng kiểu bộc phát của Ngải Giai, hoàn toàn dựa vào một mình cô dùng đạo thuật đánh trả từng con từng con một, xem ra không còn đường sống nữa.

Quản gia ở bên dưới trông rất lo lắng: “Lão gia, chúng ta có phải lên trên đó giúp đỡ không? Xem ra cô ta không chống đỡ nổi nữa rồi”.

Vương Bác Du từ từ quay đầu lại, nói: “Chúng ta lên đó có ích gì? Dù bảo tất cả đội ngũ của chúng ta lên trên đó cũng có tác dụng gì đâu? Kéo tất cả những người trong tòa nhà này lên trên đó có tác dụng gì không? Vẫn chẳng phải rõ ràng là đi tìm cái chết sao, bình luận hồi có uy lực to lớn như thế nào, ba mươi năm trước chúng ta đã được chứng kiến. Được rồi, nếu cô ta chết, cũng chỉ có thể nói là kế hoạch của chúng ta thất bại, cam chịu chấp nhận số phận thôi!”.

“Nhưng hình như Lô thiếu gia rất thích cô ta, cô ta mà

chết như vậy, thì thật khó xử!".

"Lôi Nhi, hừm, sao có thể cho nó làm bừa, nó là cái gì?". Vương Bác Du lạnh lùng cười, không nói gì thêm.

Trên ban công, vòng tuyến Hạ Thi Đình vẽ đã từ từ bị công phá, những linh hồn tàn ác bị chọc giận muốn xé xác cô, cô lầm bầm: "Xong rồi, xong rồi, lần này thực sự hoàn toàn đi đứt rồi, sớm biết như vậy, mình đã đi tìm cái bình muện hơn một ngày, hưởng thụ cuộc sống thêm một ngày! Xem ra làm đạo cô quả thật không phải là một nghề tốt, trẻ trung như vậy mà đã phải chết rồi sao?".

Hạ Thi Đình không còn chút sức lực nào để tiếp tục chiến đấu với những linh hồn tà ác tầng tầng lớp lớp chui ra từ trong cái bình kia. Cô bắt đầu ôm lấy đầu, chuẩn bị tinh thần để cho những thứ này đè bẹp rồi ném ra khỏi sân thượng. Vào lúc cô từ bỏ, một đường kiếm sáng quắc lao tới, có người đã bay ra từ bên cạnh, cô định thần nhìn, chính là Đường Tiểu Uyển.

Đường Tiểu Uyển vừa vung kiếm tố vừa chặn ánh sáng cực mạnh của bình luân hồi, gắng gượng hiện ra, chặn trước mặt Hạ Thi Đình, vừa đánh vừa nói: "Còn không mau chạy đi, lúc này sao còn ngẩn ra đó nữa!".

Hạ Thi Đình bị tiếng la hét này làm cho bừng tỉnh, lập tức đứng dậy chạy xuống dưới lầu, chạy được vài bước lại quay người lại hỏi: “Vậy còn chị thì sao?”.

“Đừng quan tâm nhiều như vậy, có thể thoát được một thì thoát một, nếu không đi, cả hai chúng ta đều không đi nổi nữa”.

Đường Tiểu Uyên áo trắng bay lượn, mái tóc dài đã xõa ra, tung bay trong không trung, hết như một nàng tiên, chỉ là sức mạnh của bình luân hồi quá lớn, cô bị đẩy bắn ra khỏi sân thượng mấy lần, nhưng lại gồng sức vùng vẫy quay lại, liên tiếp chém chết những linh hồn hung ác đang xông về phía Hạ Thi Đình, cản trở sự tấn công của những linh hồn hung ác. Cô cố gắng tranh thủ thêm một chút thời gian để Hạ Thi Đình có thể thoát thân.

Hạ Thi Đình nước mắt vòng quanh, cô quay lại từ cầu thang bộ, lấy hết sức vẽ một cái bùa lớn, sau đó tung ra, bất luận thế nào lúc này bảo cô bỏ mặc Đường Tiểu Uyên để một mình thoát thân, cô tuyệt đối không làm được.

Đường Tiểu Uyển mắng: “Cô là lợn à! Chạy thì đã chạy rồi, còn quay lại làm gì?”.

“Tôi không thể bỏ mặc chị, xin lỗi nhé! Hôm qua tôi còn nghi ngờ chị nữa”. Hạ Thi Đình cảm thấy nếu không xin lỗi, sau khi chết sẽ không được yên lòng.

Đường Tiểu Uyển tức nổ đom đóm mắt: “Không cần nói vào lúc này, cô chạy đi, tôi dù sao cũng là ma, chết thêm một lần nữa cũng không sao, còn cô là người, không đáng chết”.

‘Tôi chết một lần thì là ma, chị chết thêm lần nữa thì không còn gì, không được, chị chịu thiệt một chút’. Hạ Thi Đình bắt đầu tính toán món nợ này.

Cùng với tấm bùa lớn trong tay Hạ Thi Đình được tung ra, đột nhiên sức tiến công của những linh hồn hung ác kia chậm lại, cô quan sát kĩ, thì ra trong tình thế cấp bách vừa rồi thứ mình vẽ ra không phải bùa đánh ma, mà là bùa y cứu bệnh cho ma, xem ra mấy ngày này dốc lòng học y đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi. Nhưng bùa y khiến những linh hồn hung ác giảm bớt rất nhiều đau khổ.

Đường Tiểu Uyển thấy tình hình này, đã hiểu ra tám phần: “Hạ Thi Đình, cô mau mau cứu họ, cứu được họ, họ sẽ không tiếp tục vây lấy bình luân hồi, cũng sẽ không bám theo chúng ta, họ sẽ rời đi, sẽ được siêu độ”.

Hạ Thi Đình vừa nghe thấy cứu ma, tinh thần lập tức hăng hái gấp bội, thời gian này cô đi lại trong thể giới ma, hành y cứu mạng cho ma, đã sớm nhận thấy làm bác sĩ được tôn trọng là một chuyện vô cùng sáng khoái, luôn tốt hơn rất nhiều so với chuyện bắt ma giết ma. Bây giờ lại liên quan đến tính mạng của mình, cô lại càng ra sức vẽ, khẩu quyết đọc đặc biệt vang dội, phải tốn sức gấp trăm lần so với việc giúp đỡ không công cho những con ma nhỏ trong bãi tha ma kia.

Cục diện đã từ từ được khống chế, từng lớp từng lớp oán khí của bình luân hồi đã được bùa y của Hạ Thi Đình hóa giải hết. Những linh hồn hung ác kia được cứu giúp, vừa được chữa khỏi là tự giác tiêu tán, nhìn những ác ma vây quanh mình từng con từng con một biến mất, không quấy rầy nữa, còn những linh hồn hung ác xuất hiện từ trong hộp đen kia đã càng ngày càng ít. Đường Tiểu Uyển do phải chịu kiểm khí nên lúc này cũng đã yếu đi.

Vương Bác Du trong văn phòng nhìn thấy cảnh này, đôi mày nhíu chặt đã có phần giãn ra, tim cũng không còn

đập mạnh nữa, xem ra Đường môn vẫn còn chút bản lĩnh.

Cuối cùng cũng đã làm sạch linh hồn hung ác cuối cùng. Hạ Thi Đình bước ra khỏi vòng phòng ngự đã vẽ, đứng trên ban công quan sát thấy không còn gì nữa, ngửa cổ lên trời kêu to: “Muôn năm! Cuối cùng tôi đã đánh thắng rồi”.

Cô còn chưa nói xong, chỉ thấy Đường Tiểu Uyển rơi từ trên không xuống, cô ta đã dùng cạn khí lực, không thể tiếp tục chống đỡ nữa.

Hạ Thi Đình vội chạy đến đỡ, dùng bùa y dồn một ít linh khí vào, Đường Tiểu Uyển mới lấy lại được chút sức lực, vừa hoàn hồn, liền cầm tay Hạ Thi Đình nói: “Đi, chúng ta đi, mau rời khỏi chỗ này!”.

“Không cần vội đâu, linh hồn hung ác đều đã đánh cho chạy hết rồi, tôi tốn bao nhiêu sức lực mới lấy được cái bình này, để tôi nhặt bình đã rồi tính sau”. Hạ Thi Đình chuẩn bị đi lấy cái bình kia.

Đường Tiểu Uyển thực sự nổi giận, nắm tay cô

khuyên: “Dừng tay lại, Hạ Thi Đình, nếu cô nhặt cái bình này, thì tôi thực sự không thể trở lại nữa, cái bình kia không thể nhặt, ngoài việc mang lại vận ác, không có bất cứ điểm tốt nào, cô hãy tin tôi”.

“Rốt cuộc chị làm sao thế? Có chuyện gì không thể nói với tôi sao? Nếu chị có tâm sự gì hoặc có gì cần quan tâm, chị nói với tôi là được, chúng ta sẽ cùng nhau nghĩ cách, vì sao vừa gặp cái bình luân hồi này chị lại trở nên kì quặc như vậy”. Hạ Thi Đình nghiêm túc hỏi.

“Hạ Thi Đình, cô đừng hỏi nữa, biết những chuyện này không có gì tốt cho cô cả, cô cũng chỉ là một cô gái hiện đại bình thường, hà tất phải cuốn vào trong những chuyện thị phi này, chúng ta xuống đi! Không nên ở lại lâu trong tòa nhà này nữa, chúng ta tìm chỗ trốn đi”. Đường Tiểu Uyển kéo Hạ Thi Đình chuẩn bị đi.

Vừa đến cầu thang, mặt Đường Tiểu Uyển đã biến sắc: “Không xong rồi, có người đang đi lên”.

Hạ Thi Đình đi lên phía trước, nói: “Không sao, cùng lắm thì dùng kiếm tổ đánh cho quay lại”.

Đường Tiểu Uyển lắc lắc đầu, “Không phải ma, là người, là một đám đông người đang đi lên, xem ra là đến bắt cô, cô đã bị theo dõi rồi”. Cô ta nhìn về phía Hạ Thi Đình, nói: “Hãy tin tôi, nhất định tôi sẽ quay lại cứu cô. Cô phải kiên cường lên, còn nữa, bất luận thế nào cũng đừng mở bình luân hồi ra”.

Chỉ nghe thấy tiếng bước chân từ xa đã đến gần trước mặt, Đường Tiểu Uyển cảm thấy rồi biến mất trong không trung, quả nhiên có mấy người áo đen xông lên, chính là cách ăn mặc của đám người truy sát Hạ Thi Đình trước đây. Hạ Thi Đình còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy hòng súng chĩa vào mình, sau đó thấy cổ tê tê, đau nhói một cái rồi ý thức trở nên mơ hồ, cô cũng không nhìn rõ đám người trước mắt, lảo đảo rồi ngã nhào xuống không biết gì nữa.

Trong một căn phòng nhỏ, Hàn Tử Nghi và Vương Lô đang cãi nhau dữ dội, hai người đàn ông này lúc nào cũng cãi nhau ầm ĩ, lần này cãi nhau là vì Ngải Giai.

Hàn Tử Nghi hình như đã một lòng một dạ say đắm Ngải Giai, nhất nhất phải tìm Ngải Giai về, còn Vương Lô lúc nào cũng cho rằng đầu óc Ngải Giai hơi chập mạch, ai mà có thể có ấn tượng tốt với con ma nữ tự xưng là người tình của bố mình, hơn nữa tìm một con ma nữ

trong thành phố lớn thế này có khác gì mò kim đáy biển.

Hàn Tử Nghi quát Vương Lô: “Anh còn là anh em của tôi không, lúc thực sự cần anh giúp, thì anh ra sức chối từ, không có nghĩa khí chút nào cả”.

“Anh là đồ lợn à! Bây giờ chúng ta đi đâu tìm cô ấy hả! Chẳng lẽ chúng ta đi đào từng cái mộ, sau đó ôm lấy xác chết mà hỏi, anh có nhìn thấy một con ma nữ chập mạch tự xưng là đại mỹ nhân không?”.

“Này, anh còn nói Ngải Giai như vậy, chúng ta sẽ không còn là anh em nữa”. Hàn Tử Nghi lần đầu tiên nổi nóng với Vương Lô, anh và Vương Lô kể từ lúc bị lừa mà quen nhau đến bây giờ, đã trở thành những người anh em cùng chung hoạn nạn.

Wương Lô cũng thấy lo lắng: “Không ngờ con người anh ngu ngốc như vậy, trọng sắc khinh bạn. Cô gái kia đâu sao cũng là một con ma, lẽ nào anh đã động lòng thực sự”.

“Anh thì có thể thích Hạ Thi Đình, còn tôi thì không

thể thích Ngải Giai sao? Tuy cô ấy là ma, nhưng tìm một cô bạn gái khó khăn biết bao, những cô gái nói chung đều muốn có nhà có xe, chỉ có Ngải Giai không xem trọng những điều kiện vật chất này, cô gái tốt như vậy đi đâu tìm được hả!”. Hàn Tử Nghi phản bác.

“Một con ma cần nhà cần xe làm gì, hay là anh cũng điên rồi?”. Vương Lôi bực mình: “Được thôi, hôm nay chúng ta hãy đi loanh quanh nhé! Anh bảo đi đâu thì đi đó, chỉ cần anh có thể tìm được cô ấy”.

Đang chuẩn bị lái xe đi, Hàn Tử Nghi thấy Đường Tiểu Uyển từ ngoài xông vào, hình như đã bị thương, cô vừa lao vào đã nói với Hàn Tử Nghi: “Mau cho Vương Lôi biết, bảo anh ấy ra ngoài cửa ngăn lại một chút, cởi khăn trên đầu xuống, bọn chúng theo đến rất nhiều”.

Hàn Tử Nghi không kịp hỏi chuyện gì, thì đã bị Đường Tiểu Uyển đẩy đến bên cạnh Vương Lôi. Vương Lôi không được Hạ Thi Đình mở cửa hiên thị thì không nhìn thấy hồn ma, mà lúc ở trong nhà vì sợ làm tổn hại Ngải Giai và Tiểu Uyển nên lúc nào cũng trùm khăn đội đầu, không để lộ trán ra ngoài. Hàn Tử Nghi lại có thể nhìn thấy một lũ ma đông nghìn nghịt kia ở bên ngoài, anh vội kéo khăn trùm đầu của Vương Lôi xuống, đẩy anh ra chặn ở cửa.

Vương Lô ngạc nhiên nói: “Sao rồi, sao rồi? Có phải lại có ma đến nữa không, tại sao lần nào cũng đem tôi ra làm lá chắn? Tôi đâu phải là Vạn lí trường thành, mọi người cứ lấy tôi ra làm bức tường bảo vệ”.

Vẻ mặt của Hàn Tử Nghi rất khó coi, vì ngay cả Đường Tiểu Uyển cũng đã bị thương, có thể thấy chuyện này rất phiền phức rồi.

Những hồn ma truy sát Đường Tiểu Uyển bên ngoài, vừa nhìn thấy vạn đường kim quang trên cái trán như mặt trời nhỏ của Vương Lô đều tán ra không dám đến gần. Đường Tiểu Uyển ngã ra ghế sofa, nhìn đáng vẻ có thể thấy chạy được đến đây đã là cố hết sức rồi.

“Mau đi cứu Hạ Thi Đình, cô ấy bị bắt rồi, tôi đã thoát ra được, không ngờ người kia đã bố trí nhiều ma như vậy để bắt tôi, nếu không phải tôi chạy nhanh, cũng bị bắt rồi”. Đường Tiểu Uyển đã hoàn hồn, liền giục Hàn Tử Nghi dẫn theo Vương Lô cùng đi. “Thi Đình bị bắt ở tòa nhà cô ấy làm việc, các anh mau đi đi, nếu không cô ấy sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng”.

Lúc này Hàn Tử Nghi mới thực sự nhận thấy tính nghiêm trọng của sự việc. Trước tiên anh để Đường Tiểu

Uyển lên lưng mình, cho cô nằm thoải mái, lúc này không thể bỏ mặc cô. Sau đó kéo theo Vương Lôi đang ở cửa làm thần canh cửa, lao thẳng đến nhà xe.

Vương Lôi nghe thấy Hạ Thi Đình đã xảy ra chuyện, lập tức chạy nhanh hơn bất cứ ai, vì anh hề lo lắng là hào quang trên cái trán càng tỏa mạnh ra bốn phía, không có bất cứ con ma nào có thể ngăn cản anh. Đường Tiểu Uyển nói ra được địa điểm thì ngất xỉu, Vương Lôi lái xe nhanh như bay, bốn bánh như không chạm đất.

Lúc Hạ Thi Đình tỉnh lại, trước mắt là một vùng trắng xóa, chỉ thấy có người nói: "Hiệu quả của thuốc gây mê đã hết, cô ta đã tỉnh".

Sau đó cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc lọt vào tầm mắt, chính là Vương Bác Du đang mỉm cười.

"Cuối cùng cô đã tỉnh, muốn ăn chút gì không?".

Hạ Thi Đình ngồi dậy, nhìn trước nhìn sau: "Cháu đang ở đâu, là bác đã cứu cháu sao?".

Vương Bác Du lắc lắc đầu đáp: “Không phải ta đã cứu cô, mà là ta đã bắt cô, đây là căn phòng ngầm dưới tòa nhà này. Cô yên tâm được rồi, rất ít người biết tòa nhà này còn có căn phòng ngầm, sẽ không có ai đến cứu cô đâu”.

Hạ Thi Đình còn kinh ngạc hơn cả nhìn thấy ma: “Bác... Vương, vì sao bác phải làm thế này, cháu và bác không thù không oán?”.

“Ha ha, cô thực sự cho rằng thời đại này vẫn còn câu chuyện hoàng tử và cô gái Lọ Lem sao? Trông cô bình thường như thế sao có thể được Vương Lôi để mắt tới, tất cả đều là kế hoạch do ta sắp đặt, là ta cử Vương Lôi tiếp cận cô, dù cô đến tòa nhà âm dương đứt đoạn của ta, như vậy, cô sẽ không bị người khác tiếp cận, cũng không có người cho cô biết chân tướng của sự việc, chỉ có thể chuyên tâm học đạo thuật Đường môn”. Vương Bác Du đúng là một lão già rất có cá tính, lúc này, ông ta thực sự không cần lừa bịp nữa, vì ông ta biết, lúc này Hạ Thi Đình đã hết giá trị lợi dụng, nói ra sự thật cũng không sợ cô ta sẽ tự sát.

Trái tim Hạ Thi Đình như rút khỏi lồng ngực, mặc dù người đã bị dây trói rất chặt, nhưng cô lại không hề cảm thấy đau chút nào, chỉ có trái tim là đang vỡ ra thành trăm

mạnh, lẽ nào anh ấy thực sự đã lừa mình, không, cô cười rồi lắc đầu: “Không thể nào, Vương Lôi không thể lừa tôi, anh ấy đã đồng ý với tôi, mãi mãi không lừa tôi”.

“Thật ư? Đàn ông đều đồng ý như vậy với các cô gái, nếu không làm sao có thể nhanh chóng chinh phục được các cô, lẽ nào chuyện này cô cũng tin sao?”. Vương Bác Du cười trông rất đáng ghét, trong mắt Hạ Thi Đình, một chút khí khái phong độ trước đây của ông ta cũng không còn nữa, bây giờ ông ta giống như một ác ma.

Hạ Thi Đình khẳng khái: “Ông lừa tôi, nhất định tất cả đều là ông giở trò ma quái, Vương Lôi không hề biết”. Nước mắt cô bắt đầu tuôn rơi, quá nhiều chuyện trước đây không giải thích nổi đều bắt đầu sáng tỏ, lừa mình dối người là vô ích.

Vương Bác Du quả nhiên nói: “Ha ha, vậy thì, sao ta lại có thể nắm rõ tung tích của các người như lòng bàn tay, sao lại có thể kịp bố trí mọi chuyện trước mặt các người, sao lại có thể biết bao nhiêu bí mật của cô, sao bây giờ cô lại có thể tinh lọc bình luận hồi giúp ta?”.

Ông ta cầm một cái bình nhỏ lên, một cái bình nhỏ màu trắng tằm thường không có gì khác lạ. Hạ Thi Đình

trợn tròn mắt, cái bình nhỏ bình thường như những cái bình bày bán ở vỉa hè kia chính là thứ mà mình suýt nữa mất mạng mới dẹp yên, vì sao không thể thần kì một chút, chí ít cũng phải là bình làm bằng vàng nguyên chất, như vậy thì sự hi sinh của mình mới đáng!

Vương Bác Du cảm kích nhìn Hạ Thi Đình, tỏ ra rất đáng tiếc nói: “Ta thực sự không thể không giết cô, nếu không phải là cô đã biết bao nhiêu chuyện của ta, ta cũng muốn cảm ơn chuyện cô tinh lọc bình luân hồi, để ta có thể mở nó ra”.

“Ha ha, dù sao tôi chính là thuốc làm sạch, dùng xong rồi thì có thể đổ đi, có điều, lẽ nào ông cho rằng muốn giết tôi thì giết như vậy sao?”. Hạ Thi Đình bây giờ trái lại không sợ ông ta nữa.

“Đương nhiên, bây giờ không thể giết, nếu giết cô rồi, ta lấy ai ra làm mối nhử để dẫn dụ công chúa nhà Tống kia đến đây, ta thấy tình cảm của các cô rất tốt, cô ta không thể thấy chết mà không cứu!”.

Hạ Thi Đình biến sắc: “Ông là đồ vô liêm sỉ, lợi dụng tình bạn của chúng tôi, tôi cho ông biết, nếu ông dám động vào một sợi tóc của Tiểu Uyển, tôi sẽ chém chết ông

với chỉ một nhát kiếm tổ”.

“Ha ha, cô vẫn thực sự coi mấy miếng đạo thuật nhỏ nhoi kia có thể làm nên chuyện, nếu không phải là hai mươi năm trước ta đã thất bại khi dùng cách lấy trăm hồn ma cưỡng ép tinh lọc bình luân hồi, nguyên khí đã bị tổn thương nặng. Cô cho rằng dựa vào chút lực lượng của đám gọi là nhân sĩ chính nghĩa bắt ma nhỏ nhoi kia của các người lại có thể làm hại được ta ư? Cho dù ta đã bị tổn thương nguyên khí, chuyện đối phó cô chỉ là chuyện nhỏ”. Vương Bác Du bây giờ không còn khách khí nữa.

“Tiểu Uyển sẽ không bị lừa, chị ấy rất thông minh! Ông sẽ không thực hiện được ý đồ xấu xa”. Hạ Thi Đình nhìn thẳng vào mắt ông ta.

“Vậy ư?”. Ánh mắt Vương Bác Du đầy vẻ châm chọc: “Cô thực sự cho rằng cô công chúa ngu ngốc kia thực sự rất thông minh, nếu cô ta thông minh, thì đã không mạo hiểm đến cứu cô để bị linh hồn hung ác của bình luân hồi tấn công, nếu cô ta thông minh, đã không dẫn Hàn Tử Nghi đến chỗ này”.

Wong Bác Du đã đi ra, chỉ để lại một mình Hạ Thi Đình bị trôi trên ghế, nổi tức giận đang từ từ dâng lên trong

đầu cô, không hiểu sao trong lòng cô không thể bỏ qua chuyện Vương Bác Du nói về Vương Lô, lẽ nào anh đã thực sự lợi dụng mình. Hạ Thi Đình không dám nghĩ đến vấn đề này, thì ra tình yêu quá suôn sẻ, luôn ẩn chứa nhân tố mang đến sự bất an.

Những cuộc cãi vã vui vẻ kia, đều là chuyện ngu ngốc sao? Mọi người cùng nâng đỡ nhau trải qua bao nhiêu khó khăn, tất cả đều chỉ là sự lợi dụng sao? Cô cảm thấy lồng ngực đau nhói, thì ra trái tim thực sự biết đau, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Trong xe là khuôn mặt lo lắng của Hàn Tử Nghi, anh truy hỏi Đường Tiểu Uyển vừa mới tỉnh lại: "Hạ Thi Đình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?".

"Không phải một hai câu có thể nói rõ, dù sao hãy đi cứu người trước đã".

Chiếc xe rất nhanh đã đến tòa nhà, họ cứ thế đi thẳng lên, Hàn Tử Nghi hỏi Đường Tiểu Uyển: "Hạ Thi Đình bị nhốt ở đâu, cô biết không?".

Đường Tiểu Uyển cũng sững người ra một lát, sau đó lắc đầu: “Không cảm nhận được hơi thở của cô ấy, có lẽ bị phong tỏa rồi, chúng ta phải cẩn thận, đối thủ rất mạnh”.

Vương Lô lại chẳng sợ gì xông thẳng lên phía trước, hung dữ nói: “Dù có phải phá tan tòa nhà này, cũng phải tìm cho được Đình Đình”.

Hàn Tử Nghi quay đầu lại mắng: “Đừng có hể gặp chuyện của Hạ Thi Đình là anh lại không còn lí trí có được không, tòa nhà này to như vậy, dù là phá, phải phá đến khi nào? Tốt nhất hãy nghĩ xem liệu cô ấy có thể ở đâu”.

Vương Lô cũng không còn cách nào, nhưng bao nhiêu phòng thể này không thể đi tìm từng cái. Đúng vào lúc mọi người đã hết cách, bất ngờ nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc: “Đi theo tôi, tôi biết Thi Đình ở đâu!”.

Đường Tiểu Uyển vừa quay người lại, chỉ thấy Ngải Giai đã mất tích bao nhiêu ngày nay đang ở đầu lối đi đằng kia, Hàn Tử Nghi cũng vui mừng, chạy đến hỏi: “Giai Giai, những ngày này em đi đâu, làm anh lo lắng chết đi được”.

Vương Lô tuy không nhìn thấy, nhưng cũng biết Ngải Giai đã đến giúp, nhìn dáng vẻ si mê kia của Hàn Tử Nghi, vội nói: “Mau bảo Ngải Giai dẫn chúng ta đi tìm người đi!”.

Ngải Giai đi xuống dưới, Hàn Tử Nghi cũng muốn xuống theo, nhưng lại nhìn thấy Đường Tiểu Uyển đứng yên một chỗ, liền gọi: “Tiểu Uyển, đã là lúc nào rồi, cô còn không mau bám theo”.

Nhưng Đường Tiểu Uyển lại lùi lại phía sau: “Ngải Giai, những ngày này rốt cuộc cô đã đi đâu? Vì sao cô đột nhiên mất tích, sao cô biết chuyện Hạ Thi Đình bị nhốt ở đâu, lúc tôi và Hạ Thi Đình ở trên sân thượng, cô lại nấp ở chỗ nào mà có thể nhìn thấy? Vì sao không đến giúp?”.

Ngải Giai chạy phía trên, nghe thấy những lời này, liền dừng bước, rất lâu sau mới quay đầu lại nói: “Bây giờ chị nghi ngờ tôi?”. Từng câu từng chữ đều rất đau khổ, gương mặt bắt đầu méo xệch.

“Bây giờ tôi không dám tin điều gì nữa, chỉ xin cô giải thích?”. Đường Tiểu Uyển bây giờ rất kiên định, đã đến

nước này rồi, nhất định trong nhóm có người phản bội, Ngải Giai là người đáng nghi nhất, nguyên nhân cái chết của cô ấy, biểu hiện lúc cô ấy gặp Vương Bác Du, tiềm năng bộc phát bất ngờ của cô ấy, đều không thể giải thích rõ.

Nhưng Ngải Giai lại không nói nhiều: “Chị tin tôi cũng được, không tin tôi cũng được, lúc này, tôi không có thời gian giải thích những chuyện này với chị. Hạ Thi Đình đã bị nhốt lâu như vậy, chúng ta còn không đi sẽ nguy hiểm đến tính mạng, đợi cứu được người rồi, chúng ta đường ai nấy đi, ân đoạn nghĩa tuyệt”.

Nói xong Ngải Giai liền chạy nhanh xuống phía dưới, chỉ thấy cô hoàn toàn không còn là ma nữ chập mạch mơ hồ nói mình là người hút hồn kia nữa, toàn thân đầy sát khí.

Hàn Tử Nghi giận dữ lườm Đường Tiểu Uyển, nói: “Sao cô có thể nói những lời như thế vào lúc này, dù sao các cô cũng là chị em biết không!”. Anh cố hết sức chạy theo.

Vương Lô không biết xảy ra chuyện gì, thấy Hàn Tử Nghi chạy, cũng chạy xuống theo. Đường Tiểu Uyển do

dự một lát, bất luận Ngải Giai là tốt hay xấu, bây giờ chỉ có đi theo cô ta mới có thể tìm thấy Hạ Thi Đình, cô cần rằng rồi cũng chạy nhanh theo xuống căn phòng ngầm.

Trên đường đi không có bất cứ trở ngại gì, rất thuận lợi rẽ qua rẽ lại trong mấy lối đi kia, nếu không phải Ngải Giai dẫn đường phía trước, mấy người này chắc chắn không thể tìm được căn phòng ngầm này.

Cánh cửa căn phòng ngầm không hề khóa, giống như đang đón đợi cả đám vậy. Vương Lôi xông lên trước tiên, cũng không quan tâm đằng sau cánh cửa có phải là nước sôi lửa bỏng, vừa đẩy cửa ra quả nhiên nhìn thấy Hạ Thi Đình bị trói trên chiếc ghế đặt ở giữa phòng, khóe mắt anh đau nhói, nước mắt cứ thế trào ra, mọi thứ đều trở nên nhập nhòa. Từ lúc biết Hạ Thi Đình bị người khác bắt đi anh đã cảm thấy sợ hãi thực sự, sợ biết bao nếu không thể tìm thấy cô, sợ biết bao nếu lúc tìm thấy cô đã là một cái xác lạnh cóng. Anh chưa từng có cảm giác sợ hãi như vậy khi mất đi một người, trái tim anh như bị người khác lấy đi, chỉ đến giây phút này khi nhìn thấy Hạ Thi Đình nó mới trở lại thân thể anh.

Anh thấy Hạ Thi Đình cúi thấp đầu, giống như đã hôn mê, cẩn thận bước đến đặt tay lên cổ cô, may mà mạch vẫn còn đập, anh quay đầu, nói với Hàn Tử Nghi: "Không

sao, cô ấy không sao, cô ấy vẫn khỏe”.

Vào lúc này, anh lại cảm thấy có vật gì sắc nhọn chọc vào sau lưng mình, một giọng nói còn lạnh hơn cả đá vang lên bên tai: “Đừng động đây, còn động đây anh sẽ mất mạng”.

Vương Lô trợn tròn mắt, từ từ quay đầu lại, nhìn Hạ Thi Đình bên cạnh, mái tóc dài xõa xuống, để lộ khuôn mặt xinh đẹp, có điều mặt cô giống như phủ một lớp sương lạnh.

“Cô, cô sao rồi, bị ma nhập à?”. Hàn Tử Nghi nhìn thấy thế hoàn toàn mất bình tĩnh.

Còn Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển lại nhìn thấy rõ, Hạ Thi Đình hoàn toàn không bị ma nhập, cô cũng không bị thuốc khống chế, hay bị thôi miên gì cả.

Vương Lô bỗng cười thê lương: “Đình Đình, em sao rồi, điên rồi, hay là bị ma nhập vậy, không phải đúng không, em chỉ là không tin anh, cho rằng anh đang lừa em, cho rằng anh mới là nội gián phải không?”.

“Không cần nói, mau thả chúng tôi ra, nếu không tôi sẽ giết anh”. Giọng nói của Hạ Thi Đình run lên bần bật, cô đã dùng con dao nhỏ mang theo bên người cứa đứt sợi dây, nghĩ cách thoát ra ngoài, chết ở đây có lẽ không vấn đề gì, nhưng không thể để liên lụy đến Đường Tiểu Uyển, đương nhiên cô không ngờ đến cứu mình còn có nhiều người như vậy. Lúc này, cô không thể tin Vương Lô nữa, chỉ có khống chế Vương Lô, mới có thể uy hiếp Vương Bác Du tha mình, vì Vương Bác Du vô cùng cưng chiều con trai, ông ta không thể không ngó ngàng gì tới anh.

Wương Lô lại bất động, anh hình như không hề sợ con dao nhỏ đang chọc bên sườn mình, chỉ chăm chăm nhìn Hạ Thi Đình rồi nói: “Em cho rằng anh là nội gián, em cho rằng anh đã lừa dối em, vậy em giết anh đi, còn đợi gì nữa, ra tay đi, có gì phải run?”. Giọng nói của anh nghe rất buồn.

“Anh đừng ép tôi, tôi không muốn làm hại bất cứ ai, anh tha chúng tôi đi! Tôi và Đường Tiểu Uyển, Ngải Giai, Hàn Tử Nghi sẽ trốn thật xa, giống như người nhà họ Mã, chúng tôi cũng không quan tâm những chuyện này nữa, các người đã đạt được bình luận hồi, thì thả chúng tôi ra đi! Tôi không muốn giết người, tôi chỉ muốn sống những tháng ngày trước đây của tôi, tôi đảm bảo sau này sẽ không dùng đạo thuật nữa, cũng không học y thuật ma

nữa, tôi sẽ bình thân tìm công việc của tôi, cũng không nằm mơ chuyện cô gái Lọ Lem nữa”. Hạ Thi Đình nghẹn ngào cầu xin Vương Lô.

Nếu không phải vì cứu Đường Tiểu Uyển, không phải vì để những người bạn này được bình an ra khỏi tòa nhà, thì bất luận thế nào cô cũng sẽ không dùng dao uy hiếp Vương Lô, mặc dù anh cũng từng nói, nếu có một ngày anh lừa cô, cô có thể dùng dao đâm anh.

Nhưng, lời thề không nhất thiết phải thực hiện, nếu lời thề là cho phép làm hại đối phương, vậy thì nhất định phải quên đi. Mặc dù trái tim Hạ Thi Đình đã tan thành trăm mảnh, nhưng cô cũng không muốn làm hại Vương Lô, nhìn ánh mắt vô cùng bi thương của anh, cô khóc dữ dội hơn bất cứ ai, nhưng cô lại không buông dao xuống, vẫn từng bước từng bước đẩy Vương Lô tiến lên phía trước.

Vì bạn bè, vì trách nhiệm, nhất định phải đưa những người bạn tốt này ra khỏi tòa nhà một cách an toàn. Hạ Thi Đình nói với Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai: “Trước tiên chúng ta hãy ra khỏi tòa nhà, chạy trốn đến một nơi an toàn rồi tính tiếp”.

Vào lúc này, Ngải Giai bất ngờ lên tiếng: “Thả Vương

Lôi ra, anh ta thực sự không biết chuyện, tôi mới là nội gián”.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, không ngờ Ngải Giai lại nói ra câu này vào lúc này, nhưng Ngải Giai lại cười đau khổ: “Đúng vậy, tôi chính là kẻ nội gián kia, tôi không thể vô duyên vô cớ xuất hiện trước mặt Đường Tiểu Uyển, cũng không thể thực sự có cái bốt như của em họ Đường Tiểu Uyển, những cái này đều là làm giả, thân phận thật của tôi là gián điệp do Vương Bác Du cử đến”.

Vương Lôi đã được Hạ Thi Đình mở mắt thần, nhìn thấy được, nghe thấy được những lời của Ngải Giai, lúc anh nghe thấy cái tên Vương Bác Du, toàn thân cứ thế run lên, anh nhào đến, muốn nắm lấy tay Ngải Giai, để nghe rõ hơn một chút: “Cô nói cái gì, chuyện này có liên quan gì đến bố tôi?”.

“Xem ra anh đúng là công tử nhà giàu ngây ngô, chuyện gì cũng không biết, bố anh làm biết bao nhiêu chuyện xấu, mà một chuyện anh cũng không biết!”. Ngải Giai khinh miệt nói.

“Không thể nào, cô nói dối, bố tôi là một thương nhân đường đường chính chính, mỗi khoản tiền của gia đình

chúng tôi đều được kiểm một cách sạch sẽ. Cô chắc chắn là một mục điền, sao có thể lôi bố tôi vào, tòa nhà này lại không phải là sản nghiệp của nhà tôi, công ty lại không phải là của nhà tôi, vì sao phải đổ tội lên người bố tôi? Cô không được ông ấy yêu thương, nên đã hận ông ấy đúng không?”. Vương Lô bắt đầu biện minh cho bố mình.

Hạ Thi Đình ngẩng đầu, mở to mắt nhìn Vương Lô đáng thương, chỉ có thể khốn khổ nói ra: “Tòa nhà này đúng là của Vương Bác Du, công ty này cũng là của ông ta, là ông ta tự tuyển em đến làm việc, mà người bắt em cũng là ông ta”.

Vương Lô quay đầu lại: “Hạ Thi Đình, chuyện này không thể nào, em có thể nghi ngờ anh, em có thể không yêu anh, em có thể làm tổn thương trái tim anh, em có thể giết anh, nhưng em không thể hãm hại bố của anh. Bố anh không thể là loại người như thế! Em hãy cho anh biết, đây không phải là sự thật đi”.

Mọi người ở cùng với Vương Lô bao lâu nay, chưa bao giờ nhìn thấy anh hoảng hốt lúng túng như thế, cũng chưa bao giờ thấy anh không vui, lúc này đây hầu như không ai có thể nói lên lời, tất cả đều nhìn xa xăm.

Đường Tiểu Uyển đứng ở cửa bất ngờ nói: “Có người đến rồi”.

Ngải Giai lao ra cửa, nhìn phía trên, sau đó nói: “Con đường phía trên đã bị chặn rồi, chúng ta nghĩ cách trốn thoát từ bên dưới”.

“Cô đã là người thuộc phe Vương Bác Du, tôi còn có thể tin cô sao?”. Đường Tiểu Uyển nhìn vào mắt Ngải Giai.

Trong mắt Ngải Giai lóe lên tia nhìn đau khổ.

“Không tin tôi, mọi người cũng thoát không nổi, tin tôi, có thể còn có một tia hi vọng, có theo tôi hay không, mọi người hãy chọn đi?”.

Hạ Thi Đình không còn cách gì, cũng đi theo Ngải Giai, Hàn Tử Nghi kéo theo Vương Lôi vẫn còn ở đó điên điên dại dại: “Đã là lúc nào rồi, còn không đi, đợi ra ngoài rồi hãy nói”.

Vương Lôi dờ dẫm bị kéo đi sau cùng, càng chạy xuống dưới càng tối, hình như không còn con đường nào nữa, ngay cả Hạ Thi Đình cũng không nén nổi liền dừng lại hỏi: “Ngải Giai, chúng ta thực sự có thể chạy ra ngoài chứ, đây giống như là con đường chết”.

“Có thể, tôi đã từng thoát ra ngoài từ đây”. Thái độ của Ngải Giai rất kiên định, còn tiếng bước chân phía sau đã càng ngày càng rõ, đám người truy sát đến thật nhanh.

“Mọi người không cần chạy, để tôi đi nói với bố tôi, đây nhất định là hiểu lầm, chỉ cần tôi ra mặt thì không có

chuyện gì nữa, cứ coi như bố tôi thực sự muốn bắt người, cũng không thể bắt chúng ta, chúng ta có thể an toàn". Vương Lô ở phía sau liên tục nói.

Những lời của anh khiến Ngải Giai không nhin được nữa: "Im miệng, nếu bố anh không cần người của chúng ta, vì sao phải đào mộ của Đường Tiểu Uyển, vì sao phải bắt Hạ Thi Đình, sao anh ngốc như vậy, chuyện anh không biết quá nhiều rồi".

Ngải Giai đi đến một căn phòng nhỏ, lấy hết sức đẩy mạnh bức tường, sức mạnh của cô đúng là siêu nhân, chỉ nghe thấy uỳnh một tiếng, bức tường đã sụp đổ, trước mắt hiện ra một cái hang lớn, bên ngoài hang là một đường cống ngầm rất rộng, đã khô cạn, xem ra trước đây là một công trình xả nước nhưng sau đó do thiết kế không phù hợp nên không được sử dụng nữa.

Ngải Giai chỉ vào cái ống lớn nói: "Nhanh lên, bò ra từ đây sẽ ra được bên ngoài, con đường này không ai biết, trước đây khi thoát thân tôi đã dùng một lần, tôi sẽ ở đây chặn chúng".

"Chỉ một mình cô được không?". Hạ Thi Đình lo lắng nhìn Ngải Giai.

“Được, nếu tôi cũng không được, mọi người ở lại cũng vô ích, tôi đã khôi phục sức mạnh rồi”.

Đường Tiểu Uyển biết những điều Ngải Giai nói là đúng, sức mạnh khiến người khác kinh hoàng của cô còn không cản nổi những người phía sau kia, vậy thì mọi người ở lại đây cùng chỉ là chờ chết. Vì thế, cô kéo theo Hạ Thi Đình chui vào đường ống, đứng vào giờ khắc chuẩn bị chui vào, Đường Tiểu Uyển bất ngờ quay đầu lại nói: “Cho dù cô có phải là em họ của tôi không, tôi đều sẽ đợi cô ra”.

Ngải Giai vốn đang chăm chăm nhìn cánh cửa phòng kia, nghe thấy câu này, vai rung lên nhưng không quay đầu lại, rất lâu mới nói: “Thi Đình, Tiểu Uyển, tôi không phải cố ý muốn lừa mọi người, bất luận thế nào, ba người chúng ta vẫn là bạn tốt, mọi người cứ nhớ điều này là được rồi”. Giọng nói chân thành, run run, giống như li biệt, lại giống như nói lời bảo trọng.

Hàn Tử Nghi vừa kéo Vương Lô vừa gào to: “Ngải Giai, anh sẽ đợi em, anh vẫn còn rất nhiều chuyện chưa nói cùng em, em phải ra để nghe đấy”.

“Ừm, em biết rồi, em sẽ ra để nghe”.

Bọn sát thủ đập cửa, Ngải Giai bất ngờ thị uy, cánh cửa kể bên tung ra, bên ngoài vang lên tiếng kêu khóc gọi cha gọi mẹ, còn có cả tiếng móng vuốt đâm vào da thịt, những người trong đường cống ngầm bắt đầu thực mạng bò lên trên, cũng không để ý lau khô nước mắt.

Ngải Giai đã đuổi giết được một loạt, nhưng lại nghe thấy có tiếng bước chân nặng nề chậm rãi bước đến, âm thanh đó rất kì quái, Ngải Giai trong lòng sợ hãi, cũng chuẩn bị chui vào đường cống ngầm, nhưng lại nghe thấy âm thanh kia nói: “Xứng đáng là sát thủ tốt nhất do ta đào tạo, quả nhiên mạnh hơn những người bình thường rất nhiều, chỉ có điều, Giai Giai, vì sao cô phải phản bội ta?”.

Ngải Giai vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy Vương Bác Du đi ra từ chỗ rẽ, cô lấy cửa chặn lại, biết là mình không thể đánh thắng người trước mặt này, nhưng có thể kéo dài thêm phút nào thì cứ phải kéo, có thể cho mấy người Hạ Thi Đình tranh thủ thêm một chút thời gian.

Chỉ thấy Vương Bác Du vẫy tay một cái, Ngải Giai đã từ

trên không rơi xuống, ông ta nói: “Không ngờ ta lại nuôi ong tay áo, cô như vậy, Vương Lô cũng như vậy, đều là lũ ăn cháo đá bát, thực sự hận một nỗi đã không giết các người”.

Ngài Giai ngã trên nền nhà không thể động dậy, Vương Bác Du lấy đầu ngón tay gầy gầy, đánh tan bảy hồn chín vía của cô, những quả cầu sáng kia tháo chạy tán mát khắp nơi, nhưng Vương Bác Du nhẹ nhàng vẩy tay, thì tất cả lại tập trung lại, ông ta nằm trong lòng bàn tay: “Chỉ với chút đạo hạnh nhỏ nhoi cũng muốn đấu với ta sao, ta không tin các người còn có thể tạo phản nữa”.

Hạ Thi Đình vừa ra khỏi đường ống liền ở đó canh giữ, đợi Ngài Giai ra, Đường Tiểu Uyển nghe ngóng thấy đường ống không có động tĩnh gì, biết là chuyện không hay, kéo cô bỏ chạy.

“Đợi đã, Tiểu Uyển, Ngài Giai vẫn chưa ra!”. Hạ Thi Đình không chịu đi.

Đường Tiểu Uyển nói mà không quay đầu: “Hạ Thi Đình, bây giờ cô còn không biết đối thủ rất cuộc mạnh đến mức nào, đáng sợ bao nhiêu sao, đừng đợi nữa, chúng ta hãy chạy đến chỗ an toàn trước rồi nghĩ cách

sau”.

Nhưng Hàn Tử Nghi không tán thành, lúc này Vương Lôi đã lấy lại tinh thần, biết là chỗ này không thể ở lâu, kiên quyết lôi anh ta đi.

Thế là ba người một ma này chạy đến một nhà khách rất tồi tàn, vì mọi người không cho Vương Lôi quẹt thẻ tín dụng, nhưng Đường Tiểu Uyên lại phát hiện hầu như toàn bộ ác quỷ trong thành phố đều đang truy tìm họ, xem ra Vương Bác Du đã ra tay thực sự, nhất định phải tìm ra bọn họ mới thôi.

Thiên hạ rộng lớn lại không còn một chỗ an toàn, cách duy nhất là tháo chạy khỏi thành phố này, nhưng nếu thoát ra khỏi thành phố, thì không còn cách cứu Ngải Giai nữa.

Hạ Thi Đình suy nghĩ rất lâu, đột nhiên vỗ đùi nói: “Tôi biết có một chỗ rất an toàn, Vương Bác Du nhất định không tìm ra”.

“Chỗ nào?”.

“Bãi tha ma của ma nữ áo đỏ! Đó là chỗ tị nạn của các con ma nhỏ, chúng ta nấp ở đó thì sẽ không có chuyện gì nữa”.

Mọi người đều quyết định chạy trốn đến chỗ đó, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút lại khởi hành, vì tinh thần quá căng thẳng, Hạ Thi Đình ngủ thiếp đi, lúc cô tỉnh dậy đã không thấy Vương Lô đâu nữa.

Hạ Thi Đình không chú ý đến tâm trạng của Vương Lô, vừa rồi dùng dao uy hiếp Vương Lô, cô đã rất tự trách mình rồi, càng không có can đảm chủ động nói chuyện với Vương Lô, nhưng cô lại không hề suy xét đến việc trong lòng Vương Lô đau đớn thế nào, bất cứ ai khi biết người thân nhất của mình là một kẻ khốn nạn, đều không thể bình tĩnh coi như không có chuyện gì được.

“Hồng rồi, có lẽ Vương Lô quay lại tìm Vương Bác Du hỏi rõ mọi chuyện rồi”. Hàn Tử Nghi hiểu rất rõ anh bạn ngày nào cùng cãi nhau với mình.

Đường Tiểu Uyển tức giận nói: “Đầu óc anh ta có vấn đề rồi, lúc này mà quay lại chắc chắn là đi tìm cái chết!”.

“Không chắc! Dù gì Vương Bác Du cũng là bố của Vương Lô, tục ngữ nói hổ dữ không ăn thịt con, quá lắm thì nhốt anh ấy lại, không đến mức giết chết đâu!”. Hạ Thi Đình vẫn mang hi vọng tốt đẹp trong lòng.

Đường Tiểu Uyên lắc đầu nói: “Cô không biết thôi, Vương Bác Du kia là người bất chấp lí lẽ, ông ta vì việc lần này mà đã chuẩn bị rất nhiều năm rồi, sẽ không để bất cứ ai cản trở đâu”.

“Vậy chúng ta làm thế nào?”. Hạ Thi Đình cũng hết chiêu.

“Làm thế nào, còn không đi cứu người”. Hàn Tử Nghi giận dữ vỗ vỗ vào chân, sau đó nói: “Lẽ nào không thể nghỉ một chút, chúng ta giống như đội cứu hỏa vậy, bây giờ ở đâu cũng có lửa, chúng ta có thể cứu chỗ nào, trực tiếp tìm đến nguồn lửa nhé! Giết chết tên Vương Bác Du kia thì hết chuyện”.

Vương Lô quả nhiên đầu óc chập mạch, lại quay về ngôi nhà âm dương đứt đoạn của mình, anh thực sự

không thể chấp nhận sự thực bố mình là kẻ khốn nạn, chuyện này khó hơn chuyện bảo anh chấp nhận Ngải Giai là mẹ kế cả trăm lần. Nhưng tình hình lúc này xem ra rất thật, Hạ Thi Đình cũng sẽ không lừa mình, nhưng, Vương Lô lúc này đã sút đầu mẻ trán vẫn tin chắc, nhất định là có hiểu lầm trong đó.

Liệu có phải là bố mình không muốn mình và Hạ Thi Đình ở cùng nhau, cố ý hù dọa Hạ Thi Đình một chút, Vương Lô không ngừng tìm đủ các lí do biện minh cho Vương Bác Du, ngay cả tình huống người già mắc bệnh đãng trí cùng đã nghĩ đến.

Lúc anh về đến nhà, nhìn thấy quản gia đã đứng trước cửa, trong lòng có rất nhiều chuyện muốn hỏi cho rõ, anh xông vào, nhìn thấy Vương Bác Du đang ngồi ăn cơm trước bàn ăn.

Một người rất cô đơn ngồi ăn cơm, cái bóng già yếu, nét mặt hưu quạnh. Vương Bác Du ngẩng đầu nhìn Vương Lô, cười cười: "Bố đã không đợi con về ăn cơm nữa rồi, sẽ có một ngày, bố phải quen với việc ăn cơm một mình có đúng không?".

Wong Lo đột nhiên cảm thấy mình thật vô liêm sỉ, sao

có thể nghi ngờ người yêu thương mình như vậy, luôn tốt với mình như vậy? Chuyện gì cũng không cần hỏi nữa, hay là vui vẻ cùng bố ăn cơm thôi! Sau khi lớn lên, mình không còn nghe lời nữa, lúc nào cùng một mình chạy ra ngoài chơi bời, chưa bao giờ hỏi bố ăn cơm ở đâu, có phải một mình cô độc ngồi trước cửa sổ ngóng nhìn ra cổng, chờ con trai sẽ đây cổng đi vào không?

Vương Lô nghĩ đến đây, không ngừng tự trách mình, không nói gì nữa, chỉ lùa từng miếng cơm thật to vào mồm, trong mồm đầy cơm thì không cần nói những lời xin lỗi nữa.

Đúng lúc mồm anh đang đầy cơm, bất ngờ nghe thấy Vương Bác Du nói: “Trong số bao nhiêu đứa trẻ bố nuôi, con là đứa ngoan nhất, khiến bố thích nhất, nếu bố thực sự đối đầu với Hạ Thi Đình, con đứng về bên nào?”.

Vương Lô vừa nghe, cơm đã tắc nghẹn ở cổ, cứng như đá, lòng hoang mang cực độ.

Vương Bác Du nhìn thấy dáng vẻ đó của anh, lạnh nhạt cười: “Rất khó trả lời ư! Con hãy ngồi đây mà suy nghĩ, bố ra chào mấy người bạn con một tiếng”.

Vương Bác Du buông bát đũa, nhẹ nhàng vỗ vai Vương Lô, rồi đi ra ngoài.

Vương Lô lo lắng muốn quay đầu lại, lúc này mới phát hiện toàn thân đã tê dại, không thể động đậy, ngay cả việc nuốt cơm xuống bụng cũng không làm nổi, ánh mắt anh khẩn thiết nhìn theo Vương Bác Du, Vương Bác Du đầu cũng không ngoảnh lại nhẹ nhàng nói: “Đừng lo lắng, chỉ là thuốc tạm thời làm tê liệt thần kinh vận động thôi, sẽ không mất mạng, nhưng con sẽ yên lặng một chút”.

Hạ Thi Đình đã dẫn theo Hàn Tử Nghi và Đường Tiểu Uyển đuổi đến trước cửa nhà, cô đẩy cửa, nhìn thấy Vương Bác Du thân thiết vỗ vai Vương Lô, còn Vương Lô lại không hề quay đầu nhìn mình, chỉ bưng bát cơm, quay lưng lại phía mình mà ăn.

Cô bất ngờ cười sự ngốc nghếch của mình, thì ra Vương Lô không phải là tự chui đầu vào rọ, cũng không gặp nguy hiểm gì đến tính mạng, chỉ là chạy về ăn cơm cùng gia đình, còn cô lại giống như một kẻ dẫn độn, chạy đút hơi đến cứu người, có người nào cần mình cứu. Ngải Giai đã sớm nói là nội gián, Vương Lô và Vương Bác Du là người một nhà, nhìn người ta bố hiền từ con hiếu thảo thật cảm động lòng người.

Hàn Tử Nghi không nhìn được nữa, xông lên nói: “Họ Vương kia, ông giao Ngải Giai ra đây, tôi không cần biết mục đích các người gây khó dễ chúng tôi là cái gì, bất luận thế nào hôm nay ông không giao Ngải Giai ra, tôi sẽ không bỏ qua cho ông”.

“Gây khó dễ cho cậu á? Cậu đáng sao?”. Vương Bác Du khinh miệt nói, ngón tay ông ta chỉ vào Đường Tiểu Uyên ở sau lưng hai người: “Công chúa, cuối cùng cô đã quay lại, cô đã quay lại rồi, cũng nên biết bình luân hồi có ý nghĩa gì với cô, sứ mệnh của cô là gì? Giao quả cam ra đây! Lẽ nào cô thực sự cho rằng mình chạy được sao?”.

Quả cam, Hạ Thi Đình còn chưa lấy lại tinh thần bởi sự lạnh nhạt của Vương Lô, lại nghe thấy từ này, mà còn nhắm vào Đường Tiểu Uyên, lẽ nào Đường Tiểu Uyên biết tung tích của quả cam, nếu cô ấy biết, nếu biết mọi người sở dĩ chịu nguy hiểm thế này, đều là vì quả cam đáng chết đó, vì sao không cho mình biết sớm hơn một chút.

Đường Tiểu Uyên tuy là ma, nhưng giây phút này mặt như tro nguội, cô nhìn Vương Bác Du giống như nhìn thấy ma quỷ, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Các người chẳng qua chỉ là bầy tôi bảo vệ của nhà chúng ta,

sao có thể uy hiếp ta!”.

“Xem ra, công chúa đã khôi phục lại kí ức, sợi thủy tinh phong ấn cô bao nhiêu năm, thế mà cô vẫn có thể vùng vẫy trốn thoát ra ngoài, không những thế còn có thể tìm lại kí ức. Đúng vậy, chúng tôi là hậu duệ bề tôi của nhà các người, vậy thì, cô cũng nên biết, chúng tôi trung thành với phụ vương của cô, chứ không phải là cô”. Vương Bác Du lạnh lùng nói.

“To gan, sao ông có thể nói với ta như vậy?”. Đường Tiểu Uyển cố hết sức lấy lại sự uy nghiêm của mình, nhưng ngay cả Hàn Tử Nghi cũng nhận ra, Vương Bác Du cơ bản không mảy may coi trọng.

Tuy thái độ của Vương Bác Du không còn kịch liệt, nhưng trong lời nói đã tỏ rõ sự uy hiếp: “Vậy chỉ cần mời công chúa giao quả cam ra, chúng tôi sẽ lập tức thả cho những người này đi, cũng sẽ không can thiệp vào cuộc sống của những người này, bạn bè của cô có thể đi đến một thành phố khác, sống cuộc sống tự do tự tại, còn không, chúng tôi sao dám tùy tiện buông tay, mệnh lệnh của phụ vương cô ai dám chống lại”.

Lúc này Hàn Tử Nghi cũng không kiên nhẫn nữa, nói

với Đường Tiểu Uyển: “Quả cam là bảo bối à! Giao cho ông ta là được rồi, chúng ta đưa Ngải Giai đi, bất kể tên thần kinh này cần quả cam làm gì, miễn là chúng ta có thể sống cuộc sống vui vẻ là được rồi”.

Hạ Thi Đình cũng nhìn Đường Tiểu Uyển một cách kì lạ, là một con ma nữ, cứ coi quả cam là bảo vật đi chẳng nữa, đối với cô ta mà nói cũng không mảy may có ý nghĩa! Vì sao cô ta phải gồng hết sức như vậy, thậm chí bất chấp hi sinh mạng của bao nhiêu người cũng phải bảo vệ quả cam.

Đường Tiểu Uyển mặt tái mét nói: “Đừng nói nhiều, không thể được, có bản lĩnh tự ông đến lấy quả cam đi! Muốn ta giao ra là điều không thể”.

“Cô cho rằng tôi không lấy được sao?”. Vương Bác Du bất ngờ vỗ vỗ tay, lúc này mọi người đều nhận thấy có một luồng sức mạnh cực lớn ủa ra từ bốn phương tám hướng. Hạ Thi Đình đã học được bảy tám phần đạo thuật của Đường môn, mặc dù không phải rất giỏi nhưng đã có thể cảm nhận được sức mạnh của kẻ vừa đến, cô kéo theo Hàn Tử Nghi chạy ra ngoài, xem ra mình đã quá khinh địch, trước đây mỗi khi gặp khó khăn gì đều có cái trán như mặt trời nhỏ của Vương Lô chặn ở phía trước, có Ngải Giai sức mạnh bộc phát chống đỡ ở đằng sau.

Nhưng lúc này, Ngải Giai đã không rõ tung tích, Vương Lôi thì ở cách có mấy bước cũng không muốn quay đầu nhìn mình một cái.

Hàn Tử Nghi xông đến trước cửa, lại bị đánh bật trở lại, nhìn kĩ chỉ thấy một đám bóng râm giống như sương mù, Hạ Thi Đình dùng kiếm tố chém tới, bóng râm ở cổng chỉ tản ra rồi lại lập tức gộp lại thành một đám, dao sao có thể chém nước, do vậy không thể đánh tan nó được.

Hạ Thi Đình không muốn tỏ ra yếu kém, ra sức vẽ bùa, nhưng lúc này đây cô giống như con côn trùng nhỏ rơi vào mạng nhện, càng vùng vẫy càng bị trói chặt, Hàn Tử Nghi lo lắng: “Vương Lôi, anh đúng là đồ ba ba rụt cổ, anh thực sự muốn nhìn chúng tôi chết sao?”. Chỉ thấy Vương Lôi im lặng không lên tiếng, vẫn giữ nguyên tư thế kia, ngoảnh mặt làm ngơ, ngay cả một câu đáp lại cũng không có.

Hàn Tử Nghi giận điên người, đành lạnh nhạt cười, nói tiếp: “Được được, chúng ta là huynh đệ tốt, đây đúng là huynh đệ tốt suốt đời suốt kiếp! Tôi đúng là đã đánh giá thấp anh, thì ra anh còn vô liêm sỉ hơn tôi rất nhiều”.

Hạ Thi Đình kéo Hàn Tử Nghi, vô cùng tức giận nói:

“Cầu cứu anh ta làm gì, xem anh ta đóng kịch còn chưa đủ sao?”.

Còn Vương Lôi ở bên bàn ăn cơm nước mắt giàn giụa, anh muốn gào bảo bố dừng tay, cũng muốn chạy đến trước mặt bạn bè giúp đỡ, nhưng bây giờ anh lại không thể động đậy, sau lưng chính là người con gái anh yêu thương nhất bị thương rơi xuống đất, tiếng cô ngã xuống hết lần này đến lần khác dội đến, anh không thể quay đầu lại, nhưng cũng có thể biết, tiếp tục như vậy, Hạ Thi Đình và Hàn Tử Nghi đều không chống đỡ được bao lâu nữa, Đường Tiểu Uyển bên kia có lẽ càng thảm hơn, đến cả tiếng động cũng không còn.

Hạ Thi Đình đã toàn thân đầm máu, đám bóng râm kia cô đâu thể nào cũng không lại, đúng vào lúc sắp mất hết ý thức, cô đau buồn nhìn Vương Lôi thực sự không chút động lòng ngồi ở đằng kia, không thể tin Vương Lôi có thể độc ác như vậy, cô đột nhiên mất hết ý chí chiến đấu, mà có đấu tiếp thì sẽ như thế nào, người đàn ông mình yêu, những người bạn đáng quý, cứ từng người từng người không đáng tin cậy nữa, mình đã là người bất tự quá xấu, vậy thì cứ tuân theo số mệnh thôi!

Đúng vào lúc mấy người Hạ Thi Đình đều sắp tuyệt vọng, lại nghe thấy có tiếng ồn ào ngoài cửa, ngay cả

Vương Bác Du đang ngồi ở một bên mỉm cười quan sát cuộc chiến cũng buộc phải đứng dậy nhú mào.

Chỉ thấy quân gia chạy vào, nói khể câu gì đó vào tai Vương Bác Du, ông ta đứng lên, vồ vồ vào bàn nói: “Lại là người, lão quái Âu Dương sao vẫn không chết, chúng ta không phải đã đuổi những nhân sĩ chính nghĩa này đi rồi sao?”.

“Lực lượng thực sự của họ không hề đi mà vẫn luôn ở trong thành phố đấu với chúng ta, bây giờ họ nói muốn cứu người, đã sắp xông vào rồi, tôi thấy chúng ta hãy đi trước đi! Chỉ cần bình luân hồi trong tay chúng ta, bọn họ cũng chẳng làm nổi trò trống gì”. Trên mặt quân gia lộ vẻ lo lắng, xem ra đúng là có người đến cứu Hạ Thi Đình.

Vương Bác Du vừa thấy tình hình không tốt, ánh mắt ông ta di chuyển, muốn bước đến giết sạch mấy người Hạ Thi Đình đã ngã vật trên đất kia, ai cũng có thể nhìn ra chỉ cần đánh nhẹ một cái, mấy người này đều sẽ lập tức mất đi cơ hội sống cuối cùng.

Đúng lúc mắt ông ta lộ tia nhìn hung hãn, bất ngờ có thứ gì đó chui ra từ bao tay trong ngực, chỉ thấy mấy quả cầu sáng xếp thành một hình người, chặn trước mặt ông

ta.

Vương Bác Du giật mình hoảng hốt, thế nào ông cũng không ngờ Ngải Giai đã bị mình khống chế đến bảy hồn chín vía, lại có thể vùng vẫy thoát ra vào lúc này, mà còn có sức mạnh như vậy để bảo vệ bạn bè của mình. Thời gian không đợi người, nhìn thấy bên ngoài đã có người muốn xông vào, ông ta cảm hận giậm chân, bỏ đi theo lối cửa sau.

Ngải Giai nhìn ông ta bỏ đi, hơi thở đã yếu đi trong chốc lát, Hạ Thi Đình nhìn hồn phách của cô từ từ tan mất, toàn thân lại không thể động đậy, nếu không bắt lại hồn phách sẽ hoàn toàn tan thành mây khói.

Hạ Thi Đình gào không ra tiếng, cũng không nhúc nhích nổi, đành dùng ngón tay vẽ bùa y trên đất, nhưng hoàn toàn không còn linh lực gì nữa. Đúng lúc này chỉ thấy một cái lưới nhỏ tung ra, trong chốc lát đã chụp được hồn phách đang tản đi của Ngải Giai. Hạ Thi Đình vừa ngẩng đầu, nhìn thấy hai đứa trẻ đang cầm lưới nhỏ vồ bắt những hồn phách bay tứ tung trong nhà, trong lòng cô nhẹ nhõm đôi chút. Lại thấy có bàn tay nắm lấy mình, cô nhận ngay ra là Chu Bảo Bảo.

Hạ Thi Đình được đỡ dậy, nhìn Hàn Tử Nghi đang được cứu chữa bên cạnh, lại nhìn Chu Bảo Bảo đang đỡ mình, cảm ơn rồi hỏi: “Sao mọi người quay lại?”.

“Đồ ngốc, chúng tôi là nhân sĩ chính nghĩa, cô cho rằng chúng tôi thực sự bỏ chạy, chúng tôi chỉ làm ra vẻ như vậy, lúc chúng tôi biết tin mọi người xảy ra chuyện qua đường dây liên lạc ma kia liền lập tức đến cứu”. Chu Bảo Bảo vừa cười vừa nói.

Hạ Thi Đình nhìn những người xung quanh, đa phần đều là những người đã tham gia tụ hội trong công viên lần trước, có cả tiểu đội đánh ma Kha gia đẹp trai nữa, còn có cả những đạo sĩ núi Mâu mặc đạo phục đang dọn dẹp bóng râm, bóng râm kia chi là một đám oan hồn gộp thành, vì oán khí quá nhiều, sức mạnh mới lớn như vậy, may mà các nhân sĩ bắt ma đến cũng khá đông, mới có thể cứu được, mà lão quái Âu Dương hình như đang cứu chữa cho Đường Tiểu Uyển.

“Hàn Tử Nghi có cứu được không?” Hạ Thi Đình nhìn một đám người vây quanh Hàn Tử Nghi đã ngã xuống ở đằng kia, nhưng anh ta một chút đạo thuật cũng không có, mình dù sao còn biết mấy chiêu đạo thuật của Đường môn cũng suýt chút nữa thì mất mạng, xem ra Hàn Tử Nghi không cứu được rồi.

“Không sao, anh ta chỉ là sợ quá mà ngất đi thôi”. Có một người đàn ông để râu đang ấn lồng ngực Hàn Tử Nghi ngẩng đầu nói to.

Hạ Thi Đình thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hồn phách của Ngải Giai không tan mất, chỉ cần đợi sức khỏe mình hồi phục, dùng bùa y gọi hồn thì có thể cứu được Ngải Giai.

Cô đưa mắt nhìn Vương Lôi, mọi người đều nhìn cô, không biết làm thế nào với Vương Lôi mới phải? Vương Lôi dù sao cũng chưa làm việc gì xấu, mọi người cũng không thể chém cho anh vài đao, huống hồ ai cũng biết tên phá gia chi tử này và Hạ Thi Đình còn có một quãng thời gian yêu nhau, nên mọi người đều giả vờ không thấy Vương Lôi vẫn đang ở đó bưng bát cơm.

Hạ Thi Đình càng không thể coi là mình nhìn thấy Vương Lôi, lúc này bất luận cô làm gì, đều có thể dẫn đến cục diện mất khống chế, còn nguyên nhân thực sự tận đáy lòng cô là không muốn đối diện người đàn ông này. Cô không có can đảm nhìn anh nữa, đối diện với anh hoặc là trái tim càng thêm đau, đường tình mặc dù rất trở trêu, nhưng cũng không cần bị tổn thương lần nữa với cùng

một nguyên nhân, càng không cần thiết để một người đàn ông làm tổn thương mình hai lần.

Vì thế, cô đứng dậy nói: “Chúng ta đi thôi! Rời khỏi chỗ này đến một chỗ an toàn trước đã”.

Vương Lô hi vọng có thể ngoảnh đầu lại, cố gắng giải thích một chút, chỉ ít làm cho Hạ Thi Đình không hiểu lắm như vậy, nhưng anh cơ bản lại không thể động dậy, nếu công lực của thuốc không hết, họ lại bỏ anh một mình ở lại trong căn phòng này, liệu bố anh có quay lại cứu anh, anh có thể bị bỏ đói mà chết.

Có những lúc, giữa những người yêu nhau chỉ vì hai người đều tự cho mình là đúng, mà để lỡ rất nhiều chuyện. Nếu Hạ Thi Đình can đảm hơn, đến đối mặt với Vương Lô, vậy thì chỉ cần cô nhìn vào ánh mắt và biểu hiện của Vương Lô, sẽ biết những điều mình nghĩ đều là sai, nhưng nhìn cái bóng của cô sắp biến mất ở cổng ngôi nhà này, cho thấy cô đã hạ quyết tâm, bất luận thế nào, lần này nếu có thể chạy thoát, cô cùng sẽ không tìm Vương Bác Du tính sổ, dù sao cô cũng không thể đối diện với Vương Lô, với chút y thuật ma tiểu đạo hạnh này của cô còn có thể chạy xa bao nhiêu thì chạy bay nhiều, tránh xa những chuyện thị phi phi này là hành động khôn ngoan nhất.

Đúng lúc mọi người đều sắp rời khỏi ngôi nhà, bất ngờ sau lưng vọng đến giọng nói lạnh lạnh của một bé gái: “Chị Hạ, chị đừng đi”.

Thái độ của tiểu đội bắt ma Kha gia lập tức thay đổi, lại có ma trốn dưới mí mắt mình không bị bắt, đang định xông đến bắt, nhưng Hạ Thi Đình vội xua tay, nói: “Không sao, là một ma tốt, một đứa trẻ”.

Cô quay đầu nói vọng vào trong nhà: “Em gái nhỏ, ra đi! Bọn chị sẽ không làm hại em đâu”.

Chỉ thấy ma nữ nhỏ có lỗ đạn kia từ từ bò ra từ dưới ghế sofa, nó cơ bản không có bản lĩnh gì khác, nhưng kĩ năng ẩn nấp đã là thiên hạ vô song, nó miễn cưỡng đáng thương hiện thân, sau đó nhìn thấy tiểu đội bắt ma như những hung thần kia, mồm méo xệch sang một bên, chuẩn bị bật khóc âm ứ.

Tình mẫu tử của Chu Bảo Bảo trời dậy, cô vội an ủi ma nữ nhỏ, nói: “Đừng sợ, mọi người sẽ không bắt cháu đâu”.

Ma nữ nhỏ chỉ vào Vương Lô nói: “Anh, anh ta trúng độc rồi, chị, chị mau đi giúp anh ta đi! Nếu không anh ta sẽ chết”.

Hạ Thi Đình vừa nghe đã giật mình hoảng hốt, lật đật đến xem Vương Lô, mới đi được hai bước thì đã lão đảo ngã vật xuống đất. Lão quái Âu Dương vội đến xem, quả nhiên chỉ thấy Vương Lô đã bị miếng cơ làm cho nghẹn đến trợn mắt, nếu không có người đến giúp anh ta sẽ bị nghẹn mà chết tươi.

Không ngờ trong những người đồng hành lại có cả bác sĩ, một người đàn ông ăn mặc rất bình thường đứng ra rồi nói: “Để tôi xem thử, may mà tôi mang theo hộp thuốc”.

Hàn Tử Nghi đã tỉnh lại, vô cùng khó hiểu nhìn vị bác sĩ kia chăm chăm, bác sĩ kia vừa đặt Vương Lô nằm thẳng ra vừa nói với Hàn Tử Nghi: “Nhìn gì mà nhìn, bắt ma thì không thể tin vào khoa học để làm bác sĩ sao? Hơn nữa, bác sĩ cũng có thời gian rảnh rồi và sở thích mà!”.

Bác sĩ đã tiêm xong, Vương Lô rất lâu sau mới từ từ

hoàn hồn, nôn miếng cơm ra, câu đầu tiên là: “Tôi phải tìm bố tôi hỏi cho rõ ràng”.

Vương Lôi hoàn toàn không hiểu sự việc sao có thể thành ra thế này, nên không chỉ không thể chấp nhận về mặt tình cảm mà đến cả đầu óc cũng đã bị chập mạch theo.

Hàn Tử Nghi không cử động được, nếu không nhất định sẽ xông đến bóp cổ anh, chỉ có thể ở bên cạnh gào to: “Anh bị bệnh phải không, suýt chút nữa bố anh đã hạ độc thủ hại chết anh, anh còn muốn đi tìm ông ta, anh có muốn sống nữa không”.

Tiểu ma nữ có lỗi đạn có ý bảo Hạ Thi Đình hãy mở con mắt thần cho Vương Lôi, nó ở cùng nhóm người này lâu như vậy, hiểu rõ tính cách của từng người. Hạ Thi Đình đành về một cái bùa hiện thân, ẩn lên mắt Vương Lôi, trong chốc lát Vương Lôi đã nhìn thấy một tiểu ma nữ đang ở rất gần mình, khiến anh giật mình.

Tiểu ma nữ kia nói: “Này, anh chàng đẹp trai, chúng ta lại gặp mặt rồi!”.

Vương Lô ngạc nhiên hỏi: “Chúng ta từng gặp nhau sao?”.

“Đương nhiên từng gặp, hơn hai mươi năm trước, lúc một đám trẻ con chúng ta bị Vương Bác Du bắt đến đây tiến hành đại pháp trăm ma tinh lọc bình luân hồi, anh là một trong số ít những đứa trẻ sống sót!”. Tiểu ma nữ vui mừng như ở nơi tha hương gặp bạn cố tri.

“Đại pháp trăm ma, cháu nói là, Vương Bác Du có khả năng thao túng đại pháp trăm ma?”. Lão quái Âu Dương vừa nghe thấy câu này đã sợ đến mức trợn tròn mắt.

Hạ Thi Đình vội truy hỏi: “Cái gì là đại pháp trăm ma?”.

“Ái chà, nói ra rất dài, lại là chuyện liên quan đến bình luân hồi, bình luân hồi vốn có rất nhiều con ma hung hãn rất tàn ác canh giữ, người bình thường muốn đến gần hoặc mở cái bình là không thể, nếu muốn mở ra, chỉ có hai cách, một là dùng y thuật ma của Đường môn tinh lọc cái bình. Nhưng, Đường môn đã diệt phái bao nhiêu năm nay, còn loại y thuật ma này nhất định phải do người sống tiến hành mới được, còn có một cách nữa chính là lấy ác trị ác, dùng đại pháp trăm ma để đánh bại con ma hung dữ trông coi bình, xem ra Vương Bác Du đã thất bại rồi”.

Lão quái Âu

Đương nói đến phần sau liền mỉm cười.

Tiểu ma nữ sau khi nghe xong cũng nói: “Đúng vậy, phải giết chết một trăm đứa trẻ sinh vào giờ âm ngày âm tháng âm mới có thể thu thập được ngàn ấy hồn ma. Vương Bác Du thực sự đã rất hao tâm tổn trí mới tìm được chúng tôi. Vương Lôi cũng là một trong số đó, có điều giờ âm ngày âm tháng âm của anh ấy không giống người khác, tức là quá âm, đồng nghĩa dương khí quá nặng, vô tình trở thành tầng lớp chống ma trăm trận trăm thắng, do vậy Vương Bác Du đã lấy anh ấy làm bùa hộ mệnh bằng da bằng thịt để bên cạnh mình”.

Vừa nói đến bùa hộ mệnh bằng da bằng thịt, Hạ Thi Đình liền nghĩ đến lúc mình mới gặp Vương Lôi, Đường Tiểu Uyển cũng đề nghị mình dùng anh làm bùa hộ mệnh, xem ra người có suy nghĩ như vậy vẫn còn rất nhiều.

Những cảnh tươi đẹp trước đây lại tràn về làm trái tim cô thêm đau đớn, đưa mắt nhìn thân thể bị thương của mình, Hàn Tử Nghi và Vương Lôi sống dở chết dở, Ngải Giai còn đợi trong lưới, Đường Tiểu Uyển thì đã bán trong suốt, Hạ Thi Đình không thể không nảy sinh lòng hận thù

đối với Vương Bác Du, chỉ mong sao có thể bầm vằm thẳng cha đó cho chó.

Nhưng Vương Lôi vẫn thực sự mông muội, dè dặt hỏi lại tiểu ma nữ: “Ý cô là, tôi không phải là con đẻ của bố tôi”.

“Anh không phải con đẻ của Vương Bác Du, anh và tôi giống nhau đều là bị cướp về, bố mẹ đẻ của anh chắc hẳn cũng bị Vương Bác Du giết chết rồi”. Tiểu ma nữ khinh thường nhìn đáng vẻ hồn bay phách lạc của anh.

Hàn Tử Nghi đành ở bên cạnh dè dặt an ủi, Vương Lôi bây giờ như bị sét đánh ngang tai: “Nghĩ mà xem, chắc không phải là bố đẻ của anh, làm gì có ông bố nào chỉ mong sao con trai mình thành kẻ phá gia chi tử, chỉ sợ anh học không hỏng, ra sức bỏ tiền cho anh ăn nhậu chơi bời”.

“Anh nói ít đi vài câu có được không?”. Hạ Thi Đình không nhẫn tâm nhìn đáng vẻ kia của Vương Lôi, bất cứ ai nghe thấy tin này cũng không thể có biểu hiện tốt hơn Vương Lôi.

Tất cả các nhân sĩ chính nghĩa đều kinh ngạc đến sững sờ, một phút trước còn là kẻ thù, bây giờ lại trở thành đối tượng đáng được thông cảm, đành dúi Vương Lô đã bị chấn động đến mức đờ đẫn đi đến chỗ an toàn, không thể để cô nhi bị lừa đáng thương này ở lại đây tiếp tục làm bùa hộ thân bằng da bằng thịt cho Vương Bác Du!

Chỗ gọi là an toàn vẫn là bãi tha ma của ma nữ áo đỏ mà Hạ Thi Đình nhắc đến, chỗ đó có thể là nơi duy nhất Vương Bác Du không tìm được. Lúc ma nữ áo đỏ nhìn thấy Hạ Thi Đình hùng hồn dẫn theo một đồng nhân sĩ bắt ma đến đã sợ nháy dựng lên, những con ma nhỏ đang chơi bởi lêu lổng trong bãi tha ma kia ngay lập tức trốn đông nấp tây, nhưng tới khi mọi người nói rõ mục đích đến đây, đồng thời biết những nhân sĩ bắt ma này không phải đến hại mình, đám ma liền từ từ đi ra.

Có điều những nhân sĩ bắt ma này vừa nhìn thấy nhiều ma như vậy, mà lại là những con ma không có khả năng sát thương, đều không nén nổi thói ngứa nghề. Nhưng khi nghĩ Hạ Thi Đình - người có trình độ cao nhất của Đường môn không chỉ khoan dung cứu ma còn có thể kết bạn với họ, thì liền ra vẻ nghĩa hiệp, còn cùng ma chơi trò chơi, cố gắng biến địch thành bạn, tạo thành một khối, pha trò đến mức khiến cho những con ma mắc nạn đáng thương kia cười lăn cười bò.

Vương Lô vẫn đỡ đỡ. Hạ Thi Đình đã khôi phục phần lớn nguyên khí, bắt đầu cứu chữa cho Ngải Giai, cô lấy ba hồn bảy vía của Ngải Giai xếp thành hình người, lại dùng bùa y gọi hồn, bắt đầu gọi thân hình của Ngải Giai hiện ra, may mà có lão quái Âu Dương trợ giúp, cô mới thuận lợi hoàn thành đạo bùa đó, biết Đường môn thực sự không phải là hư danh, có thể tung hoành thiên hạ tinh lọc bình luân hồi, cũng thấy phần chấn. Còn chuyện đến mức vì sao lại bị diệt môn nhanh như vậy, điều này chỉ có thể nói, làm bác sĩ, dù là bác sĩ của ma, cũng là một chuyện nguy hiểm, thói thường bác sĩ không thể tự chữa bệnh cho mình.

Nhìn Ngải Giai từng tắc từng tắc hiện ra trong không trung, hình người cũng rõ dần lên, Hàn Tử Nghi xúc động, sung sướng nhảy múa, hận một nỗi không thể cắt thịt của mình đắp lên phần xương trắng không có da thịt kia của Ngải Giai.

Bùa gọi hồn cuối cùng đã hoàn thành, Ngải Giai đã không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa, Hạ Thi Đình mệt vã mồ hôi, tựa vào một tấm bia vỡ trong bãi tha ma nghỉ ngơi, Ngải Giai phải một lúc nữa mới có thể tỉnh lại, Hàn Tử Nghi đang ở đó ôm lấy cô ta, đúng như thư sinh si tình trong phim Thiện nữ u hồn.^[1]

[1] **Thiện nữ u hồn - A Chinese Ghost Story** là bộ phim thần thoại kinh dị - hài kinh điển của điện ảnh Hồng Kông phát hành năm 1987, được thực hiện dựa theo một câu truyện ngắn vào đời nhà Thanh trong bộ truyện **Liêu trai chí dị** của Bồ Tùng Linh.

Hạ Thi Đình mỉm cười nhìn họ, cảm thấy được an ủi, lại nghĩ đến chuyện của mình và Vương Lô, lòng cô quặn đau, người ta người và ma yêu nhau còn nồng cháy như vậy, còn bọn họ, hai người sống sờ sờ lại chỉ có thể hờ hững lạnh lùng, xem ra tình yêu thực sự không phân biệt tuổi tác, biên giới, âm dương, chỉ xét đến duyên phận!

Đường Tiểu Uyển từ từ tiến lại, hình như có rất nhiều chuyện muốn nói với Hạ Thi Đình, nhưng lại không biết mở miệng thế nào, Hạ Thi Đình cũng không chủ động chào hỏi, có trời mới biết ma nữ nhà Tống này có bao nhiêu chuyện giấu mình, cô đã chịu đủ việc mình cái gì cũng không biết, còn người ta thì luôn bắt ngờ mang đến cho cô cuộc sống mạo hiểm.

Lão quái Âu Dương cũng đã đến, vỗ vỗ vai cô nói: “Đường môn có người kế thừa, tôi thực sự vui mừng, cô đúng là có khả năng thiên bẩm, bát tự xấu như vậy vẫn có thể làm những chuyện nguy hiểm thế này”.

“Nếu bát tự không xấu thì không cần gặp phải những

chuyện phiền phức này rồi". Hạ Thi Đình liếc Đường Tiểu Uyển, mắt Đường Tiểu Uyển đã rơm rớm lệ.

Lão quái Âu Dương vội làm hòa giải viên, chuyển đề tài nói: "Quả cam tốt cuộc có phải ở trong người cô không?". Đầu ông hướng về Đường Tiểu Uyển, ánh mắt chan chứa hi vọng.

Hạ Thi Đình bây giờ mới hiểu, thì ra ông già này đã biết quả cam là thứ gì, vậy mà lúc nào, ở đâu cũng giả vờ ra vẻ không biết, là vì không muốn để tin tức này cho quá nhiều người biết.

Nghĩ đến đây, đối diện với ông già quý quái này, cô hét lên: "Quả cam tốt cuộc là thứ gì? Nếu hôm nay lại không cho tôi biết, tôi lập tức trở mặt, chém hết chỗ này, mọi người đều coi như xong".

Lão quái Âu Dương vội nhảy lên bịt miệng cô lại, khẽ nói: "Bà cô, cô nhất định muốn cả ma giới đều biết mới hài lòng sao?". Rồi lại cẩn thận nhìn xung quanh, thấy những nhân sĩ chính nghĩa kia đang cùng lũ ma lương thiện chơi trò điều hâu bắt gà con, trên đất toàn là tay gãy chân đứt của ma, cuộc chơi đã vui đến mức ma cũng không thèm để ý nhặt chân tay nữa, xem ra không có ai

chú ý đến tình hình ở bên này.

Lão quái Âu Dương đưa mắt ra hiệu cho Đường Tiểu Uyển, Đường Tiểu Uyển lập tức bay lên phía trước, dáng vẻ như một học sinh tiểu học mắc lỗi, cô lấy giọng, đối diện với Hạ Thi Đình, bắt đầu nói về thân thể của mình.

Chương 6

Hoàng đế Trung Quốc rất nhiều, nhưng hoàng đế vì nước vì dân mà làm việc tốt lại không nhiều. Đại đa số các vị hoàng đế đều chỉ có một nguyện vọng, chính là có thể đắc đạo thành tiên, tệ nhất cũng có thể trường sinh bất lão. Chuyện không có lí lẽ khoa học gì này, từ thời Tần Thủy Hoàng đã bắt đầu khiến các hoạt động tìm tiên hỏi thuốc, ngồi thiền luyện linh đơn, còn có hình thức cực đoan hơn, dứt khoát xuất gia làm hòa thượng, cho rằng tương lai có thể biến thành rồng bay lên trời xanh, lên ngôi thần tiên rồi lên thành phong trào.

Chu cha, đây cũng không biết là tin nhảm do môn phái nào tung ra, dù sao cũng không có một hoàng đế nào trường sinh bất lão, còn thuộc hạ bị hại chết lại có nghìn nghìn vạn.

Phụ vương của Đường Tiểu Uyển cũng là một trong số những hoàng đế trung thành với việc tìm kiếm thuật trường sinh bất lão, cũng là vị hoàng đế có vận khí khá tốt. Triều đại đó của ông ta, kiến thức âm dương vô cùng phát triển, thường xuyên có một số cao nhân ngoại thế thật giả lẫn lộn hành nghề kiếm cơm, chỉ ra một con đường sáng cho hoàng đế, ví dụ như đi tắt thế nào để thành tiên, làm như thế nào để tu luyện sống đến một nghìn tám trăm tuổi.

Phụ vương của Đường Tiểu Uyển thu thập một đồng bảo bồi tu tiên, nhưng thực sự có ích lại chỉ có cái bình luân hồi kia.

Phụ vương của Đường Tiểu Uyển thuộc loại hoàng đế rất may mắn, sinh thời đã thực sự gặp được một cao nhân, cao nhân đó mặc áo đạo sĩ, có phong thái cốt cách của tiên nhân, có khí phách hơn người, được hoàng đế rất tôn trọng.

Vị cao nhân này nhìn thấy bình luân hồi, cho rằng ý trời không thể làm trái, hoàng đế trước mắt này tướng mạo rất bình thường, thiên phận rất bình thường, vận mệnh rất bình thường, xem ra nhất định muốn thành người bất tử, vì thế hạ quyết tâm giúp ông ta lên trời thực hiện nguyện vọng này.

Mà việc thực hiện nguyện vọng này ít nhiều phải hy sinh một số người không liên quan, ví dụ như Đường Tiểu Uyển vừa mới sinh ra chưa được bao lâu, cô vốn là công chúa, nhưng con của hoàng đế quá nhiều, tập hợp lại có thể được mấy chục bàn mạt chược, hoàng đế một lòng muốn thành tiên, cũng không quan tâm bồi đắp tình cảm với con cái, dù sao ông ta cũng sẽ không già, già rồi cũng sẽ không chết, chết rồi cũng sẽ thành tiên, cơ bản không cần dựa vào con cái.

Vì thế, vào một đêm không trăng gió thích hợp nhất cho việc thực hiện âm mưu hãm hại người, hoàng đế và vị cao nhân kia đã có cuộc đối thoại sau đây.

“Nếu hoàng thượng muốn trường sinh bất lão, khả năng phải hy sinh một số người thân.”

“Ông nói là ái phi Chu Cơ của ta?” Hoàng đế đã toát mồ

hôi trán.

“Đương nhiên không phải! Thần sao dám đoạt người ái phi sủng ái của hoàng thượng.”

“Vậy thì là mấy đứa con trai kia của ta?” Hoàng đế đã có phần nhẹ nhõm, bắt mấy người sống đi luyện thuốc cũng không phải là chuyện lớn gì, con trai không còn vẫn có thể sinh tiếp mà.

“Cũng không phải.”

Lúc này hoàng đế đã hơi lo: “Vậy rốt cuộc là người thế nào?”

Cao thủ kia dùng ngón tay chỉ về hướng tây, sau đó nói: “Một vị công chúa, vừa mới chào đời, tôi đã tính toán bát tự ngày sinh của đứa bé này là thích hợp nhất, nhưng nó phải được đưa đến Đường môn học y thuật ma, mới có ích cho người.”

Hoàng đế lập tức thở phào, thì ra là bắt một công chúa đi học y, điều này có gì khó, đừng nói một đứa, chín

mười đứa ta cũng phê chuẩn.

Là như vậy, Đường Tiểu Uyển còn đang khóc oa oa thì đã được định trước là phải đến Đường môn học y thuật, cũng đã bị người ta sắp đặt sẵn quỹ đạo số kiếp cả một đời.

Mục đích học y thuật ma chính là để phụ vương có thể trường sinh bất lão.

Nhiệm vụ sinh ra của Đường Tiểu Uyển là làm cái chuyện quá bất bình thường này, xem ra so với những người số khổ, Đường Tiểu Uyển là người đầu tiên tự cố chí kim, oan uổng mang danh nghĩa một công chúa, lại phải làm toàn những chuyện khổ sai như bọn nô tài.

Hạ Thi Đình nghe đến liền nhú mày, không ngờ phụ vương của Đường Tiểu Uyển lại tồi tệ như vậy, xem ra còn xấu xa hơn cả Vương Bác Du, vì thành tiên mà không từ thủ đoạn, nhưng điều đáng vui mừng là, thời đại vẫn tiến bộ đến ngày nay, chứng minh người trường sinh bất lão kia đều không toại nguyện, nghĩ đến đây, cô đặc ý mỉm cười, sau đó đập vào tay Đường Tiểu Uyển an ủi: "Chị đừng buồn, ông bố kia của chị cũng không có kết cục tốt, chẳng phải là xương cốt đã hóa thành tro rồi sao."

Đường Tiểu Uyển và lão quái Âu Dương đồng thời thở dài, rồi nói: “Nếu có chuyện tốt như vậy, sao lại có thể xuất hiện quả cam?”

“Vậy quả cam rốt cuộc là cái gì?” Hạ Thi Đình mới nhớ ra, mình đã bỏ qua một mấu chốt quan trọng nhất.

Đường Tiểu Uyển sống sờ rất lâu sau mới nói tiếp: “Tôi lớn lên ở Đường môn, một đời học y thuật ma, sau này mới biết, mọi cố gắng của mình đều là vì tinh lọc bình luân hồi, nhưng thiên phận của tôi không phải rất cao, còn chưa học thành tài, bình luân hồi cũng chưa được tôi hoàn toàn tinh lọc hết, phụ vương tôi đã không còn nữa.”

Hạ Thi Đình cười ha hả, nghĩ đến vị hoàng đế đáng buồn cười kia đã chết trước lúc thành công, thì vô cùng hả giận.

Đường Tiểu Uyển nói: “Cô đừng cười nữa, cô cho rằng phụ vương tôi đã chết, có gì tốt cho tôi hả? Ông ấy chết rồi, tôi bị chôn theo, ngôi mộ kia không phải là của tôi, mà là ngôi mộ của ông ấy, vì thứ chôn trong đó là linh hồn của ông ấy.”

“Linh hồn?”

“Trường sinh bất lão cũng có rất nhiều cách! Cải tử hoàn sinh cũng được coi là một cách, đem hồn cất giấu trong bình luân hồi, tránh phải chịu nỗi khổ luân hồi, tìm thời cơ thích hợp tinh lọc hết bình luân hồi, sau đó dùng quả cam làm thuốc dẫn, thì ông ấy có thể sống lại.” Đường Tiểu Uyển nói sơ qua.

“Trời ơi! Chị nói là, cải tử hoàn sinh, xác ướp tái thế?” Hạ Thi Đình đã kinh ngạc đến mức con người như lò ra ngoài.

“Trường sinh bất lão chỉ đơn giản như thế!” Đường Tiểu Uyển chìa hai tay ra.

Hạ Thi Đình cuối cùng đã tìm được mục tiêu của cuộc đời, trong nháy mắt, cô giống như trúng tà, chìa hai tay nói: “Quả cam ở đâu? Tôi cũng muốn trường sinh bất lão.”

Chẳng trách bao nhiêu người đánh nhau thừa sống thiếu chết, thì ra thực sự có thể trường sinh bất lão, năm đó Đường Tăng là con ve vàng đầu thai, chỉ cần ăn thịt

của ông ta vào thì có thể trường sinh bất lão, ngay khi tồn tại cả nhân vật như Tôn Ngộ Không trông coi dọc đường. Vẫn rất nhiều lần không trông được, yêu quái bắt cần mọi thứ chỉ cần Đường Tăng, có thể thấy ma lực của sự bất tử.

Đường Tiểu Uyển dường như đã đoán được Hạ Thi Đình sẽ phản ứng như vậy, khả năng là bất cứ ai biết được điều này đều sẽ quan tâm đến quả cam, vì thế cô mỉm cười đứng dậy, vỗ vỗ vào người mình, rồi nói: “Cơ thể tôi chính là vật đựng quả cam, linh hồn của tôi tan vỡ thì quả cam sẽ lộ ra, bây giờ cô muốn lấy quả cam thì giết tôi đi.”

Hạ Thi Đình đã bị đánh bại hoàn toàn, thì ra câu chuyện phức tạp như vậy, cô hoàn toàn không nghĩ tới!

Buổi tối, mọi người ngủ lại ở bãi tha ma, Ngải Giai đã hoàn toàn hồi phục, nhưng cũng tránh mặt Hạ Thi Đình, luôn là Hạ Thi Đình chủ động đến chỗ cô ta nói chuyện, chẳng còn quan tâm nội gián hay không, nội gián gì nữa, lúc quan trọng Ngải Giai vẫn đứng ở phía này, chỉ cần sau khi cô bị Vương Bác Du giết chết đã cải tà quy chính thì đều không coi là muộn.

Nhưng Ngải Giai vẫn mặt lạnh như tiền, không thể nói chuyện thẳng thắn với Hạ Thi Đình, đến Vương Lôi cũng thấy không thuận mắt, xông tới chỗ cô ta quát: “Có gì mà không muốn nói, tôi cũng là bố tôi cướp về làm bù hộ thân, chẳng phải vẫn sống tốt đây sao.”

Vương Lôi hình như đã lấy lại tinh thần sau khi phải chịu đả kích lớn đó, đang ngẫu nhiên nuốt hộp cơm vừa cướp được của một nhân sĩ chính nghĩa, anh mãi mãi vẫn là kiểu người không bị đánh gục, bản tính lạc quan tràn đầy sức sống, nổi đau mà người bình thường có thể mất mạng, khi rơi xuống đầu anh chỉ là một con dấu trắng, gặp phải những vấn đề tình cảm không thể giải quyết, anh sẽ không bận tâm suy nghĩ, người như vậy tuy hơi ngốc, nhưng sẽ sống lâu hơn những người hay phiền muộn.

Ngay cả Đường Tiểu Uyển cũng bắt đầu khâm phục Vương Lôi, người ta mệnh tốt, hình như không chỉ là dựa vào vận mệnh, mà còn có một tâm thái mà những người bình thường không thể theo kịp, xem ra bây giờ nói tâm thái gì đó quyết định vận mệnh cũng là có lý.

Ngải Giai bị Vương Lôi lấn lướt, lại nghĩ hai người đều bị Vương Bác Du hại, mà người ta lại ngay lập tức có thể làm như không có chuyện gì, còn mình lại ở đây tự xót thương bản thân, so sánh với nhau, thì cảm thấy thực ra mình cũng không phải rất đáng thương. Cô ngẩn ra một

lát, ngay cả nước mắt cũng không còn âm thầm chảy nữa. Cô đứng dậy rồi nói đã nghĩ thông suốt.

Hàn Tử Nghi đứng bên cạnh an ủi: “Mọi người đừng bức Giai Giai, sức khỏe cô ấy vừa mới hồi phục, hơn nữa, một cô gái yếu đuối như cô ấy sao có thể chịu đựng gian khổ.”

Hạ Thi Đình cũng đang ăn cơm, vừa nghe thấy những lời này thì ghen ứ lại: “Yếu đuối...Cô gái yếu đuối, cô ấy mà là cô gái yếu đuối ư!”

Cuối cùng Ngải Giai cũng đã mở miệng: “Tôi là sát thủ do Vương Bác Du đào tạo.”

“Ma sát thủ! Lão già Vương Bác Du đúng là vô vị, ngay cả ma cũng không tha đào tạo sao?” Hạ Thi Đình kêu lên.

Ngải Giai khẽ nói: “Không phải, từ nhỏ tôi đã sống bên cạnh ông ta, tôi là sát thủ tốt nhất mà ông ta đào tạo, có điều trong một lần chấp hành nhiệm vụ, tôi đã mất mạng, ông ta tiếc công đào tạo bao nhiêu năm, gọi hồn tôi lại, để tôi tiếp tục chết thay ông ta, sau khi tôi làm ma, nhiệm vụ đầu tiên được giao là tiếp cận Đường Tiểu Uyển, xâm

nhập vào nội bộ của mọi người.”

“Vậy cô cũng biết diễn kịch quá nhỉ!” Ý nghĩ của tất cả mọi người khi đối mặt với diễn xuất của Ngải Giai đều là sao cô không làm diễn viên.

Ngải Giai đau khổ nói: “Tôi không biết vì sao sau khi chết có thể thay đổi lớn như vậy, hình như những gì lúc còn sống chưa từng chơi thì đều chơi hoặc những thứ chôn kín trong lòng đều bộc lộ ra hết, việc tôi tiếp cận Đường Tiểu Uyển vốn là một nhiệm vụ, nhưng hồng việc ở cái lọ nước trang điểm kia.”

Hạ Thi Đình bất ngờ nhớ lại cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Ngải Giai, chỉ vào mình nói: “Nước trang điểm? Ý của cô là, cái lọ nước làm se lỗ chân lông đựng nước đánh ma của tôi đã hại cô.”

“Thực tế đúng là như vậy, tôi không kiềm chế được ham muốn của mình nên đã dùng lọ nước đó, suýt nữa thì hồn bay phách lạc, đợi sau khi cô cứu được tôi, tôi đã giống như Đường Tiểu Uyển, chỉ nhớ những chuyện mình muốn nhớ, hoặc cơ bản tôi không bằng lòng tiếp tục làm quân cờ của Vương Bác Du, cho nên tôi đã lựa chọn cách không nhớ.”

Hạ Thi Đình lại hỏi một câu nữa: “Dù đã lựa chọn không nhớ, sao Vương Bác Du lại có thể biết chuyện của chúng ta?”

“Tôi cũng không biết, thực sự không biết, hoặc là tôi đã từng cho ông ta biết, hoặc là ông ta dùng cách nào đó có thể tìm được tôi, nhưng tôi thực sự chưa từng chủ động liên lạc với ông ta.” Ngải Giai chân thành nói.

Đường Tiểu Uyển bất ngờ nghĩ ra một vấn đề, chỉ vào Ngải Giai nói: “Nếu cô thực sự là bộ máy theo dõi của Vương Bác Du, vậy thì chỗ này cũng không an toàn, ông ta có thể tìm thấy chúng ta.”

Đang nói thì nghe thấy bên ngoài bãi tha ma có tiếng hỗn loạn, hình như là tiếng đánh nhau, nhóm người Hạ Thi Đình vội đứng dậy ra xem, một con ma nam đang chạy rất nhanh về phía sau. Đường Tiểu Uyển lập tức bắt anh ta lại, nhìn dáng vẻ anh ta đúng là đang chuẩn bị chạy trốn vào rừng hoang, anh ta chỉ về phía trước nói: “Có rất nhiều ác ma đã đến đây, còn có cả sát thủ, mọi người mau thả tôi ra, tôi phải tìm chỗ ẩn nấp.”

“Anh dù sao cũng là một con ma nam, tôn trọng mình một chút có được không, đừng sợ chết như vậy, chẳng nào cũng chết rồi.” Hạ Thi Đình khinh bỉ mắng.

“Chao ôi, nếu chúng ta tài giỏi, vậy chúng ta hãy tập hợp thành một nhóm hung hăng càn quấy, ma có chí của ma, tôi vẫn thích sống cuộc sống thoải mái, cô xem, mọi người đều đang chạy, tôi khuyên các cô cũng tìm một chỗ mà nấp đi.” Con ma nam kia nói xong liền biến mất, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Vương Lôi nói: “Luận về chạy, đoán chừng anh ta là đệ nhất thiên hạ, không có thủ đoạn độc ác gì, chúng ta cũng quan tâm mình một chút, phía trước hình như đang đánh nhau, đến đó xem sao nhé!”.

Đã không cần đến đó xem nữa, nhóm nhân sĩ chính nghĩa bắt ma kia đang vừa lui vừa liều đánh với bọn ác ma xong vào bãi tha ma kia, tình thế đương nhiên là nhóm nhân sĩ chính nghĩa này chiếm thế thượng phong, dẫu sao ở đây cũng toàn là các bậc anh minh trong giới bắt ma.

Nhưng công việc chính nghĩa của những tinh anh bắt ma này đa phần là làm giáo viên hay bác sĩ, không hề học giết người hay bắn súng, cho nên, đối mặt với đám sát thủ

áo đen phía sau những ác ma kia vẫn là rút lui nhanh hơn bất cứ người bình thường nào, nếu không phải là biết một số pháp thuật dung chướng ngại vật ngăn tầm nhìn lại, thì những nhân sĩ chính nghĩa này cơ bản đã bị bọn sát thủ dùng súng giết sạch rồi.

Hạ Thi Đình cảm hận nói: “Quả nhiên là Vương Bác Du, chẳng trách lúc mọi người cứu tôi, ông ta chạy nhanh như vậy, thì ra ông ta đã động thủ trên người Ngải Giai, Ngải Giai là thiết bị bắt tín hiệu sống.”

“Còn ở đó mà thiết bị bắt tín hiệu sống! Đã lúc nào rồi, còn không đi giúp đỡ.” Hàm Tử Nghi liếc cô một cái, nhưng Vương Lô đứng đó nhìn một lúc, nói một câu khiến mọi người giật mình hoảng sợ: “Hay là chúng ta nấp đi!”

Đường Tiểu Uyển kích động nói: “Cái gì, anh chàng này sao nhát gan như vậy?”

“Chị gái, người ta có súng, chúng ta ngay cả cái tầm cũng không có, tiến lên tìm đến cái chết, chị là ma không sợ súng đạn, tôi vẫn sống sờ sờ, chị nhìn xem, những người khác đều đã dùng pháp thuật chuồn hết rồi, đến cả những con ma lương thiện cũng chạy hết sạch rồi, bây

giờ còn ở bãi tha ma làm gì, đợi người ta đến xử tử chị sao?!”

Vương Lô lại nhìn chiến tuyến trước mặt một lát, sau đó kêu to: “Chạy đi!”

Một đám người lập tức chạy nhanh như bay theo hướng con đường bên ngoài bãi tha ma, còn có một chiếc xe dừng ở đó, chỉ cần chạy được lên xe, tài nghệ lái xe của Vương Lô có thể đưa mọi người thoát khỏi nguy hiểm.

Vương Lô chạy nhanh nhất, vừa mở cửa xe liền quay đầu nói với mọi người: “Mau lên xe.”

Còn phản ứng của nhóm người Hạ Thi Đình này là mắt mở trừng trừng ngây ra như phỗng nhìn phía sau lưng mình, cuối cùng anh đã hiểu ra điều gì, từ từ ngoảnh đầu lại, một hàng họng súng đen ngịt chĩa ra từ trong xe, cảnh tượng đúng là bi tráng.

Vương Lô cười chua chát, giải thích với mọi người: “Hừm, những khẩu súng này nhìn chung đều dùng để trưng bày, chẳng có mấy khẩu là thật, ha ha, không tin, tôi lấy một khẩu cho mọi người xem.”

Anh mỉm cười đưa tay lấy súng của một người, người kia nắm rất chắc, anh vừa kéo vừa nói: “Đừng cứng đầu nữa, keo kiệt như thế làm gì, chỉ là mượn súng cho mấy người bạn của tôi xem xem là thật hay giả thôi.”

Đang giằng co, một khuôn mặt từ trong xe thò đầu ra, nét mặt quen thuộc, lạnh lùng nhìn mọi người nói: “Tôi đã nói từ lâu rồi mọi người sẽ gặp lại mà! Cảm giác bắt sạch chỉ bằng một mẻ lưới thật sung sướng.”

Khuôn mặt có thể khiến Vương Lôi và Ngải Giai mờ mắt không nhiều, chỉ có thể là Vương Bác Du.

Vương Lôi không biết nên kêu ông ta bằng gì, hình như tình cảm bao nhiêu năm nay vẫn còn nguyên đó, mặc dù bây giờ đã biết thân thể của mình, nhưng trong một lúc phải hận một người mình luôn coi là người thân nhất, đã quan tâm mình hơn hai mươi năm, cũng là một chuyện rất khó. Anh chỉ có thể lùi lại mấy bước, Vương Bác Du đã đến rồi, xem ra không cần thiết cố làm ra vẻ nữa.

Vương Bác Du nói một câu rất thấu tình đạt lý: “Công chúa, chỉ cần cô đi cùng tôi là được, tôi sẽ không làm khó

những người này.”

Đường Tiểu Uyển vốn đang nấp ở phía sau, thấy Vương Bác Du chỉ đích danh muốn mình xuất hiện, rồi lại nhìn những họng súng kia, lúc này hoàn toàn không còn nguyên lựa chọn gì nữa, chỉ có thể quyết định lựa chọn chết một hay chết cả đám.

Hạ Thi Đình vừa nghe, mặt thất sắc, dang hai tay ra rồi nói: “Họ Vương kia, có bản lĩnh thì giết hết chúng tôi đi, nếu không đừng nghĩ đến chuyện đưa Đường Tiểu Uyển đi.”

“Giết sạch các người.” Vương Bác Du nhún vai, sau đó nói: “Yêu cầu như vậy tuy không phải rất quá quắt, nhưng ta cũng không muốn lại hành quyết nữa, con người rồi sẽ chết đi, cô hà tất phải gấp gáp chết cùng một lúc.”

“Ông, ông buông tay đi! Vì sao không buông tha Đường Tiểu Uyển? Quả cam kia có tác dụng gì với ông?”

Hạ Thi Đình thấy phía mình không còn chút ưu thế nào, giọng nói cũng không nén được sự thô lương.

Vương Bác Du nhú mào nói: “Xem ra, công chúa đã nói hết mọi chuyện với cô, vậy cô cũng biết, ta đã tìm quả cam mà tổn biết bao nhiêu công sức, sẽ không buông tay vào lúc này.”

“Vì sao ông nhất nhất phải phục sinh một người cổ xưa, hoàn toàn không có ý nghĩa gì, ông ta sống lại thì có thể như thế nào, lẽ nào ông ta còn có thể làm bá chủ thiên hạ, ông ta ngay cả xả nước vệ sinh cũng không biết, đi thang máy cũng sợ đến thót tim, ông ta có thể thích nghi với cuộc sống hiện đại không, lẽ nào còn có thể cầm đầu quân lính đi cướp lại thiên hạ. Phục sinh ông chủ của các người, chẳng phải chỉ có thêm một người tâm thần hay sao, hà tất vì một kẻ tâm thần mà phải hy sinh bao nhiêu người như vậy.” Hạ Thi Đình bắt đầu nổi nóng, đã từ từ vùng kiếm tổ trong tay, mặc dù không biết mở pháp thuật đánh ma này có tác dụng gì đối với loài người, nhưng lúc này cũng chỉ có thể đánh liều mà thôi, dù sao cũng đã đến bước đường cùng.

Nhưng Đường Tiểu Uyển lại chậm rãi bước ra, đối diện với Vương Bác Du nói: “Có thật là tôi chỉ cần giao quả cam ra, ông sẽ thả những người bạn của tôi ra.”

“Thứ tôi cần chỉ là quả cam, trong mắt tôi mạng sống của các bạn cô không đáng một xu, từ trước đến nay tôi

lợi dụng họ cũng chỉ muốn tinh lọc bình luân hồi, những chuyện này cô đều biết, vì sao tôi phải phí công đấu với họ, mà trong đám đó có hai kẻ móng vuốt rất sắc, tôi cũng sợ gây tai họa.” Vương Bác Du hoàn toàn nói ngược với suy nghĩ thật sự.

“Không thể nào, Tiểu Uyển, đem quả cam giao cho ông ta, chị sẽ chết đấy.” Hạ Thi Đình trong lúc cấp bách đã đem bí mật này nói ra, sắc mặt của Hàn Tử Nghi và mấy người này hoàn toàn thay đổi, chẳng trách quả cam mãi không truy tìm được, thì ra là phải dùng tính mạng của Đường Tiểu Uyển đánh đổi.

“Đường Tiểu Uyển, chị đừng ngốc như vậy, lão già kia đã giết bao nhiêu người, đương nhiên không thể buông tha chúng ta, cứ coi như chị hi sinh bản thân, chúng tôi cũng không thể có kết cục tốt”. Ngải Giai đứng bên cạnh vội vàng nói.

Ánh mắt Vương Bác Du quét nhìn một lượt rồi dừng lại ở Ngải Giai: “Dẫu sao cũng là do ta nuôi lớn, xem ra vẫn rất hiểu ta, nhưng, các người bây giờ có sự lựa chọn sao?”

Những họng súng kia lại nhích dần lên phía trước.

Đường Tiểu Uyển thấy tình hình sắp không khống chế được nữa, vội kêu to: “Tôi vốn là ma, không quan tâm đến chuyện chết thêm một lần nữa, nhưng nếu bây giờ mọi người đều phải đền mạng, vậy thì cái chết của tôi chẳng có giá trị gì nữa”.

Vương Bác Du nhìn Đường Tiểu Uyển, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng: “Đúng là công chúa thấu hiểu đại nghĩa, sớm như vậy có phải mọi người bớt được rất nhiều chuyện, ta hà tất phải điều động nhiều người như vậy, tốn bao nhiêu công sức để làm chuyện này”.

“Đừng cử động”. Vương Lô đột nhiên xông lên, rút ra mấy con dao, nhanh như chớp kề lên cổ Vương Bác Du, lớn tiếng nói: “Không được động đây, tôi sẽ run tay đấy!”.

Tất cả mọi người đều bất ngờ đến sửng sờ bởi sự thay đổi này, lúc Vương Bác Du xuất hiện, không ai chú ý đến Vương Lô vẻ mặt chán nản, anh giống như một người vô hình bị người ta bỏ quên. Bởi vì, ai cũng biết Vương Lô sẽ không thể đối đầu với Vương Bác Du, lúc này anh là người khó xử nhất, cũng ở vào thế khó xử nhất, nhưng không ngờ anh có thể ra tay vào lúc quan trọng nhất.

Vương Bác Du bị dí dao vào lưng, sống sờ rất lâu mới nói: “Ta đúng là, đúng là. Con dao này của con còn do chính ta tặng cho con nhỉ! Xem ra ta cả đời thông minh, cuối cùng vẫn nhìn nhầm người rồi”.

“Tôi sẽ không làm hại ông, ông đừng ép tôi, chỉ cần thả chúng tôi đi là được, chúng tôi sẽ đi thật xa, sẽ không tiếp tục làm phiền cuộc sống của ông nữa”. Vương Lôi nhận thấy một áp lực cực lớn, anh không hề muốn đối xử như vậy với Vương Bác Du, nhưng vì bạn bè của mình, anh biết chỉ có một con đường này.

Ông ta nói với bọn sát thủ trong xe: “Xuống xe, tất cả xuống xe!”.

Bọn sát thủ kia thấy tình hình không hay, Vương Bác Du cũng quát tháo: “Còn không mau xuống xe, ở đó làm gì, ta chết rồi, ai trả tiền cho các người”. Vừa nghe câu này, bọn sát thủ lập tức xéo khỏi xe, súng cũng thu lại ngay ngắn. Vương Lôi đưa mắt ra hiệu cho Hạ Thi Đình, Hạ Thi Đình lập tức nói: “Chúng ta lên xe, mọi người hãy nhanh chóng rời khỏi nơi này”.

Tất cả mọi người đều đã lên xe, nhưng Ngải Giai vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, Hàn Tử Nghi

giục: “Đã đến lúc nào rồi em còn không lên xe. Lẽ nào muốn đợi anh mang xe hoa đến rước”.

“Em không thể đi cùng mọi người, em đã là máy theo dõi sống, chỉ cần em đi chung với mọi người, bất luận là đi đâu, ông ta đều có thể tìm được em, trừ khi chúng ta giết ông ta”. Ngải Giai chỉ vào Vương Bác Du nói.

Tay của Vương Lô run lên, không nói lời nào, nhưng anh không thể giết Vương Bác Du, tình cảm bao nhiêu năm nay vẫn còn nguyên đó, anh không thể ra tay.

Hạ Thi Đình và Hàn Tử Nghi nghe Ngải Giai nói vậy, cũng không thốt nên lời, mặc dù đều rất hận Vương Bác Du, nhưng nói đến giết người, dẫu sao cũng không phải là chuyện nhỏ. Hạ Thi Đình ngay cả can đảm giết một con gà cũng không có, làm sao cô dám đi giết người. Đánh ma và giết người là hai chuyện khác nhau, tính chất hoàn toàn không giống nhau.

Đường Tiểu Uyển là người duy nhất có thể ra tay giết Vương Bác Du, nhưng cô lại ở phía sau suy nghĩ rất lâu, rồi nói: “Tôi thực sự không biết giết người, cả đời tôi chỉ chữa bệnh cho ma, bắt ma, sau khi chết bảo tôi đi giết người, tôi không làm nổi”.

Ngài Giai cũng thở dài nói: “Ông ta đã nuôi tôi khôn lớn, dù không đối xử tốt với tôi nữa, nhưng tôi cũng không có lý do giết ông ta, hưởng hồ, từ trước đến nay ông ta đối với tôi rất tốt, cho nên, tôi ngoài chuyện bỏ đi, không còn con đường thứ hai”.

Không ai có thể mở miệng nói gì, những điều Ngài Giai nói đều là thực, nhưng, để Ngài Giai cô độc rời đi, để cô ấy rơi vào vòng nguy hiểm, cũng không phải là cách.

Hàn Tử Nghi lao đến, nói với Vương Bác Du: “Rất cuộc ông đã thông qua cái gì để tìm được Ngài Giai, mau lấy cái thứ liên lạc đó ra”.

Vương Bác Du vẫn rất bình tĩnh, lúc này ông ta không muốn chọc giận nhóm người này, nhưng cũng nói rất thật: “Không thể, cô ta vốn là sát thủ do ta đào tạo, dù có chết ta cũng có thể tìm được cô ta, không cần máy liên lạc thông tin gì cả, lúc cô ta chết, lúc ta gọi hồn cô ta trở lại, vẫn có thể dễ dàng điều khiển cô ta, nếu không sao có thể có nhiều hồn ma thay ta làm việc như vậy”.

“Vậy ông buông tha cho Ngài Giai đi”. Hàn Tử Nghi nỗ lực nói một câu cuối cùng.

“Được, chỉ cần con thả ta”. Câu trả lời của Vương Bác Du rất không thành thật.

Vương Lô nói với Ngải Giai: “Lên xe trước, ra khỏi chỗ nguy hiểm này trước đã, rồi sẽ xem xét có chia hay không”.

Ngải Giai đã đồng ý, cô quay đầu nhìn bãi tha ma, người và ma trong đó đều đã bỏ chạy sạch trơn, không biết vì sao công phu thoát thân của nhóm người này lại phi thường đến vậy.

Cô cũng đã lên xe, Hàn Tử Nghi tăng ga ném bọn sát thủ lại phía sau, còn Vương Lô cầm dao nói với Vương Bác Du: “Yên tâm, đến được chỗ an toàn chúng tôi sẽ thả ông”.

Hàn Tử Nghi lái xe cũng khá nhanh, chẳng bao lâu đã ra khỏi mê trận, chắc chắn phía sau không có người bám theo, Vương Lô bảo dừng xe lại, sau đó cùng Vương Bác Du xuống xe, chuẩn bị ném Vương Bác Du xuống lề đường.

Trên xe, Vương Bác Du đã bị Hạ Thi Đình dùng băng dính trói quặt cánh gà ra phía sau bất ngờ nói: “Chi bằng bây giờ con hãy giết ta đi”. Về mặt ông ta tỏ ra vô cùng đau khổ.

Vương Lôi không biết phải làm thế nào, anh vẫn luôn kính yêu Vương Bác Du, mặc dù Vương Bác Du đã làm bao nhiêu chuyện tàn nhẫn, nhưng, nhìn dáng vẻ đáng thương lúc này của ông ta, Vương Lôi lại không biết như thế nào là đúng.

Vương Bác Du nói khẽ: “Vì sao con không thử hỏi ta, ta có bao nhiêu tiền, bao nhiêu sức mạnh, bao nhiêu thế lực, vì sao nhất định phải tìm được quả cam và tinh lọc bình luân hồi, đi phục sinh cho một kẻ mắc bệnh tâm thần cổ đại chứ?”

“Cái này...”. Vương Lôi quả thực chưa hề nghĩ đến.

“Bởi vì ta cũng đành bó tay. Bắt đầu từ đời nhà Tống, Vương gia chúng ta trở thành gia tộc bị chọn lựa, mục đích sinh tồn của chúng ta chính là vì phục sinh cho ông ta, vì muốn trói buộc lòng trung thành của chúng ta, ông ta đã đặt một lời nguyền ác độc lên gia tộc chúng ta. Hết đời này đến đời khác, người nhà chúng ta đều không thể

sống như mong muốn. cứ tầm tuổi năm mươi là toàn thân thối rữa rồi chết, không ai có thể thoát khỏi lời nguyền này. Nếu ta không phục sinh cho ông ta, gia tộc chúng ta sẽ vĩnh viễn sống trong lời nguyền này. Cho dù ta có tất cả rồi nhưng rồi sẽ thế nào, vẫn chẳng phải là phải chết sớm như nhau". Mặt Vương Bác Du chưa bao giờ thất thần như vậy, giống như tro tàn.

Trong tình cảnh này, mọi người cũng không biết phải nói gì, mà có thể nói gì? Tỏ ra thông cảm với Vương Bác Du ư? Nhìn ông ta chẳng mấy nữa sẽ đến tuổi năm mươi, sắp toàn thân thối rữa mà chết, nói mấy câu thông cảm hay giao Đường Tiểu Uyển ra để giúp ông ta phục sinh kẻ tâm thần nhà Tống muốn trường sinh bất lão mà hại người kia sao?

Vương Lô càng đau lòng hơn, anh vội tiến lên cắt đứt bằng dùi chày quặt tay Vương Bác Du, nói với những người trên xe: "Tôi nói rồi, bố tôi có nỗi khổ riêng, ông ấy cũng không còn cách gì, nếu không ông sẽ không làm bao nhiêu chuyện hại người như vậy".

Anh bước lên mấy bước, vừa đi vừa nói với Vương Bác Du: "Bố, chúng ta lên xe đi! Những chuyện này từ từ nghĩ cách, con tin sẽ có cách giải quyết, không thể có chuyện bao nhiêu người sống chúng ta lại không thẳng nỗi một người đã chết."

Hạ Thi Đình vốn cũng đứng bên cạnh xe nhìn theo hai người này, nhưng cô đứng đối diện với Vương Bác Du, nhìn thấy rõ ràng sau khi Vương Lôỉ cởi trói hai tay cho ông ta, hai bàn tay kia lại lôi một khẩu súng từ trong túi áo ra, mà còn chĩa vào sau lưng Vương Lôỉ.

Vương Bác Du cơ bản không chuẩn bị cùng anh lên xe, việc ông ta muốn là giết chết đám người này.

Cô hét to: “Không”, rồi lao đến đẩy Vương Lôỉ đã bước đến bên cạnh mình, giây phút đó đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, không chút suy nghĩ, chỉ là bản năng phải đẩy Vương Lôỉ ra, nhưng lại quên mất cú đẩy này sẽ phơi bày cô dưới họng súng của Vương Bác Du.

An toàn và nguy hiểm, tình sâu nghĩa trọng, sợ hãi Hạ Thi Đình đều không nghĩ đến. trong giây phút sống chết này, Hạ Thi Đình đã chọn con đường để Vương Lôỉ tiếp tục sống, tất cả những chuyện này đều xuất phát từ bản năng của người con gái khi yêu.

Tiếng súng vang lên đinh tai nhức óc, tất cả những người trên xe đều sửng sốt. Vương Lôỉ vừa quay đầu, còn

chưa kịp nói gì, tiếng súng lại vang lên, nhưng Ngải Giai đã bay đến bên cạnh Vương Bác Du nhanh như một tia chớp, một bộ vuốt sắc nhọn chộp xuống, súng của Vương Bác Du rơi xuống đất.

Tất cả tiềm năng của Ngải Giai đã bộc phát, Vương Bác Du mặc dù đạo thuật cao minh, nhưng cũng không địch nổi lúc Ngải Giai bộc phát, ông ta biết sự lợi hại của Ngải Giai. Ngải Giai là một sát thủ có tiềm năng vô hạn, bất luận là khi còn sống hay sau khi chết, ông ta vẫn vô cùng ghen tị với cô.

Súng đã không còn trong tay, mà trong xe còn có hai người thanh niên, Vương Lô và Hàn Tử Nghi, lựa chọn thông minh của Vương Bác Du là chuẩn.

Không ai đuổi theo ông ta, tất cả mọi người đều vây lấy Hạ Thi Đình, cô đã bám vào thân xe từ từ trượt xuống ngồi trên nền đất, máu tuôn chảy thành một vũng lớn. Vương Lô toàn thân đờ đẫn, không biết phải làm thế nào, chỉ ngây ngô lấy tay chặn vào lỗ chảy máu đáng sợ kia, còn máu vẫn xối xả trào ra qua kẽ ngón tay. Hàn Tử Nghi hốt hoảng, luống cuống tìm hộp thuốc trên xe. Ngải Giai và Đường Tiểu Uyển đều ở bên cạnh gào: "Hạ Thi Đình, không sao đâu, cô đừng động đậy".

Hạ Thi Đình bắt đầu cảm thấy ngực hơi đau, cô cúi đầu nhìn vũng máu, gần như không thể tin, chăm chăm nhìn những người xung quanh, giọng cô khàn khàn nói: “Tôi cảm thấy không đau! Nhưng tôi thực sự sắp chết rồi sao?”.

Trước mắt Hạ Thi Đình đã dần mờ đi, không biết vì sao cô lại đột nhiên nghĩ đến những lời tiên đoán về số mệnh của mình. Cô đúng là người bất tự quá xấu, mà còn đúng là phải chết ở quãng thời gian đẹp nhất của tuổi thanh xuân, đây hình như là ý trời, không ai có thể thay đổi.

Vương Lô ôm lấy Hạ Thi Đình, không biết làm thế nào mới phải: “Đình Đình, em sẽ không sao, chúng ta lập tức đi bệnh viện, đến bệnh viện rồi, anh mời bác sĩ tốt nhất, như vậy thì sẽ không có chuyện gì nữa”.

Xe đã khởi động, Hàn Tử Nghi lái xe nhanh hơn bất cứ lúc nào, nhưng không ai trách anh lái nhanh như vậy là nguy hiểm. Vương Lô ở ghế sau ôm chặt Hạ Thi Đình, ngay cả nước mắt cũng không biết chảy thế nào mới đúng, anh ôm cô, cảm nhận cô đang dần đi vào trạng thái hôn mê, còn máu không sao cầm được. Ai cũng biết, máu chảy nhiều như vậy, Hạ Thi Đình chống đỡ không được bao lâu nữa.

Nét mặt của Đường Tiểu Uyển khó coi hơn bất cứ ai, cô đối diện với Hạ Thi Đình nói: “Cô đừng chết nhé! Làm ma rất vô vị, cô phải kiên định lên”.

“Chị bây giờ còn biết nói à, vừa rồi sao không đến đỡ đạn cho tôi”. Hạ Thi Đình mỉm cười, thực ra cô không giận Đường Tiểu Uyển, mặc dù gặp cô ấy, nên mới vương phải hàng loạt phiền phức này, nhưng có lẽ Đường Tiểu Uyển và cô có duyên với nhau?

Đường Tiểu Uyển cũng cười miễn cưỡng rồi nói: “Bia đỡ đạn, cô cho là đóng phim sao, tôi muốn đỡ thì đỡ à! Hơn nữa, một con ma sao có thể đỡ được đạn”.

Hạ Thi Đình quay đầu nói với Ngải Giai đang khóc lóc: “Không sao, chẳng bao lâu ba chúng ta có thể cùng nhau, chết rồi còn có thể làm ma, có gì phải khóc”.

Vương Lô dùng bàn tay đẫm máu bịt miệng Hạ Thi Đình nói: “Đừng nói bậy, nếu em chết rồi, sau này anh sao có thể cùng em sinh con. Anh còn chuẩn bị cầu hôn em, sau đó chúng ta đến một nơi tươi đẹp, sinh thật nhiều con, sống cuộc sống hạnh phúc. Có phải em chê anh bây giờ nghèo, không muốn sống cùng anh, nên mới chết trước phải không?”.

Nước mắt anh lẫn chã rơi xuống mặt Hạ Thi Đình, anh không thể cứu người mình yêu thương nhất, không thể như vậy. Hạ Thi Đình không thể chết, lẽ ra người chết phải là anh, là sự dốt nát và cả tin của anh đã hại người con gái anh thương yêu nhất. Nếu không phải anh nghĩ Vương Bác Du là người tốt, nếu anh không thả anh ta bây giờ Hạ Thi Đình không phải nằm trong lòng anh đợi chết.

Hạ Thi Đình nhú mào nói: “Đừng khóc nữa, anh khóc trông rất xấu, sớm biết như vậy, lúc đó chọn Hàn Tử Nghi thì tốt hơn. Không có gì phải buồn cả, Ngải Giai và Hàn Tử Nghi chẳng phải vẫn sống rất tốt đó sao, em sẽ đến tìm anh, hãy nhớ che cái mặt trời nhỏ trên trán anh lại”.

Nói rồi, cô giơ tay lên, định lau nước mắt giúp Vương Lô. Bất ngờ cô mỉm cười, nói: “Anh không biết anh vừa ngốc vừa dần, lại thích khoe khoang, có lúc rất thích tự cho mình là đúng, kẻ phá gia chi tử điển hình, không làm được chuyện gì, ngoại trừ nhà có tiền, đúng là tồi tệ”.

Giọng nói của cô nhỏ dần, cô thực sự đã rất mệt, giống như muốn ngủ, mắt khép hờ, một lát lại choàng mở, lại tiếp tục nói: “Nhưng, em chính là thích cái vẻ này của anh, ngốc ngốc, dần dần, không thông minh lại hay mất mặt”.

“Tuy anh chẳng ra làm sao nhưng em lại một mực thích anh”.

Đây là câu cuối cùng Hạ Thi Đình nói trước lúc hôn mê, cô kể sát tai Vương Lô, hơi thở ầm ập mỏng như tờ nhện không còn cảm nhận được nữa.

Vương Lô ghen ngào, không gọi nổi tên cô, nghe được câu nói này nước mắt anh không sao ngăn lại được.

Hạ Thi Đình đã hôn mê, Vương Lô ngẩng đầu lên gào với Hàn Tử Nghi: “Có biết lái xe không, lái nhanh hơn nữa đi”.

“Lái nhanh hơn nữa, thì bằng với tốc độ của máy bay rồi đấy”.

Đường Tiểu Uyển sờ động mạch cổ của Hạ Thi Đình, ánh mắt trở nên kiên định, ngẩng đầu đưa ra một quyết định: “Bây giờ tôi đã nghĩ ra cách chữa trị cho cô ấy, nhưng năng lực của tôi có hạn, khả năng chỉ có thể giữ cho cô ấy đi vào trạng thái hôn mê, nhưng mọi người có

thể dùng quả cam giúp cô ấy sống lại”.

Ngài Giai nắm tay Đường Tiểu Uyển nói: “Chị muốn làm gì, lấy quả cam ra rồi, chị sẽ chết”.

“Có điều, nếu tôi không cứu Hạ Thi Đình, cô ấy cũng sẽ chết, tôi đã là ma, không để ý chuyện chết thêm một lần nữa, nhưng cô ấy còn trẻ như thế, có cuộc sống tươi đẹp như thế, có thể cùng người yêu sống cuộc sống của một người bình thường, không cần phải giống chúng ta sống lơ lửng trên không. Tôi hy vọng cô ấy có thể sống thực sự, cô ấy không thể giống tôi”. Đường Tiểu Uyển nhìn Hạ Thi Đình, từng cảnh từng cảnh lúc mới quen nhau hiện lên trước mắt cô.

Ngài Giai lo lắng: “Nhưng nếu cô ấy tỉnh lại, biết được chị vì cô ấy mà tan biến, cô ấy nhất định sẽ rất đau khổ”.

“Đau khổ, cũng chứng minh người vẫn còn sống, biết đau luôn mạnh hơn cảm giác không biết đau, hơn nữa, đau lòng chỉ là nhất thời, rồi sẽ qua đi, đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu không cứu cô ấy ngay, cô ấy thực sự không còn khả năng phục sinh nữa, nhớ dùng quả cam mở bình luân hồi, cô ấy sẽ có hy vọng sống lại”.

Đường Tiểu Uyển không nói gì thêm, một lòng một dạ ấn tay vào vết thương của Hạ Thi Đình, chỉ thấy vết thương từ từ cầm máu, còn Đường Tiểu Uyển lại dần trở nên trong suốt, cô đã dùng cách chữa bệnh cho ma của Đường gia, lấy toàn bộ tinh lực của mình dồn sang cơ thể của Hạ Thi Đình, vì thế cho giữ cho Hạ Thi Đình đi vào hôn mê, nhưng không bị tắt thở.

Ngải Giai đã nhìn thấy một cái bóng bay ra từ cơ thể của Hạ Thi Đình, cô biết đó chính là linh hồn. Đường Tiểu Uyển có thể cứu được thể xác này, nhưng thể xác của Hạ Thi Đình có thể tỉnh lại hay không thì phải dựa vào công lực của bình luân hồi và quả cam, nếu không chỉ là cứu được một người thực vật, cũng không có tác dụng gì.

Cái bóng của Hạ Thi Đình bắt đầu bay lên từ phần chân, giống như có nâng chân cô ấy, kéo cô ấy rời khỏi cơ thể, cô không hề biết mình sắp thoát xác, ngạc nhiên không thể nói, chỉ ngơ ngác nhìn Đường Tiểu Uyển và Ngải Giai, chưa bao giờ nhìn rõ như thế.

Hạ Thi Đình đã nghe thấy quyết định của Đường Tiểu Uyển, muốn ngăn lại nhưng đến việc chớp mắt còn không làm được, không thể bày tỏ, chỉ có thể nhìn, cô không thể bộc lộ sự đau buồn cũng như sự cảm kích của mình. Nếu được lựa chọn, cô thà làm ma, cũng không bằng lòng để Đường Tiểu Uyển vì cứu cô mà trở thành làn khói

mỏng, cô muốn bảo Ngải Giai ngăn Tiểu Uyển lại, nhưng Ngải Giai hình như cũng cho rằng việc cứu Hạ Thi Đình bằng bất cứ giá nào là việc nên làm, bởi vì làm ma quả thực không phải là chuyện thú vị.

Không bao lâu sau, Đường Tiểu Uyển chỉ còn một chút bóng lơ mờ, vẫn lơ lửng trong không trung, cô nhìn hồn Hạ Thi Đình đang từng tắc từng tắc rời khỏi xác, nhưng không nói gì, bất cứ lời nói nào lúc này cũng đều là thừa, biểu hiện của cô đã nói cho hạ Thi Đình biết, Hạ Thi Đình cần phải sống tiếp thật tốt, tìm mọi cách để có thể tỉnh lại, chỉ khi Hạ Thi Đình sống tốt, sự hy sinh của cô mới có ý nghĩa.

Lúc linh hồn của Đường Tiểu Uyển đã hoàn toàn tiêu tan trong không trung, chỉ còn lại một quả cam lơ lửng ở đó, rất bình thường giống như loại cam bày bán hàng loạt trong siêu thị, tươi ngon, nhiều nước, mà còn tỏa ra hương thơm man mát.

Tất cả mọi người đều không tin quả cam trông bình thường như vậy không những có thể làm cho thiên hạ đại loạn, mà còn có thể cải tử hoàn sinh. Hạ Thi Đình đã hoàn toàn có thể bay trong không trung, cô nhìn quả cam, lại nhìn thể xác mình đang nằm trong lòng Vương Lô, thò tay vào không khí chỗ Đường Tiểu Uyển tan biến, cẩn thận quan sát đôi tay lơ mờ trong suốt của mình, đặt dưới

ánh mặt trời, thấy từng tia nắng xuyên qua lòng bàn tay, đến mạch máu và xương cốt cũng đều có thể nhìn thấy rõ nét.

Hạ Thi Đình quan sát cơ thể mình, dùng tay xoa xoa mặt mình, lạnh buốt, lại động động vào Vương Lô, móng tay giống như con dao sắc cứa vào da thịt Vương Lô. Còn Vương Lô cũng đờ đẫn nhìn cô, anh đã được dán bùa nhìn ma rất nhiều lần nên bây giờ có thể nhìn rõ hồn ma. Biểu hiện của Vương Lô rất kì quặc, nửa muốn cười lại cảm thấy khóc cười đều không thích hợp. Hạ Thi Đình nhìn lại ngực mình, nhìn xuyên qua ngực có thể nhìn thấy mũi chân, cuối cùng cô đã hét lên, chạy toán loạn trong xe, ép Hàn Tử Nghi dừng xe lại.

“Cô làm gì thế?”. Ngải Giai tuy rất đau buồn vì sự tan biến của Đường Tiểu Uyển, nhưng, nhìn Hạ Thi Đình thất lễ như vậy cũng không chịu nổi nữa.

Hạ Thi Đình vẫn ở đó nhào bên này, nhảy bên kia, giống như một quả cầu này. Ngải Giai không nhẫn nại được nữa thò tay ra giữ cô lại: “Chỉ là linh hồn tạm thời thoát khỏi xác mà thôi, vẫn có thể quay trở lại, cô đừng biểu hiện thái quá như vậy!”

Hạ Thi Đình dừng lại, sau đó nói: “Nhưng mà tôi vừa khế động đây thì đã không tìm thấy trọng tâm, không biết điều khiển thế nào để mình dừng lại mà thôi. Nói thật cho tôi biết có phải cơ bản không còn cách nào cứu Đường Tiểu Uyên nữa phải không?”.

“Cô là hậu duệ duy nhất của Đường môn, danh y của thế giới ma.” Chiếc xe tiếp tục lao đến bệnh viện, sau khi cấp cứu, thể xác đã ở trạng thái hôn mê của Hạ Thi Đình được để trong phòng chăm sóc đặc biệt, Hạ Thi Đình bay qua bay lại trước cửa sổ nhìn dáng vẻ của mình, thỉnh thoảng lại than thở vài câu: “Chao ôi, nhìn mình thế này, cảm thấy rất đẹp”.

Ngài Giai nhìn Hạ Thi Đình đã trở thành ma, lắc lắc đầu, đây chính là lí do lớn nhất thường khiến những con ma mới kém cỏi bị các con ma cũ chế giễu, nhìn cái gì cũng cảm thấy mới mẻ, nhìn thi thể của mình cũng có cảm giác hiếu kì, một cảm giác mà trước đây không có.

Tay phải Hạ Thi Đình cầm quả cam mà Đường Tiểu Uyên đã dùng linh hồn của bản thân đổi lấy, cô nhẹ nhàng vuốt ve nó, nói với bản thân đang trong cơn hôn mê: “Bất luận thế nào, mình nhất định phải gọi hồn của Đường Tiểu Uyên quay lại, mình không tin mình không có bản lĩnh này”.

Tay trái cô cầm cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập, danh y tự học thành tài của thế giới ma này, cuối cùng cũng từ từ bay lên như một ngôi sao mới.

Hạ Thi Đình theo sau Ngải Giai, rụt rè làm con ma mới kém cỏi, lúc nào cũng cảm thấy ngạc nhiên vui mừng vô cùng, thỉnh thoảng lại thò đầu vào trong tường, hoặc bay lơ lửng như quả lắc đồng hồ chơi trò đu quay, cũng thích treo trên rèm cửa, lúc ngủ buổi tối thích nấp trong đèn, giống hệt Đường Tiểu Uyển trước đây, đến cả Vương Lôi cũng không chịu nổi nói: “Làm ma vui thế sao? Vì sao em không lo lắng chút nào, em không muốn tỉnh dậy à?”.

Hạ Thi Đình lại lắc lắc đầu: “Anh tưởng ai cũng có cơ hội thoát xác ư? Làm ma có gì mà không tốt, không cần ăn, mà cũng không cần nghĩ đến chuyện đi làm, kiếm tiền, lấy chồng, cứ bay qua bay lại thế này, nằm trên lưng người này một lát, ngồi trên đỉnh đầu người kia một chốc, bao nhiêu cảm nhận mới mẻ.

Hàn Tử Nghi tròn tròn mắt, làm ra vẻ buồn nôn bắt chước dáng vẻ lơ lửng của ma nữ Hạ Thi Đình, liền bị Ngải Giai bất ngờ đuổi đánh, một người một ma chạy như bay đuổi nhau trong ngôi nhà lớn của Chu Bảo Bảo.

Chu Bảo Bảo đã sớm đón đám người Hạ Thi Đình này về nhà, những nhân sĩ chính nghĩa hình như nhận ra nhà Chu Bảo Bảo khá nhiều tiền, còn hai đứa trẻ cũng dễ bắt nạt, liền ở lì trong nhà cô, nói là bàn bạc chuyện đại sự chống lại tà ác, nhưng ngày nào cũng chỉ ăn uống vui chơi, trêu đùa Long Long và Phụng Phụng, chơi bài, lại còn chia bè đánh đôi, tưởng chừng như một nhóm ô hợp ở đó bàn bạc chuyện không thể thành công, ví dụ như chuyện phản Thanh phục Minh gì đó.

Lúc Chu Bảo Bảo lần đầu tiên nhìn thấy Hạ Thi Đình thoát xác, đã thét lên rồi ngã vật ra phía sau, may được ông xã đầu hói ôm đỡ đằng sau. Cô đau khổ khóc lóc vật vã trong lòng ông xã, sau đó nói: “Sao cô đang yên đang lành, xinh đẹp trẻ trung như thế thì đã làm ma rồi! Ai đã giết cô? Tôi nhất định sẽ báo thù cho cô!”.

Hạ Thi Đình bay đến an ủi cô ấy nói: “Tôi chưa chết, chỉ là linh hồn thoát xác, vẫn còn cơ hội tỉnh lại. Cô đừng đau lòng nữa, cô nhìn tôi bây giờ, muốn tạo dáng thướt tha thì thướt tha, muốn xinh đẹp thì xinh đẹp, cô thấy mí mắt của tôi không, sáng sớm nay vẫn còn mắt phượng một mí tròn tròn của Lưu Diệc Phi, bây giờ đã biến thành mắt hai mí tròn tròn của A Kiều, lại còn đôi môi cũng có thể thay đổi, muốn đa tình có đa tình, ngày ngày thay đi đổi lại, thích thú biết bao!”.

Chu Bảo Bảo vừa nghe, lập tức không khóc nữa, đứng dậy bước ra khỏi vòng tay của ông xã, nói: “Em cũng muốn linh hồn thoát xác. Em cũng muốn thay đổi. Anh xem cô ấy cũng có thể đẹp như vậy, vì sao em không được?”.

“Vớ vẩn, linh hồn thoát xác rất nguy hiểm, các cô thật không biết trời cao đất dày”. Lão quái Âu Dương không biết từ đâu tập tễnh đi ra, mấy người Vương Lôi đều rất kinh ngạc nhìn lão quái lúc nguy hiểm thì lẩn nhanh hơn bất cứ ai, còn khi cục diện vừa ổn định lại xuất hiện làm đại ca này, không biết lần chạy trốn trước ông ta đã chạy như thế nào.

Nhưng lão quái Âu Dương không may mắn xấu hổ, giống như ông ta sinh ra là để làm đại ca, mà quả thực tri thức của ông ta cũng rất phong phú, nhìn chung những câu hỏi kì quái ông ta đều trả lời được, giống như là một cái máy giải đáp thông minh.

Hạ Thi Đình vừa nhìn thấy ông ta, câu nói đầu tiên là: “Đường Tiểu Uyển có thể được gọi hồn lại không?”.

“Ui da, cô mới là đệ tử Đường môn, câu hỏi này, trừ bản thân cô có thể trả lời ra, không có bất cứ người nào

có thể trả lời, sao tôi biết được". Xem ra mọi người đều cho rằng Hạ Thi Đình mới là mấu chốt giải cứu Đường Tiểu Uyên.

Hạ Thi Đình đành lấy cuốn Đường môn đạo thuật toàn tập đã mở đến mức quần như cái bắp cải cuốn kia ra, đưa cho mọi người cùng xem, sau đó nói: "Tôi đã xem đến rách nát cả quyển sách này rồi, thực sự không có một chỗ nào viết cách cứu Đường Tiểu Uyên như thế nào, mọi con đường đều là đường cụt, lẽ nào phải nuốt quyển sách này vào bụng mới có thể có chuyển biến mới".

Vương Lôi nhìn cuốn sách không biết đã học thuộc lòng bao nhiêu lần trong tay cô, ngạc nhiên nói: "Em sinh ra chỉ để đọc sách à! Chăm chỉ đọc sách như vậy, cẩn thận sẽ biến thành một sách đấy".

Hạ Thi Đình thu quyển sách lại, lại lấy quả cam ra, chỗ không giống với những quả cam bình thường của quả cam này là mãi mãi tươi ngon, cho dù để bao nhiêu năm, đều giống như vừa mới hái xuống.

"Ông già, thứ này dùng thế nào để giúp tôi tỉnh lại? Đường Tiểu Uyên nói chỉ cần dùng bình luân hồi và quả cam thì tôi có thể tỉnh lại, thế xác không cần để trong

bệnh viện làm người thực vật nữa”. Hạ Thi Đình lo lắng hỏi.

Cô suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Nếu quả cam thực sự lợi hại như vậy, chắc cũng có thể gọi lại hồn của Đường Tiểu Uyển, tôi muốn dùng nó để gọi hồn, tôi không tính lại cũng không sao, dù sao làm ma cũng rất thoải mái, mọi người có thể cùng nhau lập tổ chức từ thiện kiểu như hội chữ thập đỏ của thế giới ma gì đó, khám sức khỏe miễn phí, phục hồi khuôn mặt cho những con ma nhỏ, nghĩ cho cùng cũng rất hạnh phúc”.

Vương Lô đứng bên cạnh nghe thấy câu nói này, mắt tròn, sao anh chưa từng nghĩ sau khi làm ma Hạ Thi Đình đã sắp xếp chu đáo tỉ mỉ như vậy cho cuộc sống ma của mình, lại còn cả chuyện lập hội chữ thập đỏ gì đó nữa, hoàn toàn không có phần của anh. Anh không vui liền chăm chăm nhìn Hạ Thi Đình, tâm nguyện của anh là Hạ Thi Đình có thể tỉnh lại, như vậy thì chuyện ôm ấp mới là thực, không giống như bây giờ, lúc anh kéo tay cô, đều xuyên qua xương tay của cô.

Lão quái Âu Dương hể gặp chuyện mình không hiểu, liền bắt đầu làm ra vẻ trầm ngâm, Hạ Thi Đình nhìn thấy cảnh này, biết là chuyện gì cũng chỉ dựa vào mình mới có thể giải quyết, muốn gọi hồn cho Đường Tiểu Uyển quay lại là một chuyện vô cùng khó khăn, nhưng cũng không

thể vứt bỏ. Cô không còn cách nào, nhưng khoa học luôn không ngừng tiến bộ, y thuật của thế giới ma cũng sẽ phát triển. Mấy ngày này hễ không có việc gì là Hạ Thi Đình lại đến bãi tha ma của ma nữ áo đỏ tìm nhưng con ma nhỏ đáng thương kia làm thí nghiệm, muốn nghiên cứu ra một phương thức có thể cứu được Đường Tiểu Uyển, cả đám ma hễ nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc nghiên cứu khoa học kia của cô đều nhanh chóng lẩn đi chỗ khác.

Ma nữ áo đỏ càng khó xử, nói với cô: “Bác sĩ Hạ, liệu cô có thể, nếu không có chuyện gì thì đừng tích cực đến đây như vậy có được không?”.

Hạ Thi Đình cười ha hả rồi đáp: “Tôi cũng chỉ là muốn giúp mọi người khám bệnh?”.

“Nhưng cô xem tất cả các con ma nhỏ đều sợ cô rồi”. Ma nữ áo đỏ giơ tay chỉ, quả nhiên, chỉ cần chỗ nào có bóng dáng của Hạ Thi Đình thì tất cả các con ma nhỏ đều tháo chạy còn nhanh hơn thỏ thi chạy, mà còn vừa chạy vừa kêu: “Nữ ma đầu kia lại đến rồi, lại muốn cắt chân của chúng ta, gọi hồn, vấy máu”.

Mặt Hạ Thi Đình hết đỏ lại trắng, biết là thành quả thí

nghiêm của mình rất bình thường, nhưng lại không chịu nhận thua, đành ra vẻ cái gì cũng không để trong lòng, chán nản bay về.

Ngải Giai và hai anh sinh đôi Long Long Phụng Phụng đã trở thành bạn tốt của nhau, ngày nào cũng chơi đùa cùng nhau. Cô nhìn hai đứa trẻ đáng yêu chạy loăng quăng trên bãi cỏ, luyện tập những thủ pháp cơ bản trong việc bắt thây ma, nói với Hàn Tử Nghi đang ở bên cạnh: “Nếu em cũng có thể sinh hai đứa bé thế này thì tốt biết bao!”.

Hàn Tử Nghi nghe xong, toàn thân xúc động run lên bần bật, sau đó nói: “Anh cũng quên không để tâm giúp em việc này?”.

Ngải Giai liếc anh một cái, nói tiếp: “Giúp đỡ, giúp thế nào, anh đừng quên em thế nào đi nữa cũng đã là ma, không phải là người, em biết anh thích em, nhưng em nghĩ, em không tiêu tan như Đường Tiểu Uyển nhưng cũng sẽ phải đầu thai, không thể cả đời ở cùng anh”.

“Ngải Giai, em nói gì vậy? Sao có thể phũ phàng như vậy?”. Hàn Tử Nghi đã không vui, anh không thích nghe những lời đầy lý trí kiểu này. Con người ta nếu quá lý trí,

cuộc sống sẽ không còn ý nghĩa, vậy có khác gì làm ma.

Hàn Tử Nghi cũng vì chuyện này mà đau đầu, mặc dù ngày xưa cũng có chuyện tình giữa một thư sinh với một cô ma xinh đẹp, cảm động đến tận trời xanh, nhưng, kết cục của mỗi tình âm dương vẫn là bi kịch, người ma khác đường, sao có thể thực sự chung sống lâu dài cùng nhau.

Nhìn Long Long và Phụng Phụng, lại nhìn cảnh giữa Chu Bảo Bảo và ông xã, Ngải Giai chỉ biết thở dài, lúc còn sống chưa từng gặp vấn đề tình cảm gì, không ngờ sau khi chết, lại muốn phát triển mối tình giữa người và ma với một anh chàng ngoài vẻ khá điển trai ra những điểm khác đều tồi tệ.

Hàn Tử Nghi nhìn xa xăm, mặt trời đang từ từ xuống núi, Mã gia tuy không nhiều tiền bằng Vương Bác Du, nhưng xem ra sự nghiệp của ông xã Chu Bảo Bảo cũng rất tốt, có thể xây một biệt thự thế này ở một chỗ đẹp như vậy, nuôi bao nhiêu người ăn không ngồi rồi, mà vẫn không thấy đau lòng, đúng là một gia đình giàu có.

Còn cảnh đẹp đối với anh mà nói chỉ là một gánh nặng, điều quan trọng nhất trong cuộc đời là được ở gần người mình yêu đến đâu bạc răng long, mà bây giờ anh gần như

không có cơ hội này. Nếu hôm đó không phải mình xông bừa vào nhà Hạ Thi Đình, cuốn vào chuyện thi phi ân oán oán này. Nếu không phải là mình đã yêu Ngải Giai và trở thành bằng hữu sống chết có nhau với Vương Lô, quen biết Đường Tiểu Uyển và Hạ Thi Đình thì có lẽ cuộc đời của mình có thể bình lặng hơn một chút, làm một kỹ sư phần mềm bình thường, sống một cuộc đời rất bình thường.

Hàn Tử Nghi chưa từng có thái độ nghiêm túc như vậy, Ngải Giai muốn đến an ủi, nhưng lại không biết nói gì, chỉ đứng dựa vào một gốc cây, nhìn ánh nắng vàng trải trên bãi cỏ xanh mướt.

“Quả cam có phải thực sự phục hồi được sự sống cho hồn ma?”. Hàn Tử Nghi giống như tự hỏi.

Ngải Giai không biết vì sao anh hỏi như vậy, đành trả lời: “Có lẽ là đúng, nếu không Vương Bác Du cũng sẽ không tốn nhiều tâm sức như vậy”.

“Nếu có thể phục hồi sự sống cho hoàng đế nhà Tống kia, có thể làm cho Hạ Thi Đình tỉnh lại, vậy thì cũng có nghĩa là có thể phục hồi sự sống của em đúng không?”

Ngài Giai giật mình, cô bay lên, trợn tròn mắt nhìn Hạ Thi Đình, cô cũng không biết nói gì, chuyện quan trọng nhất trong lòng Hàn Tử Nghi bây giờ có lẽ chính là được sống cùng với người con gái mình yêu thương, quả cam có thực sự có thể phục hồi sự sống cho cô không, còn cô có thể chết rồi mà sống lại, nói thật, cô chưa bao giờ suy xét đến, cũng chưa bao giờ nghĩ đến. Bây giờ lại nghĩ đến điều này, nếu nói một chút lay động trong lòng cũng không có thì đó là điều không thể.

Nhưng, chỉ có một quả cam, cô chìm đắm trong im lặng, cứ coi như có thể cướp được bình luân hồi từ tay Vương Bác Du, cũng chỉ có một quả cam, nói không chừng quả cam đó còn có thể gọi lại được hồn của Đường Tiểu Uyển.

Ngài Giai và Hàn Tử Nghi đều đang trầm ngâm, quả cam làm thuốc dẫn cải tử hoàn sinh này chỉ có một, mà cô, Hạ Thi Đình, Đường Tiểu Uyển lại là ba con ma, cơ hội sống này rất cuộc nên phải dành cho ai?

Màn đêm buông xuống, đèn trong ngôi biệt thự đã bật lên, Vương Lô và tiểu đội bắt ma Kha gia đang hát Karaoke trong phòng, nhà bếp đang chuẩn bị bữa tối, Hạ Thi Đình luyện thuật gọi hồn trên nóc nhà, gọi đến một đội linh hồn của mấy con vật nhỏ, trong thoáng chốc đã vây quanh cô làm ầm ĩ đến mức khiến cô tối mày tối mắt.

Không ai ngờ nguy hiểm đang lặng lẽ đến gần.

Trong lúc mọi người còn đang cười đùa vui vẻ, đột nhiên ma nữ áo đỏ từ ngoài cửa xông vào, cô đã trở thành bạn tốt của đám nhân sĩ chính nghĩa bắt ma này, dẫn đầu một đội ma nhỏ thiện lương làm cơ sở ngầm, bố trí canh gác quanh ngôi nhà.

Lúc cô xông vào vô cùng hoảng hốt, chỉ nói một câu rồi chuồn đi.

“Kẻ xấu họ Vương kia lại đến, mọi người trốn đi!”.

Nói xong câu này, những người trong phòng tản đi rất nhanh, mọi người đều từng bị Vương Bác Du làm cho đau khổ, không có ai tình nguyện lộ diện đối đầu với ông ta. Xem ra ông ta vẫn thông qua Ngải Giai để tìm ra nơi nấu mình của Hạ Thi Đình. Ông ta vẫn không biết Đường Tiểu Uyển đã xảy ra chuyện, quả cam đã ở trong tay Hạ Thi Đình, nên đã chờ lâu như vậy mới lại bắt đầu hùng dũng dẫn sát thủ tiến lên.

Hạ Thi Đình đang chơi với hồn ma của một con chó nhỏ trên nóc nhà, vừa nghe thấy tin này, nổi giận đùng đùng xoay người soạt một cái rồi bay xuống, còn thể hiện một tư thế rất giống một hiệp sĩ thời cổ, nói với Vương Lôi đã chạy ra đến: “Em đang định tìm ông ta tính sổ, ông ta lại tự dẫn xác mình tới cửa, em phải báo thù cho Tiểu Uyển”.

Ngải Giai chớp lấy cô lôi lại phía sau, lăm bắm trong mồm: “Sau khi làm ma đầu óc cô đã hỏng rồi! Với lực lượng bây giờ của chúng ta còn đòi báo thù? Vương bác Du lại không phải là một người bình thường, cô cho rằng chúng ta thực sự là đối thủ của ông ta sao, tốt nhất hãy chạy đi! Cô nhìn những người trước mặt đều đã chạy rất hăng hái”.

Theo hướng tay Ngải Giai chỉ, quả nhiên thấy cảnh lão quái Âu Dương rất nhanh đã dùng thuật che mắt người khác để tạo chướng ngại vật trên đường, sau đó chạy nhanh hơn cả thỏ thi chạy, Hạ Thi Đình lắc đầu tỏ vẻ khinh thường.

“Tôi sẽ không khuất phục bọn tà ác”. Cô củng cố niềm tin của mình.

“Trời ơi! Cô tưởng bây giờ đang quay phim hoạt hình à!

Nếu cô muốn chết một lần nữa, vậy thì thực sự không cứu được nữa rồi, hay là nghĩ cách lấy được bình luân hồi đi!”. Ngải Giai hung dữ nói.

Hàn Tử Nghi nghe được câu này, bất ngờ đứng lại, anh quay người nói với đám người đang vội vã tháo chạy thoát thân này: “Từ từ, chúng ta không cần chạy, trên tay ông ta có bình luân hồi mà chúng ta cần, trên tay chúng ta có quả cam mà ông ta cần, chỉ bằng mọi người cùng hợp tác, không ai nói là quả cam chỉ có thể làm một người sống lại, vậy thì mọi người đều có hi vọng, trốn chạy hết lần này đến lần khác như vậy cũng không phải cách hay”.

Vương Lôi xông đến, đập mạnh lên đầu anh ta, sau đó nói: “Anh ngốc thật! Một quả cam đương nhiên chỉ có thể làm một người sống lại, lẽ nào có thể ép thành nước cam, mọi người chia nhau mỗi người uống một ít, hơn nữa chúng ta có biết bao nhiêu người muốn sống lại?”.

Mặt Hàn Tử Nghi tái mét: “Anh không thử sao biết có được hay không?”

Hạ Thi Đình nhìn hai phần tử ngoan cố này đã bắt đầu cãi nhau, liền quát to: “Đừng cãi nhau nữa, tôi cũng cho rằng chúng ta không cần thiết phải trốn, dù sao ông ta

luôn tìm thấy chúng ta, hơn nữa ông ta không đến tìm chúng ta, thì là chúng ta trộm của ông ta. Hừm, ông ta có thể thuê sát thủ giết chúng ta, chúng ta không thể mời ăn trộm trộm đồ của ông ta sao?”.

“Hay hay, em thông minh, em có thể nghĩ ra cách lấy ác trị ác, nhưng chúng ta lấy đâu ra tiền để đi mời ăn trộm hả? Lẽ nào muốn chúng ta hóa trang thành ăn trộm sao?”. Vương Lô bây giờ đã không còn là thái tử nữa.

Hạ Thi Đình lắc lắc đầu: “Bây giờ hóa trang cũng vô ích, mọi người thế kia cũng không có tài năng bẩm sinh làm ăn trộm, nhưng không sao, em có thể bảo các con ma nhỏ trong bãi tha ma quyên góp chút tài sản lúc còn sống, đoán chừng cũng không thể ít hơn Vương Bác Du, đi thôi, hôm nay chúng ta tạm lui, đợi mấy ngày nữa lấy được tiền, chúng ta sẽ từ từ đấu cùng ông ta”.

Nói xong câu này, cô biến mất đầu tiên, Ngải Giai nhìn Hàn Tử Nghi, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm chân tình, nhưng tấm chân tình trước sự nguy hiểm cũng bị bỏ qua, cô là người tiếp theo bỏ trốn, chỉ có Hàn Tử Nghi và Vương Lô chui qua lùm cây gần đó, nấp vào đám cỏ, khó khăn lắm mới thoát được bàn tay quỷ dữ của bọn sát thủ, lần mò trong bóng đêm, sau đó được ma nữ áo đỏ tìm thấy, dẫn hai người đi tham gia đại hội quyên góp gì đó của thế giới ma.

Bước thấp bước cao bước đi trên con đường rừng tối om, không biết lại tìm ở đâu ra một bãi tha ma để ẩn nấp. Thời đại bây giờ bãi tha ma rất nhiều, ma nữ áo đỏ dẫn theo những con ma nhỏ, lúc nào cũng là vì bị ác quỷ hoặc Vương Bác Du truy đuổi, đã thuộc lòng bàn tay tất cả các bãi tha ma trong thành phố này, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ra một bãi tha ma trong núi làm nơi tụ họp nghỉ ngơi.

Bãi tha ma rất dốc, nếu không phải vì bị Vương Bác Du bức bách thành ra thế này, cũng sẽ không chạy đến đây tụ họp. Hàn Tử Nghi chửi tổ tông nhà Vương Bác Du từ đời thứ hai đã chửi đến đời thứ mười tám, vẫn chuẩn bị chửi tiếp. Vương Lô vẫn không biểu lộ gì, anh sốt ruột tìm Hạ Thi Đình, không biết ở bên đó cô có khỏe không.

Trong bãi tha ma lần này không có các nhân sĩ bắt ma chính nghĩa, có thể mọi người đều cho rằng ở cùng nhóm người Hạ Thi Đình này không được an toàn, lúc nào cũng có nguy cơ bị Vương Bác Du sai sát thủ giết chết, cho nên đều đi đường vòng để tránh họ. Nhưng những con ma nhỏ lương thiện kia trái lại đã tụ tập chặt ních trong bãi tha ma, chỉ thấy Hạ Thi Đình ở đó phát biểu một bài diễn thuyết dài, muốn mọi người quyên góp của cải lúc còn sống, ví dụ như vàng bạc châu báu gì đó giấu ở xó xỉnh nào, hoặc là những của cải lớn gửi trong két sắt của ngân

hàng, tốt nhất là có bảo bối đồ cổ gì đó chôn theo. Cô chuẩn bị đi đào mộ gom góp tiền.

Những con ma nhỏ tuy lương thiện, nhưng nghe thấy cô lại nghĩ cách kiếm tiền bằng việc muốn đào mộ này, cả đám đều giả vờ như không nghe thấy.

Ma nữ áo đỏ rất xấu hổ khi nhìn thấy cuộc họp trở nên tẻ ngắt, cô biết Hạ Thi Đình là thầy thuốc chữa bệnh cho ma cuối cùng của Đường môn, cô đã vì những con ma nhỏ này làm không biết bao nhiêu việc tốt, giảm bớt bao nhiêu là đau khổ cho họ, bây giờ muốn trá hình thu một chút tiền chữa bệnh cũng là phải. Nhưng thu phí chữa bệnh cũng không nên tìm cách đào mồ, đây dẫu sao cũng là một việc làm khó đối với ma.

Ma nữ áo đỏ khẽ húng hắng ho hai tiếng, sau đó bước đến trước mặt Hạ Thi Đình, khẽ khuyên một câu: “Bác sĩ, thế giới của ma có một câu tục ngữ khá hay, chuyện nhỏ thì đốt vàng mã, chuyện lớn thì đào mồ, chuyện này của cô dường như cũng không phải là chuyện lớn lắm, chỉ là cần một ít tiền phải không? Việc gì cứ phải đào mồ người khác vậy?”.

Hạ Thi Đình cũng nhận thấy làm như vậy hơi quá đáng,

vội vồ về những con ma nhỏ kia nói: “Cũng không nhất định phải đào mồ, nếu mọi người có một số bảo bối gia truyền gì đó chôn dưới đất cũng có thể đem ra quynh góp, chẳng qua chỉ là tôi sẽ không tìm mọi người để thử nghiệm chữa bệnh cho ma nữa mà thôi, tôi sẽ đi tìm một đội ma nhỏ khác để cống hiến việc chữa bệnh cho ma bằng khoa học.

Bây giờ cô nhận thấy nếu không uy hiếp những con ma nhỏ này một chút, bọn họ nhất định sẽ không nộp tiền.

Quả nhiên mấy con ma nhỏ vừa nghe thấy không làm thí nghiệm chữa bệnh cho ma nữa, thái độ đã khác hoàn toàn, lập tức có ma xuất hiện bắt đầu khai báo tài sản lúc còn sống của mình, dù sao sau khi chết cũng không dùng đến nữa, nhưng lại có thể không phải chịu đau khổ bởi các cuộc thí nghiệm chữa bệnh cho ma, hà tất phải chịu tội này vì đồng tiền tài vô dụng đó.

Hạ Thi Đình mặt mày rạng rỡ bay lên, chỉ huy Ngải Giai ghi sổ, Vương Lôi và Hàn Tử Nghi sững sờ đứng nhìn, cảm thấy hai người họ làm ma cũng rất thoải mái, chỉ hù dọa ma nhỏ một chút như vậy, đã có thể thu được khoản tiền lớn, hiệu nghiệm hơn cả máy in tiền, ma quả thực cũng không để ý của cải, dù sao trong âm gian cũng không có chỗ tiêu tiền, đốt vàng mã để kỷ niệm người qua đời đã là một truyền thống lâu đời, giống như ăn

bánh chưng ngày Tết, chỉ là truyền thống mà thôi, không có tác dụng thực sự.

Có rất nhiều ma nhỏ từng nếm mùi đau khổ bởi Hạ Thi Đình, vì lấy lòng Hạ Thi Đình để cô không đem mình ra làm thí nghiệm chữa bệnh, ngay cả đồ chôn theo cũng đã lấy ra, đào mồ thì đào mồ! Dù sao đào đồng xương trắng lên cũng không thể đem ra nấu canh, mình giữ lại cũng không có chỗ dùng.

Đợi sau khi màn đại hội quyền góp này kết thúc, Ngải Giai và Hạ Thi Đình cùng nhau kiểm tra lại thu hoạch, cả hai đều bay lên ở đó rất lâu không có động đậy, Hàn Tử Nghi cũng ngó đầu nhìn con số tổng, bất ngờ há hốc mồm, chỉ có Vương Lôi đã từng gặp những pha lớn, anh dù sao cũng có phong độ của đại thiếu gia, mặc dù con số khiến người ta ngạc nhiên, nhưng cũng còn có thể phản ứng.

Phản ứng của Vương Lôi là: "Sớm biết vậy tôi nên làm nghề buôn bán này, không ngờ những con ma nhỏ này có nhiều tiền như thế, ôi, lúc còn sống đã bưng bát tốt như thế, chết rồi vẫn còn bị con người bắt nạt, đúng là âm dương cách biệt!".

Ngài Giai đã bình tĩnh trở lại: “Đây là nhẫn ngọc, trước đây Võ Tắc Thiên từng đeo, trời ơi, vô giá, là con ma nào góp vậy, tôi chuẩn bị đi tâm sự với họ”.

Hàn Tử Nghi trợn tròn mắt, anh ý thức được nếu không lập tức có phản ứng, người tình ma của mình sắp đắm chìm trong sự mê hoặc của tiền bạc.

“Đào trước đã, đào trước đã, đào lên xem là thật hay giả rồi tìm người ta tâm sự cũng không muộn, đừng động một tí là bị kích động, như vậy rất dễ bị lừa”. Hàn Tử Nghi bây giờ đã trở thành người hành động tích cực nhất.

Hạ Thi Đình chỉ mong sao hai anh chàng đẹp trai bằng lòng góp sức đi đào những kho báu này, lập tức bố trí nhiệm vụ để họ đi đào bảo bối ngay trong đêm. Vương Lô không tình nguyện lắm, tuy bảo bối đều là vô giá, nhưng anh thích đi thẳng đến ngân hàng rút mấy tài khoản tiền lớn kia hơn, dù sao anh cũng quen có tiền, vì tiền mà đi đào mồ không phải là tính cách của kẻ phá gia chi tử này.

Vui vẻ chạy trước nhất là Hàn Tử Nghi, anh ta đang nghĩ cách vớ trộm một số bảo bối, mua một tòa nhà ở vị trí đẹp nhất trong thành phố, rồi một chiếc xe hơi ra dáng

một chút, đẳng cấp chỉ ít không thấp hơn Mercedes, BMW, còn thừa ra chút tiền gửi tiết kiệm dưỡng già, lĩnh tiền lãi cũng có thể du lịch toàn thế giới, cuộc sống hạnh phúc đã rơi xuống đầu anh dễ dàng như thế, anh phần chần đến mức như sắp bay lên.

Ngoại trừ sự thật Ngải Giai không phải là người ra, anh gần như đã là người đàn ông đầy đủ nhất thế giới.

Ngải Giai cũng theo sau người tình, cô chỉ có cảm giác thích thú với vẻ đẹp của những bảo bối này, lại có cả thứ Võ Tắc Thiên từng dùng, đương nhiên cũng sẽ có những thứ Dương Quý Phi, Tây Thi, Vương Chiêu Quân từng dùng, chỉ cần đẹp là cô thích, bản tính thích đẹp sống chết không thay đổi, chịu bao nhiêu đả kích cũng không thay đổi.

Vương Lô và Hạ Thi Đình vừa đi vừa nói chuyện, Vương Lô không mê tiền bạc vì anh không ý thức được tính quan trọng của tiền bạc, còn Hạ Thi Đình dù sao cũng đã là ma. Cô đã tính sẵn, chỉ cần lấy được bình luân hồi, sẽ dùng quả cam gọi hồn Đường Tiểu Uyển, cô không thể vì hạnh phúc riêng tư mà hy sinh người bạn tốt nhất của mình như vậy, coi như mình tỉnh lại cũng không thể sống vui vẻ quãng đời còn lại, tiền không có ý nghĩa gì đối với cô, vì thế trông dáng vẻ đôi này rất thông dong bình tĩnh.

Của cải đào được, tiền lấy được trong ngân hàng, cơ hội này giúp Vương Lôi phát huy được tài năng kinh doanh thiên bẩm của mình. Anh xử lý sổ sách đầu ra đó, đồng thời tìm được những người mua báu vật với giá rất cao, chỉ nhìn thấy số không cứ tăng dần lên phía sau. Anh còn bắt đầu buôn bán bất động sản, làm ăn, mở rộng công ty, chỉ trong một thời gian ngắn ngành nghề kinh doanh được mở rộng trên nhiều lĩnh vực. Anh nắm được phần lớn các cơ hội làm ăn của Vương Bác Du, đánh cho Vương Bác Du không còn sức mà đánh trả.

Mặc dù Vương Bác Du hao tâm tổn sức muốn bồi dưỡng Vương Lôi trở thành kẻ phá gia chi tử, nhưng có cái gọi là phẩm hạnh trời ban khó bỏ, người có được thiên phận này, làm thế nào cũng không thể cản trở, anh cũng biết tỏa sáng, trong một thời gian, một doanh nhân giỏi giang đã xuất hiện. Vương Lôi trở thành doanh nhân ưu tú sáng lạn nhất trong thành phố này, một đại gia nhận được vô số ánh mắt ái mộ của phái nữ.

Vương Lôi một lòng một dạ giữ gìn bảo vệ hồn ma của Hạ Thi Đình, vì những thứ không đạt được luôn là thứ quý nhất. Anh vì bảo vệ nhóm người Hạ Thi Đình và Hàn Tử Nghi này mà bỏ ra một khoản tiền lớn để họ được ở trong ngôi nhà tốt nhất, sử dụng vệ sĩ tốt nhất, bảo vệ được mới đều là những người bảo vệ tốt nhất, đã mấy lần Vương Bác Du sai người lén vào nhà Vương Lôi tiến hành ám sát, nhưng đều bị đội bảo vệ được tập hợp từ những

người lính giải ngũ thuộc bộ đội đặc chủng đuổi cho lẩn lều bò càng.

Vương Bác Du không ngờ kẻ phá gia chi tử mà mình nuôi dưỡng bấy lâu – Vương Lô, có thể có tiềm lực lớn như vậy, đã trở thành đối thủ có thể lực mạnh nhất của mình, không chỉ về mặt của cải, đầu óc kinh doanh, thậm chí cả về vận may đều tốt hơn mình rất nhiều.

Vương Bác Du tức giận cầm lọ hoa ném xuống đất, còn tên quản gia đành đứng phía sau dè dặt nhắc nhở: “Lão gia, Vương Lô kia vốn là người số mệnh đều tốt, đâu có dễ chết như thế, đương nhiên làm việc gì cũng đều đại phát”.

Lần này Vương Bác Du mới hiểu hết hàm ý thực sự của câu nói: “Người tính không bằng trời tính, đầu óc tốt không bằng số mệnh tốt”.

Vương Lô mỉm cười nằm trên chiếc ghế sofa để chịu dưới ánh mặt trời, Hàn Tử Nghi và Ngải Giai đang chơi golf bên cạnh. Hạ Thi Đình vẫn ở đó nghĩ cách ăn trộm bình luân hồi.

Hàn Tử Nghi không ngớt tán dương Vương Lôi: “Thật không ngờ anh có bản lĩnh như vậy, đứng đầu những kẻ tiêu tiền, giờ kiếm tiền cũng dễ một, làm quản lý cũng là hạng nhất”.

Wang Lôi không khiêm tốn nói: “Không có cách gì! Làm bùa hộ mệnh bằng da bằng thịt cho người khác bao nhiêu năm nay, bây giờ làm bùa hộ mệnh cho mình, không ngờ có hiệu quả như vậy”.

Hàn Tử Nghi và Ngải Giai bất cần nhìn theo dáng vẻ kiêu ngạo của anh rồi cùng nhau chạy ra xa, chỉ có Hạ Thi Đình đang nhẹ nhàng bay ở đầu kia ghế sofa, thẹn thùng nhìn anh, thầm thì gọi anh là bùa hộ mệnh bằng da bằng thịt! Cô dịu dàng ghé sát vào anh, Vương Lôi hơi xúc động đợi chờ nụ hôn, đôi môi của hai người sắp chạm vào nhau, nhưng do không làm chủ được cảm xúc nụ hôn mạnh liệt giữa người với ma nên đã tạo ra cảnh tượng đầu Hạ Thi Đình chui vào trong đầu của Vương Lôi, Hạ Thi Đình rút đầu ra, ân hận nói với Vương Lôi: “Não người thật xấu xí”.

Wang Lôi tức giận đến nửa ngày không nói, vỗ tay nói to: “Lại tìm một toán trộm về đây, đi trộm bình luân hồi về, cơ thể em phải tỉnh lại sớm chút đi! Anh thực sự chịu không nổi nữa”.

Cuộc sống của Vương Bác Du thật không dễ dàng gì, ông ta không tấn công vào nhà Vương Lôi được, không giết được người, không lấy được quả cam, ngày ngày còn bị vô số toán trộm quốc tế theo dõi. Đó đều là những người Vương Lôi sai đến ăn trộm bình luân hồi của ông ta, cái bình này đặt ở đâu cũng có khả năng biến mất, cho dù kết sắt khóa thể nào cũng đều có khả năng bị mở.

Ông ta nắm giữ cái bình này có thể nói ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên, đôi khi giật mình tỉnh giấc trong tình trạng chỉ có độc một chiếc quần cộc trên người nhưng vẫn sợ người ta ăn trộm. Ông ta cũng không biết Vương Lôi rốt cuộc sai bao nhiêu người đến nhà mình để ăn trộm, dù sao Vương Lôi cũng đã bỏ rất nhiều vốn, ngoài tiền làm ăn ra, còn lại đều chi hết cho việc thuê ăn trộm, trong một thời gian ngắn đã tụ họp tất cả trộm cắp ở khắp nơi trên toàn thế giới đến thành phố này. Những tên trộm yêu nghề này ngay cả hoa trong bồn cũng không bỏ qua, trình độ chuyên nghiệp rất cao siêu, khiến cho nhân dân trong thành phố cũng bị xui xẻo theo, ngay cả giấy đá bóng phơi bên ngoài chớp mắt một cái cũng không thấy nữa, người trong thành phố vô cùng hoang mang lo sợ.

Lúc Vương Bác Du bày bình luân hồi ở đó, tên quản gia nói một câu rất chí lý: “Chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn

nhất”.

Chính câu nói này đã gợi ý cho ông ta, ông ta tiện tay đem bình luân hồi đặt ở chỗ bắt mắt nhất, người từng nhìn thấy cái bình luân hồi kia không có mấy, trông còn bình thường hơn cả các hàng bày bán ở vỉa hè, lúc kẻ trộm đến ăn trộm đều chạy thẳng đến kết sắt khó mở nhất, còn Vương Bác Du cũng vì thỏa mãn sở thích của những tên ăn trộm này, đặt một kết sắt cao cấp nhất trong nhà, khiến bọn trộm sau khi đến liền vui mừng đi mở cái kết đó, chẳng tên nào chú ý đến cái bình nhỏ tầm thường đặt ở chỗ dễ thấy nhất kia.

Vương Lôi và Vương Bác Du đều đã rơi vào tình cảnh bế tắc, cho đến khi xuất hiện phim Vượt ngục phiên bản Trung Quốc.

Một con đường hầm vô cùng ngoắt ngoéo cuối cùng đã đào thông, một nhóm người mặt mũi, người ngòm đầy bụi đất chui ra, trong đó có một người cầm một cái cán bàn chải đánh răng nói: “Không ngờ dùng đồ chơi này cũng có thể thoát ra”.

Trong đó có một người dáng vẻ đại ca nói: “Chỉ là bọn ta may mắn, đã đào được con đường hầm mà những đàn

anh đã đào sẵn, mày thực sự cho rằng cái đồ này cũng có thể đào đường hầm”.

“Đại ca, chúng ta đều đã thoát ra rồi, mọi người nên làm gì đây?”.

“Ai da, bất luận làm gì, cũng đừng gặp phải cái cô gái họ Hạ kia, mỗi lần gặp cô ta đều không may mắn. Lần đầu tiên gặp cô ta, khiến chúng ta không thể làm sát thủ. Lần thứ hai nhìn thấy, chúng ta liền ngồi tù. Nếu lại gặp lần thứ ba...”. Tên đại ca kia không dám nói tiếp.

Hắn ta nhìn thấy có một bóng người bay trước mặt, đang rất hiếu kỳ nhìn hắn, bóng người kia nhìn rất quen.

Người kia, cái cô gái họ Hạ khắc tinh kia đã biến thành ma, mà còn đang bay về phía mình, nhóm người này ôm đầu kêu thét: “Chao ôi, tôi với cô không thù không oán, chúng tôi chỉ là kẻ trộm vặt, cũng không đi giết người nữa, oan có đầu, nợ có chủ, cô đi tìm người khác đi!”.

Hạ Thi Đình không ngờ lúc tản bộ trên địa bàn nhà mình, lại có thể nhìn thấy một cái lỗ hổng trên mặt đất, không thấy có chuột chui ra, mà là mấy tên trộm quen

từng nhìn thấy trong phòng triển lãm, vừa nhìn thấy cô đã rất vui mừng, đã tìm bao nhiêu kẻ trộm mà chưa trộm được bình luân hồi, xem ra mời mấy người này đi ăn trộm cũng được, dù sao cũng đã đến bước đường cùng.

Đại ca của nhóm trộm không ngờ vừa chui ra khỏi mặt đất thì đã có thể tìm được một công việc tốt như vậy, nhận được nhiều tiền đặt cọc như thế, khiến hắn ta cũng nảy sinh ý nghĩ kẻ sĩ chết vì tri kỷ. Không kịp thay quần áo, lập tức dẫn đám lâu la đi ăn trộm bình luân hồi.

Vì Hạ Thi Đình cung cấp thông tin rất đầy đủ, cũng vì Vương Bác Du cho rằng không có ai nhận ra bình luân hồi, nên mấy tên trộm hạng ba này lại có thể hiên ngang tiến vào gian phòng để bình luân hồi. Cái kết sắt kỷ thuật cao kia nhóm người này hiển nhiên không thể nào mở được, vì thế liền lượn qua lượn lại trong căn phòng đó tìm xem có cái gì là tranh chữ, bình hoa, cốc nước, hộp tằm có thể mang ra.

Những tên trộm nổi tiếng đều có lòng tự tôn, trộm cũng có đạo của trộm, không thể lấy mấy thứ nhỏ nhặt kia, người ta không tìm được mục tiêu thì sẽ ra về tay không, nhưng đại ca của nhóm trộm hạng ba này lại nói: "Dù sao cũng không trộm được đồ tốt, mấy thứ không đáng tiền này cũng phải mang theo vài thứ, cũng không uổng công chúng ta phải đi đêm lâu như vậy".

Vì thế, một thuộc hạ của anh ta rất nghe lời liền cầm cái bình cực kỳ xấu xí để ở chỗ dễ nhìn thấy nhất rồi tiện tay đút vào túi áo, lúc sắp đi, kể cả đôi dép lê để ở cửa cũng lấy đi, những vật trang trí trong nhà cũng gói to gói nhỏ mang đi hết, tới lúc Vương Bác Du vào cửa, thứ còn lại cho ông ta chỉ là két sắt kỹ thuật cao kia!

Vương Bác Du nhìn cái chỗ để bình luân hồi đã trống không, khiến rằng nghiêng lợi hét lên: “Ai nói chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất?”.

Tên quản gia sau lưng run lên bần bật, rất lâu sau mới khẽ trả lời: “Câu nói đó..., là là Cổ Long^[1] nói”.

[1] Cổ Long là nhà văn Đài Loan viết tiểu thuyết võ hiệp nổi tiếng.

Trong nhà Vương Lô đèn đuốc sáng trưng, tất cả mọi người đều không thể tin khi nhìn đồng hồ linh tinh trước mặt kia, Hàn Tử Nghi nói một câu như khen ngợi: “Các anh rất có khả năng làm người vận chuyển thiên bầm”.

Đại ca nhóm trộm cũng không nói gì, hắn ta không lấy

được bình luân hồi, tiền đặt cọc cũng không thể lấy của người ta. Hẳn còn đang chuẩn bị trả lại, nhưng chỉ thấy thuộc hạ lôi một cái bình nhỏ từ trong túi áo ra, rụt rè đưa lên: “Ở đây còn có một cái bình nhỏ”.

Ngài Giai vừa nhìn thấy liền nói: “Cái bình này là anh nhặt được ở trên đường à? Trông xấu quá!”.

Hạ Thi Đình đang lật tìm đồng hồ linh tinh kia, vừa nghe thấy câu này, ngẩng đầu lên nhìn, ngạc nhiên đến sững sờ.

“Anh lấy ở chỗ nào?”. Hạ Thi Đình lao đến giăng lấy cái bình.

Chính là cái bình này, biểu hiện của cô rất phức tạp, không ngờ nhóm trộm vớ vẫn này có thể cuỗm được cái bình. Cô lập tức bảo Vương Lô lấy tiền, cho nhóm người này đi.

Đại ca của nhóm trộm vẫn chưa biết xảy ra chuyện gì, thì đã trở thành triệu phú, vẫn ngỡ ngàng chẳng hiểu chuyện gì, nhưng có tiền lúc nào cũng tốt.

“Đại ca, chúng ta có thích hợp làm kẻ trộm không?”

“Được rồi, để tao nghĩ đã, dù sao có khoản tiền này, chúng ta đi một thành phố khác mở công ty vận chuyển cũng được, chỉ cần chúng ta không tiện tay lấy đồ của người khác. Vừa rồi mày cũng nghe rồi, chúng ta có khả năng bẩm sinh làm vận chuyển”.

“Vẫn là đại ca anh minh, chúng ta cần làm chuyện mà mình có khả năng bẩm sinh”.

Trong màn đêm, máy ảnh chàng này từ từ biến mất, cả chặng đường ning nọt đại ca, cuộc sống hạnh phúc chẳng qua là tự do mà thôi.

Nhìn cái bình luân hồi, đến lượt nhóm người Vương Lôi này thực sự âu sầu, bất luận thế nào họ đều không nghĩ có chuyện thế này xảy ra, đã đạt được bình luân hồi mong chờ bấy lâu này, tuy đáng vẻ hơi bình thường, trông cũng không đáng giá gì, nhưng hao tiền tốn của bao lâu nay, lại quên mất một chuyện rất đơn giản, chính là không ai biết mở cái bình này.

Giống như đã tìm thấy nơi nấu mình của kho báu, cơ

bản lại không có cơ hội mở cửa đi vào, cách một cái miệng bình, Vương Lô và Hàn Tử Nghi lo lắng kêu to “Trời ơi!”. Hạ Thi Đình và Ngải Giai đều khá bình tĩnh, từ lâu họ đã biết sống lại chưa bao giờ là một chuyện giản đơn, nếu có thể dễ dàng để bạn sống lại, vậy thì thế giới chẳng phải đại loạn rồi sao?

Hàn Tử Nghi lượn quanh cái bình mấy vòng, sau đó nói: “Thực sự không mở được, chúng ta hãy dùng tia laser mở nó ra nhé!”

“Có khác gì ném xuống đất cho vỡ, vỡ cũng là mở ra”. Vương Lô không tán thành dùng vũ lực để mở, nếu cái đồ chơi này dễ mở như vậy, Vương Bác Du cũng không cần phải nghĩ nhiều cách như thế để tinh lọc cái bình này, hại chết bao người như thế.

Trên thực tế, mọi người coi như đã có được cái bình, cũng không có chút xú tác dụng gì. Mọi người vay quanh chiếc bình nghiên cứu rất nhiều ngày, cuối cùng cả đám Hàn Tử Nghi đã mất lòng tin, nên lúc Vương Bác Du đề nghị muốn một mình đến biệt thự của Vương Lô mở bình luân hồi, trong lòng mọi người đều vô cùng vui mừng, mặc dù mỗi thù sâu nặng một thời với Vương Bác Du vẫn chưa tính sổ xong, nhưng nhóm người này quá muốn biết cái bình chết người này rốt cuộc được mở thế nào.

Vương Bác Du dù sao cũng đã bị người ta lấy trộm bình luân hồi, chết sớm hay chết muộn thì cũng chỉ có đường chết mà thôi, lời nguyện của gia tộc đã không được giải, đến đời ông ta cũng đã tuyệt tự rồi, sau này cũng sẽ không có ai phải chịu khổ nữa. Ông ta cũng đoán được Vương Lô không mở được bình, bản thân ông ta cũng rất muốn xem hình dáng chiếc bình bị mở. Bao nhiêu năm nay, cuối cùng quả cam và bình luân hồi cũng đã tụ lại một nơi, nhiệm vụ cả đời của một người chính là thu thập hai thứ này. Có điều, Vương bác Du xui xẻo này sau khi đạt được hai thứ này lại bị kẻ phá gia chi tử nhiều tiềm năng mà mình nuôi dưỡng – Vương Lô lấy đi hết. Cuối cùng ông ta hiểu ra, lợi dụng người khác không phải là một chuyện hay, nhất là lợi dụng người có số mệnh vô cùng tốt là một chuyện rất nguy hiểm, bởi vì vận may của họ lúc nào cũng tốt hơn mình.

Lúc Vương Bác Du đến biệt thự, dáng vẻ giống như đi tản bộ sau bữa ăn, cơ bản không mang theo bất cứ thứ vũ khí gì, đương nhiên có mang theo cũng vô ích, bảo vệ ở đây được bố trí vô cùng nghiêm ngặt, ông ta không thể cướp được bình luân hồi ra.

Lúc ông ta bước vào nhà, Vương Lô đang cho người tìm quả cam và bình luân hồi khắp thế giới, anh hoàn toàn thờ ơ nhìn cái kết sắt trống trơn, thực sự không tin có người đã ăn trộm hai thứ này.

Mà người ăn trộm lại là Hàn Tử Nghi và Ngải Giai, đây mới là điều thực sự làm cho Vương Lô đau lòng, lần đầu tiên anh nhận thấy mình rất ngu dốt, Hạ Thi Đình đứng bên cạnh an ủi Vương Lô, trong nhà đang đảo lộn hết lên.

Wương Bác Du lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn, rất lâu sau mới nói: “Không phải bây giờ cậu mới định nói, đồ đã bị người ta lấy trộm rồi chứ!”.

Wương Lô tức đầy bụng, nói: “Ông nói đi, có phải là ông sai Ngải Giai và Hàn Tử Nghi làm”.

“Từ lâu đã nhận ra cậu là người đầu óc giản đơn, vì sao bọn họ phải nghe lời tôi, đương nhiên là Hàn Tử Nghi lấy đi để làm cho Ngải Giai sống lại rồi, đạo lý đơn giản như thế cậu cũng không biết”.

Hạ Thi Đình nghe thấy nói vậy thì chỉ cười, sau đó nói: “Sao tôi không nghĩ ra nhỉ? Đôi đó lúc nào cũng rất tình tứ, vậy thì để cho bọn họ phục sinh đi! Nhưng Hàn Tử Nghi cũng không biết cách mở bình, ông dạy họ đi!”.

Hạ Thi Đình nói với Vương Bác Du, Vương Bác Du giật mình nhìn cô gái này, dáng vẻ bán trong suốt của cô cho thấy rõ cô là một hồn ma, lẽ nào cô cũng không hề muốn sống lại sao?

“Cô Hạ, linh hồn thoát xác quá lâu, nếu không quay lại xác, cô cũng chỉ có thể vĩnh viễn làm ma, chẳng lẽ cô không muốn sống lại sao?”. Vương Bác Du tò mò hỏi.

“Muốn chứ, nhưng quả cam chỉ có một, chúng tôi có ba người, tôi, Tiểu Uyển, Ngải Giai. Một trong ba người chúng tôi người nào sống lại tôi cũng đều rất vui, không nhất định phải là bản thân tôi sống tiếp”. Hạ Thi Đình nghĩ một lát rồi lại nói: “Dù sao sớm muộn cũng phải làm ma, làm ma sớm một chút có gì không tốt, tôi còn có thể mở một phòng chữa bệnh cho ma, làm một số chuyện tốt tích âm đức, còn Ngải Giai làm ma thấy vô vị, cô ấy lại không có kỹ thuật, tính khí cũng không tốt lắm. Tiểu Uyển cũng không biết có thể gọi lại không, do vậy để cho Ngải Giai sống lại thì tốt hơn”.

Nhưng Vương Lô lập tức nổi khùng: “Nếu em không thể sống lại, lẽ nào anh mãi mãi ôm một người thực vật sống qua ngày, linh hồn và thể xác phân ly thì sống thế nào hả?”

“Đừng ích kỷ như vậy mà, chí ít anh vẫn còn có thể ôm ấp thể xác của em, người ta Hàn Tử Nghi thật đáng thương, ngay cả tay của Ngải Giai cũng không cầm được”.

Vương Bác Du nhìn những người này đứng đưng với sự sống chết như vậy, trong lòng đột nhiên rất khó chịu, từ nhỏ ông ta đã sống trong nỗi sợ hãi đối với cái chết, nhưng đối mặt với biểu hiện vui vẻ thỏa mãn kia của Hạ Thi Đình, ông ta cảm thấy mình dường như quá yếu đuối, sống không chỉ đơn giản là vì hít thở ăn cơm, mà còn được nâng đỡ bằng rất nhiều tình cảm. Hạ Thi Đình và Ngải Giai hình như đều không sợ cái chết, bởi vì họ đều đã có tình cảm đẹp nhất trên thế giới này.

Vào lúc Vương Bác Du cảm thấy hoang mang, có một người từ ngoài cửa bay vào, chính là Ngải Giai, trong tay vẫn cầm bình luân hồi và quả cam, còn người xông vào từ ngoài cửa kia là Hàn Tử Nghi, anh ta chán chường gào lên với Ngải Giai: “Anh cũng là vì tốt cho em”.

Ngải Giai quay đầu, giận dữ quát Hàn Tử Nghi: “Sao anh có thể ích kỷ như thế, sao có thể lấy quả cam và bình luân hồi đi, Hạ Thi Đình chỉ là linh hồn thoát xác, vẫn còn thể xác, còn có thể phục hồi sự sống, nên để cô ấy sống tiếp”.

Vương Lô vừa nhìn thấy Hàn Tử Nghi về, nghiên rằng ken két, chất vấn: “Hàn Tử Nghi, thằng này, sao có thể làm chuyện như vậy?”.

“Tôi cũng chỉ vì muốn cho người yêu tôi sống lại, tôi làm như vậy lẽ nào là sai sao? Vì sao anh có thể phục hồi sự sống cho người yêu của anh còn tôi thì không?”.

“Nhưng anh cũng không cần vô liêm sỉ như thế? Ăn trộm quả cam và bình luân hồi, anh có thể thương lượng với tôi mà!”. Vương Lô rất tức giận.

Hàn Tử Nghi chưa bao giờ nóng nảy như vậy: “Thương lượng thế nào, chúng ta rút thăm để quyết định ai sống ai chết sao? Lẽ nào chúng tôi không đóng góp vào việc tìm kiếm quả cam và bình luân hồi thì không được chia phần sao?”.

“Anh đã trộm đồ mà còn già mồm thế à?”

Vương Lô xông đến, hai người lao vào đánh nhau, lộn trong nhà, Hạ Thi Đình vội đến khuyên can, nhưng hai người đàn ông trưởng thành đã sấp lá cà, cơ bản không thể đầu lý. Ngải Giai cầm quả cam và bình luân hồi ở bên

cửa sổ, cũng trợn tròn mắt nhìn.

Vương Bác Du không hề do dự, chỉ cần một khẩu quyết thì đã tiến nhanh đến, muốn trói chặt Ngải Giai. Nhưng Ngải Giai đã khôi phục tiềm lực đầu có thể dễ dàng tóm được như thế, thoáng một cái cô đã trốn được, mà còn không quên quay đầu chế giễu Vương Bác Du: “Ông cho rằng, dựa vào một chút đạo thuật này bây giờ của ông mà là đối thủ của tôi sao? Chúng tôi đã dám để ông đến, thì đã dự tính sẵn dù là đánh đòn hay kéo bè kéo lũ đánh, chúng tôi đều chiếm thế thượng phong”.

Vương Bác Du mỉm cười nói: “Vậy sao? Tôi thực sự không phải là đối thủ của cô sao?”. Nói xong, ông ta lấy ra một viên thuốc bỏ vào miệng, rồi bổ nhào về phía trước, một bóng ma ác chui ra từ trong người ông ta, sức mạnh ghê gớm khiến mấy người đang đánh nhau kia đều dừng tay, không ai ngờ Vương Bác Du có thể xuất một chiêu như vậy.

Ông ta đã tự sát.

Thái độ của mọi người vô cùng kinh ngạc, chuyện này đến quá đột ngột, bất cứ người nào cũng đều không có sự chuẩn bị tâm lý. Mọi người mặc dù rất căm hận Vương

Bác Du, nhưng tận mắt nhìn thấy ông ta đang yên đang lành căn răng tự sát, cũng khó tránh khỏi không sửng sốt.

Vương Lôi thì càng không thể động đậy, sau khi có phản ứng trở lại, lập tức chạy đến xem Vương Bác Du đang nằm trên đất. Ông ta đã uống thuốc cực độc, nhìn sắc mặt đã không thể cứu được nữa, còn bóng ma hung dữ kia chính là Vương Bác Du sau khi chết, nước mắt Vương Lôi còn chưa kịp tuôn trào, chỉ trích ông vì sao nghĩ quẩn như thế, thì đã nhìn thấy cảnh khiến anh hết hồn này.

Lúc Vương Bác Du làm người thì đã là người đạo thuật cao minh, tiềm lực khác người, bây giờ sau khi chết biến thành ma ông ta càng khiến người khác sợ hãi hơn, gần như là thiên hạ vô địch. Vương Lôi không biết có nên biểu dương chiêu tự sát này của Vương Bác Du một chút không, ông ta đã chết, nên anh không còn địch thủ nữa.

Hạ Thi Đình và Ngải Giai ra sức bảo vệ quả cam và bình luân hồi, nhưng chưa quá ba chiêu của Vương Bác Du, đều ngã sóng soài. Vương Bác Du bình tĩnh cướp lại bình luân hồi và quả cam, mấy chiêu kia của Ngải Giai cơ bản không phải là đối thủ của Vương Bác Du sau khi biến thành ác quỷ.

Hàn Tử Nghi sống sờ nhìn Vương Bác Du vừa mới làm ma, ông ta cũng là hồn ma mới, nhưng có khí phách làm sao, khác hẳn với biểu hiện hờn dỗi của Hạ Thi Đình, xem ra, ông ta đã đợi cái ngày này rất lâu rồi, ông đã chuẩn bị sẵn chuyện làm ma từ lâu rồi.

Hạ Thi Đình nhìn hồn ma của Vương Bác Du sau khi lấy được bình luân hồi và quả cam đang ở đó cười ha hả, vẻ rất vui mừng. Cô hoàn toàn không hiểu, nói: “Thứ này đối với ông thực sự quan trọng như thế ư, đáng để ông phải trả giá bằng mạng sống sao?”.

Vương Bác Du không thèm nói chuyện triết học nhân sinh gì đó với cô, trước khi đến ông ta đã dẫn theo rất nhiều oán khí của ác quỷ. Hơn nữa ông ta lại lựa chọn tự sát mà chết, hấp thụ oán khí của ác quỷ, bây giờ về cơ bản đã là vô địch, dù cho toàn bộ nhân sĩ chính nghĩa tập hợp ở đây cũng không phải là đối thủ của ông ta.

Vương Lô cũng đứng dậy, đau buồn nói: “Tôi chưa bao giờ nghĩ phải giết ông, chưa bao giờ nghĩ phải trả thù ông, làm cho ông chết, vì sao ông phải làm như vậy?”.

“Người không làm cho ta chết, nhưng ta muốn làm cho người chết”. Vương Bác Du khẽ giơ tay, Vương Lô đã bật

lên va vào cửa kính, sau đó rơi phịch xuống đất, cái trán như mặt trời nhỏ của anh đối với loại ma đẳng cấp này hoàn toàn vô hiệu.

“Được, coi như là để ông phục hồi sự sống cho vị hoàng đế đời Tống kia, ông có thể làm được gì đây? Ông chẳng phải là đã chết sao?”. Vương Lôì bò dậy từ nền nhà, chảy máu mồm, sau đó nhìn Vương Bác Du.

“Vậy sao?”. Vương Bác Du đưa tay kéo rèm cửa, vầng trăng kia sáng vằng vặc như đĩa ngọc, ánh trăng sáng trắng như nước chiếu lên mặt đất, đưa bình luân hồi ra dưới ánh trăng, trong nháy mắt bình luân hồi đã biến thành cái bình bảy màu, phát ra vầng sáng chói lòa, còn cái miệng bình đã lâu không mở được lại từ từ bay lên.

Thì ra cái bình được mở như vậy, cách mở bình lại là ánh trăng rằm, điều này ai có thể biết đây? Phương pháp ma quỷ này rất cuộc là do ai nghĩ ra, ai có thể biến thái như vậy, xem ra Vương Bác Du thực sự không hề quan tâm chuyện nhóm Vương Lôì cướp được cái bình cũng là vì đã đoán trước bọn họ không thể mở được cái bình, bình luân hồi đã được tinh lọc, cũng cần biết cách mở bình. Nghĩ đến đây, Vương Lôì và Hàn Tử Nghi những người không mở được bình cuối cùng đã tự tha thứ cho mình.

Chỉ thấy Vương Bác Du lấy quả cam đặt lên miệng bình, giống như câu cá, dùng hương thơm thoang thoang của quả cam nhử linh hồn trong cái bình, làm cho linh hồn từ từ tỉnh lại, một lát sau đã nghe thấy tiếng động ở bên trong, khá lâu, hình như có bóng người trong bình từ từ bay ra, rõ dần lên trong không trung. Hạ Thi Đình biết đó là phụ vương của Đường Tiểu Uyển, nhưng nhìn kĩ đó là một người to béo, mà còn rất xấu xí, hoàn toàn không có vẻ thanh tú xinh đẹp của Đường Tiểu Uyển.

Người to béo kia còn chưa kịp hoàn hồn, chỉ thấy hồn của Vương Bác Du xông đến. Hoàng đế còn đang chuẩn bị biểu diễn một động tác đẹp, làm một tư thế oai vệ được vạn dân sung bái, thì đã bị Vương Bác Du đưa tay tiêu diệt giống như xé một mảnh vải.

Vương Bác Du đã tiêu diệt linh hồn của hoàng đế, xưa nay ông ta chưa từng muốn phục hồi sự sống cho kẻ thần kinh đời Tống kia! Điều ông ta muốn là, bản thân mình chui vào bình luân hồi, trường sinh bất lão, mãi mãi không chết.

Lời nguyện của một gia tộc nhỏ bé thì đáng gì, cách nghĩ của con cáo già sao có thể đơn giản như thế, nguyện vọng duy nhất bao nhiêu năm nay của Vương Bác

Du kỳ thực là giống với Tần Thủy Hoàng, đều là muốn thành tiên, mấy người Vương Lôi nhìn thấy sự thay đổi này, gần như chết đứng.

Vương Bác Du cầm quả cam ném đi, ném vào trong người Hạ Thi Đình, quả cam đã tan biến hoàn toàn trong linh hồn của Hạ Thi Đình, Hạ Thi Đình trở thành một vật đựng quả cam, ông ta lấy ra một cái gương cũ. Hạ Thi Đình còn chưa kịp giãy giụa thì đã bị hút vào trong, đây chính là cái gương trước nay dùng để phong ấn Đường Tiểu Uyển, sau khi đào lên từ trong mộ của Đường Tiểu Uyển liền bị Vương Bác Du nắm giữ.

Sau khi Hạ Thi Đình trở thành người tiếp sau Đường Tiểu Uyển, người thứ hai làm vật đựng quả cam, đợi đến khi điều kiện phục sinh chín muồi, hồn của cô sẽ bị tiêu diệt, số mệnh của cô sẽ giống như Đường Tiểu Uyển.

Vương Lôi muốn xông đến cứu Hạ Thi Đình ra. Vương Bác Du cũng chẳng nề tình với anh, một mảnh kính vỡ cỡ lớn trên đất bay vèo trong không trung lao đến, nhắm hướng ngực anh đâm thẳng tới.

Đã bị bức bách đến bước đường cùng, mắt nhìn thấy mình sắp bị miếng kính vỡ lấy mạng tại chỗ. Vương Lôi

nhắm mắt lại theo bản năng, nhắm giảm bớt phần nào nỗi sợ hãi trước khi chết, nhưng trên nền nhà bóng một người ngã sóng soài đã vùng dậy, chỉ nghe thấy tiếng kính đâm vào da thịt, còn Vương Lô lại không cảm thấy đau.

Anh mở choàng mắt, điều đầu tiên nhìn thấy là gương mặt khiến người ta chán ghét kia của Hàn Tử Nghi. Anh sờ sờ lên người mình, lại không có vết thương nào, chỉ là khóe miệng bị mình đánh sưng vù của Hàn Tử Nghi hơi méo.

Vương Lô nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Ngải Giai, lại thấy một bàn tay của Hàn Tử Nghi bá trên vai mình từ từ tuột xuống, anh như nhận ra điều gì, nhìn lên người Hàn Tử Nghi, chỉ thấy mảnh kính vỡ dài như thanh kiếm xuyên qua người Hàn Tử Nghi, đang cắm chặt trong cơ thể anh, máu đã tuôn ra như suối.

Ngải Giai như phát điên lên bổ nhào vào Vương Bác Du. Cô đã phần nộ thực sự, có chết thêm một lần nữa cũng phải đem Vương Bác Du cùng đến chỗ chết, đối mặt với đối thủ khó đối phó này, Vương Bác Du lấy lại tinh thần, không còn kịp để ý đến Vương Lô nữa.

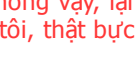
Vương Lô đỡ Hàn Tử Nghi ngồi xuống, Hàn Tử Nghi

nhìn tình trạng vết thương của mình, biết là không sống được nữa. Vương Lô an ủi nói: “Không sao, lát nữa tôi cướp lại bình luân hồi, giúp anh sống lại”.

“Được rồi, không cần phải làm vậy, để Hạ Thi Đình sống tiếp đi, vừa rồi tôi lấy quả cam đi thì trong lòng cảm thấy rất bất an, tự nhủ với bản thân, nếu Ngải Giai thực sự sống lại, tôi có thể đối diện với mọi người không? Tôi nghĩ, tôi không thể”. Hàn Tử Nghi nói trong hơi thở gấp gáp.

“Anh nói ít một chút đi, để dành chút hơi đi, tôi gọi 120”. Vương Lô lao về phía điện thoại.

“Đừng gọi, không cứu sống được tôi nữa đâu, tôi đã cảm thấy mình sắp bay lên, có điều, kiếp sau, tôi nhất định không muốn gặp người mệnh tốt như anh, kiểu gì cũng không chết, cứ hại chết từng người từng người bên cạnh mình”. Hàn Tử Nghi vừa cười vừa nói.

Khóe mắt Vương Lô rơm rớm: “Anh còn không biết xấu hổ, không biết có phải vẫn có tình ý với tôi không vậy, lại học theo Hạ Thi Đình làm người cản đạo giúp tôi, thật bức mình quá!”.

“Ai thích anh hả? Nếu anh không phải là anh em của tôi...”. Nửa câu nói sau, Hàn Tử Nghi không kịp nói, thì đã cười rồi ngã vật xuống, trong không trung từ từ xuất hiện thêm một bóng người khác, chính là Hàn Tử Nghi lần đầu làm ma.

Vương Lôi phát hiện Hàn Tử Nghi làm ma đặc biệt khác với mọi người, toàn thân anh có một loại sát khí sắc lẹm, không hề giống với linh hồn ma mới, trong bộ dạng tràn trề sức mạnh.

Ngài Giai đã bị Vương Bác Du khống chế, đang sắp bị thu vào gương cổ. Hàn Tử Nghi đạp một chân tới, đá Vương Bác Du lộn nhào. Hàn Tử Nghi nói: “Đừng bắt nạt phụ nữ nữa, có bản lĩnh thì đánh ông mày đây”.

Vương Lôi đứng bên cạnh, không thể giúp được gì, nhưng anh lảng máng nhận thấy Hàn Tử Nghi khá thích hợp với việc làm ma, giống như có khả năng bẩm sinh làm ma, có sự tôn nghiêm, cũng có cả tiềm lực.

Vương Bác Du quả nhiên không phải là đối thủ của Hàn Tử Nghi, chỉ với mấy chiêu đã bị cướp mất gương cổ, bình luân hồi và quả cam. Hàn Tử Nghi cầm gương cổ đổ xuống, Hạ Thi Đình từ bên trong từ từ bò dậy, anh đưa

một tay nhắc Hạ Thi Đình ném vào bình luân hồi, sau đó cầm quả cam cũng ném vào bình luân hồi, đặt dưới ánh trăng, mồm lẩm nhẩm: “Phục sinh, phục sinh”.

Nửa ngày cũng chưa có động tĩnh, Vương Lô và Ngải Giai đều nói: “Anh như vậy được không? Hình như quá đơn giản”.

Hàn Tử Nghi lại không quay đầu lại, nói: “Địa bàn của tôi tôi làm chủ, không được cũng phải được”.

Vẫn không có động tĩnh, Hàn Tử Nghi cầm cái bình lên xem, lại đổ đổ ra ngoài, cái gì cũng không có, ngay cả bã cam cũng không có, đừng nói gì đến Hạ Thi Đình.

“Liệu có phải đã biến thành máu và nước rồi?”. Ngải Giai rụt rè hỏi.

Vương Lô nhíu mày: “Máu và nước cũng không có à?”.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên. Vương Lô nhắc máy, anh vừa nghe thì giống như bị sét đánh, ống nghe đã rơi xuống đất. Anh hoàn hồn, nói với Ngải Giai và

Hàn Tử Nghi đang bay lơ lửng trong không trung: “Đình Đình tỉnh rồi, cô ấy tỉnh lại rồi, bệnh viện gọi điện đến, nói cô ấy tỉnh rồi”.

Ngải Giai và Hàn Tử Nghi ôm chầm lấy nhau, vừa cười vừa nhảy, Vương Bác Du vừa thấy tình hình không hay liền lui mất. Vương Lôĩ thương cảm nhìn Hàn Tử Nghi, nhưng Hàn Tử Nghi lại cười mà nói: “Người anh em, làm ma thật tốt, nhìn xem, bây giờ tôi chẳng phải đang ôm người tình nhỏ của tôi sao? Huống hồ, bây giờ tôi rất tự tin, tôi nghĩ tôi và Ngải Giai bên nhau, sẽ không thể chết cũng không thể đói, muốn bay thế nào thì bay thế đó, cuộc sống ma đẹp biết bao! Hơn nữa, chúng tôi còn có thể ở bên nhau”.

Ngải Giai bẽn lễn ngả vào lòng Hàn Tử Nghi, giờ khắc này cô vô cùng mãn nguyện, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện sống lại hay không sống lại nữa. Cô đưa mắt ra hiệu, nói với Vương Lôĩ: “Anh còn ở đó làm gì, mau đến bệnh viện thăm Hạ Thi Đình đi! Đừng ở đây làm kì đà nữa, làm phiền chúng tôi thân mật”.

Vương Lôĩ vui đến mức mặt tươi như hoa, bước thấp bước cao lao đến bệnh viện. Hai bóng ma sau lưng dõi theo bằng ánh mắt nồng nàn tới khi bóng anh biến mất.

Đoạn kết

Một cô gái đứng trên nóc một tòa nhà vô cùng đẹp, bắt đầu cầm la bàn nhìn đông nhìn tây, đám người bên dưới đều dài cổ chờ đợi.

“Hạ đại sư, cô xem, phong thủy tòa nhà này của chúng tôi thế nào?”. Sau khi cô xuống dưới, có người đưa phong bao đến, cô đưa tay ra nhận, phong bao quá mỏng.

“Tòa nhà này, tôi thấy vẫn có vấn đề”. Hạ Thi Đình giận tím mặt.

Lại có người đưa lên một cái phong bao: “Hạ đại sư, cô là thầy phong thủy giỏi nhất, cô chỉ bảo chúng tôi một chút nhé!”. Cái phong bao kia dày hơn khá nhiều.

“Thực ra, cũng không có gì, chỉ cần đem hai cái cây ở cạnh cửa kia chuyển chỗ một chút là được”. Hạ Thi Đình còn đang chuẩn bị nói gì thì điện thoại lại đổ chuông, bên trong vọng ra tiếng gầm gào của một người đàn ông: “Em lại đi lừa tiền thiên hạ rồi, em bây giờ là bà chủ của tập đoàn Vương thị, lại thích ngày ngày xem phong thủy cho người ta, đúng là sở thích hay. Bây giờ em đang ở đâu, anh bảo lái xe đến đón em ngay, lát nữa đôi nhà Ngải Giai đến, em về nhé!”

“Hứ, tiền anh kiếm được và tiền em kiếm được, ý nghĩa không giống nhau, điều này anh không hiểu đâu, phụ nữ thì phải độc lập về kinh tế”. Hạ Thi Đình ấm ức nói.

“Kinh tế độc lập cái gì, bây giờ tiền của anh đều do em quản lý, anh mới là kinh tế không độc lập. Phụ nữ sau khi kết hôn thật không thể hiểu nổi”.

“Vương Lô, anh còn nói nữa, em sẽ đi khỏi nhà”. Hạ Thi Đình lại lấy chiêu này ra dọa Vương Lô.

“Được được, bà xã, em mau về đi! Chẳng phải đã nói rồi phải tiến hành thí nghiệm gọi hồn nữa sao? Nói không chừng lần này có thể gọi được hồn của Đường Tiểu Uyển. Lần trước, không phải em đã gọi hồn của một đại mỹ nữ

cổ đại sao?”. Vương Lôi muốn lừa cho Hạ Thi Đình về nhà.

Hạ Thi Đình nghĩ đến cái thứ được gọi lần trước, một bụng bức tức: “Đại mĩ nữ lần trước kia, thì ra lúc còn sống không có tiền bạc gì, thật là, một chút đồ tốt chôn theo cũng không có”.

“Ngài Giai đã đến, trời ơi! Cô ấy và Hàn Tử Nghi lại bay vào tử cửa sổ nhà chúng ta, lọ hoa bị Hàn Tử Nghi làm vỡ rồi, thật là đau đầu, anh ta trước nay không thèm đi cửa chính, đúng là, anh ra đón họ đây, hôm nay là sinh nhật của em mà!”.

Trong điện thoại văng lại tiếng cười của Ngài Giai và Hàn Tử Nghi, Hàn Tử Nghi nói to: “Xem này, tôi lại bắt được hồn của Vương Bác Du, lần này là tôi bắt được”.

Tiếng của Ngài Giai: “Ngày ngày chơi trò bắt chuột này có ý nghĩa gì, thật kỳ lạ, suốt ngày làm khó thật vô vị”.

Hàn Tử Nghi nói: “Lần trước em bắt được, em có vị lắm mà, bây giờ bắt không được, em liền nổi giận, được, anh lại thả ra, lần sau xem ai trong chúng ta bắt được trước”.

Tiếp theo lại có đồ vật bị rơi vỡ, Vương Lôi đứng đó gào lên: “Đều là đồ cổ, hai người cẩn thận một chút có được không!”.

“Được rồi, em về đây”.

Hạ Thi Đình thu dọn túi hóa trang, chuẩn bị rời đi, mấy người mời cô đến xem phong thủy kia đều luyến tiếc nhìn theo. Chủ nhà vẫn không hết hy vọng ở đó truy hỏi: “Vậy tôi phải thế nào mới có thể có vận may?”

“Hy vọng ở phía trước, con đường phía trước là do anh tạo ra, chỉ cần anh có mộng tưởng, lúc nào cũng đều có vận may”. Hạ Thi Đình quay đầu lại nở nụ cười xinh đẹp, cô tin, lần này làm thí nghiệm, nhất định có thể gọi được hồn Đường Tiểu Uyển. Những người bạn này dù sống hay chết đều không thể xa nhau, tình bằng hữu giống như mùi vị nước cam trong ngày hè, nhẹ nhẹ, giòn ngọt, vì đang có hy vọng, cho nên không chỉ con đường ở phía trước mà bạn bè cũng đang tụ họp ở phía trước.

Mời bạn ghé qua blog: daotieuvu.blogspot.com để tải nhiều ebook hơn nữa.